

Bağdat yıkılır

küllerinden yeni Bağdatlar doğar

**HALKLARIN DİRENİŞİ
BİTMEZ!**

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 56 / Tarih: 13 Nisan 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail:info@ekmekveadalet.com

BAĞDAT DÜŞER
YENİDEN
AYAĞA KALKAR!

Bu ateş sönmez!

Amerika ve
işbirlikçilerine karşı

**bağımsızlık
demokrasi
sosyalizm**

**yürüyüşümüz
sürüyor**

İşgalin Suç Ortakları

AKP... Arap Birliği...
Avrupa emperyalizmi

Koordinasyon'dan Meclise

merkezi, yerel halk
meclisleri örgütleyelim

Manisa Davası

"Hukukun zaferi" mi?
İşkence biter mi?

Babası “Bush” olanlar...

Saat 00.20

“Bizler Devrimci Sol savaşçıları olarak Türkiye halkları için şehit düşeceğiz...”

Böyle diyordu telefondaki ses.

Telefondaki ses, kuşatılmıştı. Telefondaki ses, bomba, kurşun yağmurları altındaydı.

Peki kimdi onları katletmek isteyenler?

Türkiye halkları için bağımsızlık, özgürlük uğruna mücadele edenleri yoketmek isteyenler kimdi?

Kuşatılanlardan biri, biraz sonra kendilerini kuşatılara seslenirken, bu sorunun cevabını da veriyordu:

“Sizin bin ananız, bin babanız var. Babanız Bush, ananız Manukyan. Lağım fareleri, orada doğup büyüdünüz...”

Böyle olanlar, sadece orada devrimcilere kurşun sıkın ölüm mangaları mıydı? Sabo, sadece onlara mı diyordu bu sözleri? Hayır, o rejimin niteliğini, bu ülkedeki egemen sınıfların konumunu anlatıyordu.

Öyleydiler!

Baştan itibaren emperyalizmle bütünleşmiş olarak gelişen kapitalistleri vardı bu ülkenin. “Milli” burjuvazisi yok, işbirlikçi burjuvazisi vardı.

“Millici” generalleri, subayları ise, birer birer tasfiye edilmiş, TSK’nın başına CIA eğitilmiş generaller yerleştirilmişti.

Düzen partileri “Beyaz Saray” vizesi alma kuyruğundaki partilerden oluşuyordu.

Özcesi, bu düzenin sahiple-
rinin hepsinin efendisi Ameri-
ka’ydı.

1920’lerde kovulan emperyalistlerin 1945’lerden itibaren ülkemizi yeniden işgal etmele-
rine bağlı olarak, 1920’lerde etkisizleştirilen man-
dacılar da yeniden iktidar koltuğuna oturdular.

Onların “babası” Amerika başkanlık koltuğun-
da kim oturuyorsa, o’dur.

Kendi halklarını dinlemeyen, efendilerinin bir de-
diğini iki etmezlerdi. Kendi halklarının açlığına
üzülmez, IMF’ye ödenecek borçlar için uyku tut-
maz. Dünya halklarının özgürlük, bağımsızlık
kavgalarının karşısında, efendilerinin yanında
saf tutarlar. Kendi halklarını, efendileri adına sin-
dirmek, gerektiğinde katletmek de onların göre-
vidir.

Bu ülkeyi, “çok Amerikan askeri ölürse Ame-
rikalılara ne deriz sonra” diyen bakanlar yöne-
tiyor. “Anti-Amerikan bir havanın doğması hiç
iyi olmaz” diyen bir kafa, bu ülkede onyıllarca
başbakanlık, cumhurbaşkanlığı yaptı.

Bu ülkeyi ABD başkanlarının yanında esas du-
ruşta duran başbakanlar, “IMF bizi bırakmaz” di-
ye sızlayan Genelkurmay başkanları yönetti.

Ve hala onlar yönetmeye devam ediyorlar.

Babası “Bush” olanlar yönetmeye, katletme-
ye devam ediyor...

Babası “Bush” olanlar efendilerinin emirleri-
yle, komşu bir ülkenin işgaline, kardeş bir halkın
katledilmesine ortak olmaya devam ediyor...

Babası “Bush” olanlar, babalarının yaptırdığı
F tiplerinde, bu ülkenin vatanseverlerini, devrim-
cilerini katletmeye devam ediyor...

Babası “Bush” olanlar “analarının da Manuk-
yan” olduğunu kanıtlamak
istercesine, her türlü yalanı,
riyayı, ahlaksızlığı sürdürü-
yorlar.

Koltuk için satmayacakları
hiç bir şey yok. Koltuk
için yapmayacakları zulüm
yok. Halkını aç, işsiz, yok-
sul bırakan, halkını katle-
den, başka halkların katle-
dilmesine yataklık yapan
bir ahlak, ancak Bush gibi
bir emperyalistin, Manuk-
yan gibi bir kadın tüccarı-
nın ahlaki olabilir.

Sabo haklıydı.

ÇAĞRI
DUYURU

Amerikan mallarına
BOYKOT!

Amerikan ürünlerini,
Amerikan kültürünü,
Amerikan yaşam tarzını
reddedelim!

Amerika’yı boykotu, pratik
ve politik bir tavır alışı
dönüştürelim!

Tavır
Dergisi’nin
Nisan
Sayısı
Çıktı!

KATİL AMERİKA

Defol git benim yurdumdan
Amerika katil, katil
Yıllardır bizi bitirdin
Amerika katil, katil

Su diye yutturur buzu
Gafil düştük kuzu kuzu
Dünyanın en namussuzu
Amerika katil, katil

Devleti devlete çatar
İt gibi pusuda yatar
Kan döktürür silah satar
Amerika katil, katil

Japonya’yı yiyen velet
Dünyadaki tek medanet
İki yüzlü kahpe millet
Amerika katil, katil

İnsanın alçak sarısı
Küstü dünyanın yarısı
Vietnam’ın pis karası
Amerika katil, katil

Bunca milletlere yazık
Sömürülmüş bağıri ezik
Seni seven kanı bozuk
Amerika katil, katil

Mahsuni der Türk milleti
Çıksın gitsin elin iti
Demedim mi bunlar kötü
Amerika katil, katil

Aşık Mahsuni Şerif

Ekmeç
Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmeç ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gökçüoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnklap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Örg.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akarsu Yazıhanası: Odemwalestr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks: 0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel:
Faks: 0 322 351 97 25
Adana: GSK Bulvarı Otur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Ankara: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel:
Faks: 0 312 223 87 18
Batı: Başpaşa Cad. GSK İş Hanı
Daire: 25/4 Haykale Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatara Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniçeri Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey
İzmir: Hıpa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-Faks:0 468 351 42 08

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı
No: 31/501 Konya Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Sakin Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 262 332 41 70
Malatya: Dababane Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mardin: Kiremitbasi Mah. 4406 sk. Mıncıyan
Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Dair e 13
Samsun: Talimhane Cad. Bozokçay İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Postalar
İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0482 322 20 88
Turkey: Gazipaşa Cad. Oluşuğu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... Türkiye devriminin
uzun yürüyüşçüleriyiz
5... İşgal Irak'a gözdağı herkese
8... Bu ateş sönmöz direniş bitemez
10... Katliamlar sürüyor
12... İşgale son!
14... Biz altı milyarız
hepimiz Iraklıyız
15... İşgalcilere karşı
meydanlardayız
16... Özgürlük!
17... 1 Mayıs'ta Alanlarda...
18... Kürt milliyetçiliği Iraklıların
direnişini küçümseyerek...
19... "Hukukun zaferi"mi?
"Bir dönüm noktası" mı?
21... "Kan parası" değil,
Adalet istedik!
22... Amerika Emrediyor,
AKP uyguluyor!
23... IMF ile program imzalandı:
... Açlık ve işsizlik kapıda
24... Türkiye, Kabil'e
F tipiyle model oldu!
25... Ölürüz... Yorulmayız!
26... 16-17 Nisan;
Her şart altında bağımsızlık,
demokrasi ve sosyalizmi...
30... -tarihimiz onurumuzdur
33 yıllık iddia ve kararlılık- 4
32... Timsahların
ve korkakların vicdanı
33... Bir halkın başına
kukuleta geçiremezsiniz
34... Arap ülkeleri
kendi ipini çekiyor
36... Polis yasadışı ve keyfi
davranmaya devam ediyor
38... Marmara TAYAD'a
kapatma davası
39... Polisin keyfiliği,
yasadışılığı sınır tanımıyor!
40... TAYAD'lılar AKP önünde...
Amerikancılar
41... 'Milli Görüş' de
"terör listesi"ne girerse...
42... Koordinasyon kendini
geliştirmeli, dönüştürmelidir!
43... Barış girişimi katilleri,
katilin denetimine çağırıyor
44... Kafasında devrim olmayan,
işbirlikçiliği "mazur" görür!
45... "Büyük Devlet"
dediğin böyle olur!
46... Yolunuz Çayanların yoludur
47... Kahramanlar Ölmez
48... Val kışa mektube
asayhat aldayğa
49... Yeni yetme Amerikancı
50... Köyün delisi...

Türkiye devriminin uzun yürüyüşçüleriyiz

1919 yılında, başta İstanbul olmak üzere Anadolu işgal altındayken, işgalci ülkelerden İngiltere'nin parlamentosunda bir milletvekili konuşmaktadır: "İstanbul'da düşman toprakları altında bir hükümet görevde... Fakat Anadolu'daki Türk anayurdunun çetin dağları ve vadileri arasında bir takım yoksul insanlar istikballerinin başkaları tarafından tayin edilmesine razı değiller... ordugahlarının ateşleri etrafında elbiseleri parça parça da olsa, ruhları dimdik insanlar oturuyor." (Winston Churchill - Avam kamarasında 1919'da yaptığı konuşma)

Yıl 2002... Türkiye yaklaşık 50 yıldır emperyalizmin gizli işgali altında. İşgalci Amerika'nın meclisinde işgalci ülkenin gizli servisinin başkanı mealen şöyle konuşuyordu: "Ankara'da bizim denetimi-miz altında bir iktidar görevde. Fakat Türkiye'nin dört bir yanın-da, bir takım insanlar, emperyalizmin sömürgeci olmaya razı de-ğiller. Türkiye'nin şehirlerinde, dağlarında, hapishanelerinde, ge-cekondularında ruhları dimdik insanlar bulunuyor."

O "ruhları dimdik insanlar" bizdik. Biz, devrimciler. Vatanımızı Ame-rikan sömürgeci olarak görmeye dayanamayan, halkımızın baskı ve zulüm altında, yoksulluk içinde tutulmasına isyan eden ruhları dimdik insanlar biziz. Böyle olduğu için, 2002'de Amerikan kong-resinde yapılan o konuşmanın devamında, CIA başkanı şunları söyledi: "Bunları, ruhları ve başları, ne Amerikan imparatorluğu, ne işbirlikçilerimizin zulmü karşısında eğilmeyen insanları yoket-meliyiz!"

Devrimci hareket, Amerikan emperyalizmi tarafından "öncelikli he-def" ilan edildi o gün. Öncesi vardı. Tam 33 yıldır, Amerikan ra-porlarında "tehlikeli örgütler" içinde, "Amerikan çıkarlarına zarar verebilecek örgütler" listelerinde sayılıyordu adımız. Yokedilmeli-ydik. Amerikan emperyalizmi, işbaşına getirdiği tüm işbirlikçi ikti-darlardan bunu istedi. Özel olarak istemelerine de gerek yoktu. İş-birlikçi iktidarlar da bizi yoketmek için en az efendileri kadar istek-liydi. Çünkü emperyalizme bağımlı bu faşist düzen, ancak biz yo-kedilirse, biz susturulur, sindirilirse "huzur ve istikrar"a kavuşa-bilirdi.

Emperyalistler ve işbirlikçileri, bağımsızlığı, demokrasiyi ve sosya-lizmi hedeflediğimiz için bizi "terörist" ilan ettiler. "Huzur ve istik-rar" adına bizi katlettiler, bizi hapsettiller. Bizim için yasaklar çıka-rıldı, bizim için cuntalar işbaşına getirildi, bizim için özel hapisha-neler yapıldı. Ama 33 yıldır hala onların "tehlikeli örgütler listele-ri"nde olduğumuza göre, açık ki, bu amaçlarına ulaşamamışlar. Evet, ulaşamadılar; biz hala bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için mücadele ediyoruz. Hala ruhlarımız dimdik.

Bir çok dönüm noktası yaşadık 33 yılda. Kızıldere, 12 Eylül cuntası, 16-17 Nisan katliamı, 12 Temmuz katliamı, 11 Eylül ihaneti, SSCB'nin yıkılışı ve karşı-devrimler, 19 Aralık katliamı... Hepsin-

de bizi yokettiğini ilan etti oligarşi. Hepsinde zafer çılgınlıkları atıldılar. Tüm bu dönüm noktalarında, feda ruhuyla direnmeyi, savaşmayı bildiğimiz için yolumuzdan kimse saptıramadı bizi. Bedel ödemekten, kayıplardan korkmadık. Dünyanın her yerinde ve tarihin her döneminde, sömürüye ve zulme karşı mücadele, büyük bedellerle yürütüldü, halklar zaferleri büyük bedellerle kazandı. Bedel ödemekten, riskten korkan bir siyasi gücün “devrimci” olması, halkına önderlik yapabilmesi, ülkesinden emperyalizmi kovabilmesi mümkün değildi. Yüzlerce öldük, binlerce tutsak düştük, fakat ne bağımsızlıktan, ne demokrasiden, ne sosyalizmden, vazgeçmedik. Devrimden dönmedik.

Dönerler çok oldu. Kimi cuntaların darbeleri altında, kimi tutsaklığın, infazların baskısı altında, kimi SSCB'nin yıkılışıyla esen karşı-devrim rüzgarları altında, emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadeleden vazgeçtiler. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin hegemonyası karşısında devrimi, sosyalizmi terkeden yığınların, dönemlerin ihtiyaç duyacağı teoriler de, yine emperyalistler tarafından üretilmişti. Bu teoriler, Marksist-Leninist literatürden kavramlarla ambalajlanarak çıkarıldı piyasaya. Kimileri emperyalizmin değiştiğini, kimileri ülkemizin üç vakte kadar demokratikleşeceğini ileri sürerek, kimileri Stalin'i, sosyalizmi eleştirip bireyciliği, bencilliği yücelterek düzenin himayesi altında “akıllı solculuk” yapmaya başladılar. 33 yıl boyunca bu kesimler neler demediler ki bize. Emperyalistler ve oligarşi, bize “anarşist” terörist” diye saldırırken, bunlar da, maceracı, dogmatik, sekte diyerek, dinazorlar diyerek saldırdılar bize. Oysa biz ne oyduk, ne öteki, biz devrimciydik; sadece devrimci. Vatanımızın bağımsızlığı, halkımızın özgürlüğü için savaşan devrimcilerdik.

Dünyanın devrimcilere ihtiyacı var. Türkiye'nin devrimcilere ihtiyacı var. Eğer bu aşğılık düzen değiştirilecekse, bu, yalnız ve yalnız “ruhları dimdik” olan devrimcilerin önderliğinde başanabilir. Emperyalizmin işbirlikçisi olmayı baştan kabul etmiş düzen partileriyle, işbirlikçiliği böyle alenen kabul etmeseler de, emperyalizmin ve oligarşinin icazetinde davranma politikasını savunan reformist solcularla, hiç bir şey değiştirilemez.

Dünyaya kendi korkularının, kaygılarının, statükolarının penceresinden bakanlar, olan biteni tam göremez, doğru tahlil edemezler. Türkiye solunun reformist, Kürt milliyetçisi kesimlerinin on yıldır söyleyip durduklarına bakın. Hangisi doğru çıktı? Doğrulan tek bir tesbitleri

yoktur. Emperyalizm değişti teorileri, Avrupa Birliği aracılığıyla demokratikleşme öngörülleri, küreselleşmenin insanileştirilmesi politikaları, hepsi Amerikan imparatorluğu gerçeği karşısında tuzla buz olmuştur. Bir de şu yanına bakın; bu düşünceleri, politikaları savunanların bütün bu süre boyunca emperyalizme, oligarşinin zulmüne karşı gerçekleştirdiği tek bir direniş, geliştirdikleri tek bir mücadele mevzi var mıdır? Onlar, ancak, ülkelerinin kurtuluşu için silahlı mücadele verenlere, işgal altındaki ülkelerinde, akıl almaz baskılara karşı kendini feda eylemleri yapanlara, emperyalizmin, oligarşinin teslim alma, yoketme, tasfiye politikalarını etkisizleştirmek için büyük bedeller ödeyerek direnenlere laf yetiştirmişler, onları karalamış, halkı onlardan uzaklaştırmaya çalışmışlardır. Halkların kurtuluş savaşlarının karşısına, barış, ateşkes, silah bırakma politikalarını, direnişlerin karşısına uzlaşmayı, teslimiyeti koymuşlardır. Peki kime hizmet etmiş oldular bu politika ve pratiklerle?

33 yıllık kararlılığın, ısrarın, 33 yıllık yolundan döndürülemeyen devrim yürüyüşünün önemi, büyüklüğü işte burada çok daha açık görünür. Bağımsızlığı, demokrasiyi ve sosyalizmi savunduğumuz, savunmakla kalmayıp bunları elde etmek için örgütlendiğimiz ve bunlara engel olanlara, yani emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele ettiğimiz için, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin hedefiyiz. Bundan daha doğal bir şey yoktur. Emperyalizmin ve oligarşinin hedefi olmamak için, devrimden, sosyalizmden, direnişten, illegaliteden, halkın silahlı mücadele hakkından vazgeçen her yapı, düzeni güçlendirir. Sınıflar mücadelesinde kimse “arada” olamaz. Emperyalizmin ve oligarşinin KARŞISINDA olmayanlar, YANINDAdır.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmi savunanlar, emperyalizmin ve oligarşinin karşısına dikilirler. Göğüslerine kurşunlar bombalar yağdırlırsa da, bu savaşı sürdürürler. 33 yıldır Cephe-lilerin yaptığı budur. Emperyalizmin saldırılarını Afganistan'da, Irak'ta yaptığı gibi açık işgal-lere dönüştürdüğü, işbirlikçi iktidarların ülkemizdekilerin yaptığı gibi, gecekondu-larda, sokak ortalarında, hapishanelerde yüzlerce insanı katletmekten çekinmediği bir dünyada, direnmenin ve onları altetmenin halk kurtuluş savaşının dışında bir yolu kalmamıştır. Bağımsızlık ve demokrasi için yürünecek tek yol, devrim yoludur. 33 yıldır kan ve ateş içinde yürüyoruz bu yolu. Daha otuzüç yıl da, yüz yıl da gerekse yürüyeceğiz. Kurtuluşa kadar! Zafere kadar!

İşgal Irak'a, Gözdağı Herkese

İşgal hareketi sürüyor, ABD bayrağı işgalin simgesi olarak Firdevs meydanında dalgalandırıldı.

ABD: İran, Suriye ve Kuzey Kore umarız Irak'tan ders almıştır!

İsrail: Filistinliler Saddam'ın sonundan ibret almalı!

Bağdat'ta medya şovu izledik. Kentin her yanında direniş sürerken, havadan bombardıman devam ederken, medya ilan etti: "Bağdat düştü!". Böyle olsa dahi, tonlarca bomba, devasa bir askeri güçle ülkeyi yerlebir eden işgalciler için "zafer" olmayacaktır. İzlettirilen sadece medyatik bir "zaferden" ibarettir. Ülkenin tümünü işgal etseler de, Irak halkının işgalcileri başına basmayacağını görmek için de çok uzun süre beklemek gerekemeyeceğine de herkes tanık olacaktır.

İşgalciler Bağdat'ın sadece bir meydanını ele geçirmişken, tüm dünyaya tam bir medya şovu izlettirilerek Saddam'ın heykelinin yıkıldığı anda ABD ve İsrail'den tehditler savruldu.

Ama öncelikli belirtelim ki, Saddam heykelinin yıkılması tam bir acemice senaryo idi. Bu senaryoların (en azından daha kitlesel olanlarını) Romanya'da, Yugoslavya'da da görmüştük. Sayısı 20-30'u geçmeyen bir grup çıkıverdi köşeden

ve saatlerce "Iraklılar diktatörünü yıkıyor" oyunu oynanmak istendi. Ancak binlerce insan yoktu orada. TV'lerden saatlerce yayınlanan görüntüler uzatıldı, ama Bağdatlıları oraya toplayamadılar. Sayıları yüze yakın kim olduğu belirsiz bir grup, ki her toplumda çıkabilecek işgalciye kucak açan bir grup, mizansen sergilendi. Görüntüler bir yanıyla da ironikti, grup heykeli yıkamamış, sonunda iş senaryonun yönetmenine düşmüştü. ABD askerinin heykeli tırmanarak Saddam'ın yüzüne **Amerikan bayrağı** örtmesi bütün yaşananların, özgürlük demagogilerinin açıklamasıydı. Yüzyıllardır bütün işgalciler aynı davranışları sergilemiş, bayraklarını sömürgelerde dalgalandırmak için katliamlar yapmışlardı. "Emperyalizm değişti" diyenlere Bağdat'taki meydandan cevap veriyordu ABD; değişmedi.

Bombaların ve İşgalin Tercümesi: "Irak'tan Ders Alın"

Beyaz Saray'dan yapılan ilk açıklamalardan biri, İran, Suriye ve Kuzey Kore'ye idi; **"Irak'tan ders alın"** diyordu Amerikan imparatorluğu.

Onu, Ortadoğu'daki bekçi köpeği izledi. Şaron'un müsteşarı Saddam'ın Firdevz meydanındaki heykelinin görüntülerini hatırlatarak Filistinlileri tehdit etti: **"bu görüntülerden ibret alın"**.

Yine bir başka tehdit de BM toplantısı sırasında yaşandı. Amerika'nın BM'deki temsilcisi, **"Kuzey Kore'nin de uluslararası hukuka uymayan bir rejim olduğunu"** söyledi ve **"uluslararası hukuka uymayan rejimler bundan sonra daha dikkatli düşünmeli"** tehditleri savurdu.

Sözünü ettiği hukuku ayaklar altına alıp bir ülkeyi işgal eden Amerika, bütün dünya ülkeleri benim istediğim rejimlere sahip olacak, muhalif hiçbir rejim, kapitalist sömürü alanının dışında hiçbir ülke kalmayacak diyordu. Ve bunun adı da "demokrasi... özgürlük" olacaktı!

Ve haritalar üzerinde "savaş oyunu" izlettirilen ortamda unutulmuş bir soru: Peki **ne hakla?** Bütün dünya ülkeleri neden Amerikan imparatorluğunun istediği gibi yönetilmek zorunda? Bu sorunun üzerini **"özgürlük... diktatör Saddam... kitle imha silahı..."** demagogileriyle kim gizlemeye çalışırsa, o Amerikancıdır, halkların iradelerinin ve özgürlüklerinin yok edilmesinin suç ortağıdır.

Pervasızlık Kimseyi Şaşırtmasın

Amerikan imparatorluğunun, tehdit açıklamaları yaparak, **"Saddam bahaneydi, amacına**

Sayı 56

5

13 Nisan 2003

ulaştım, şimdi sıradaki gelsin” dercesine sergilediği pervasızlık kimseyi şaşırtmasın. Sömürgeciliğin, dünyayı imparatorluk alanı yapmak isteyen emperyalizmin yüzlerce yıllık pervasızlığıdır bu. Afganistan işgalinin başladığı günden bu yana anlattığımız Amerikan imparatorluğu gerçeğidir görülen. Emperyalizmden, hukuk, demokrasi, özgürlük şu bu bekleyenler şaşırabilir, emperyalizme karşı direnişi seçmeyenler bu pervasızlık karşısında panikleyebilir. Ama halkların, bu tehditlerden ancak büyüyen öfkeleri daha da kabarcaktır.

Irak’a düşen her bombanın ne anlama geldiğini **“saldırı bütün dünya halklarınadır, Irak halkı tüm dünya halkları adına direniyor”** sözleriyle özetlemiştik. Şimdi, Bağdat’taki o meydanda ifadesini bulan da, tehditler de sadece birkaç ülkeye değil tüm dünya halklarına **gözdağıdır**.

Geriye dönüp Kabil’in düştüğü günü hatırlayalım. O zaman da ABD Dışişleri Bakanı Powell, yıkılan kerpiç evlerin üzerinde tepinerek, *“Umarız Bağdat yönetimi Afganistan’dan gereken dersi almıştır.”* yapmıştı. Ve bugün aynı açıklama başka ülkeler için yapılıyor. Amerikan imparatorluğu ara vermeden işgalinin birini tamamlamadan di-

ğerinin zeminini hazırlamaya girişiyor.

Hiç kimse bu saldırganlık karşısında takiiye ile, ABD ile uzlaşarak kendini kurtaramaz. Saldırganlığın hedefini sadece Ortadoğu olarak düşünmek de keza bu bölgelerde yaşamayan halklar için aynı yanılgıyı doğuracaktır. Hayır imparatorluğun hedefi tüm dünya halklarıdır. ABD ve İsrail açıklamaları Saddam bahanesinin nasıl bir demagoji olduğunu umarız anlamak istemeyenlere gerçeği anlatmıştır. Umarız, emperyalizmden demokrasi, özgürlük, insan hakları bekleme **gafletinden uyanılır!**

Avrupa Emperyalistlerine De Gözdağı

Amerika ve kimi emperyalistler Bağdat’ın düşmesini “İkinci Berlin Duvarı’nın yıkılması” olarak niteledi. Bir bakıma haksız değiller. Siyasi sistemleri birbirinden çok farklı ülkelerdir, ama onları benzer kılan, Berlin Duvarı’nın Doğu Avrupa ve Sovyetler gibi devasa pazar alanlarının, kaynaklarının emperyalist tekellere açılmasının simgesiyken, Bağdat’taki görüntüler de Ortadoğu pazarının, kaynaklarının aynı tekellerin yağma ve talanına açılmasının simgesidir.

Elbette sürecin nasıl şekilleneceği, halkların

İmparatorluğu Eleştiren Herkese Saldırı, Gözdağı

ABD imparatorluğuna muhalif olan bütün düşünceye, herkese gözdağı sadece işgalle verilmiyor. Bir gün önce, 8 Nisan günü Amerika medya ile savaştıydı. Bu kez Amerikancı medyanın yalan bombardımanı ile değildi bu savaş. Gerçek bombalarla, gerçek kurşunlarla, ölümle idi.

Önce **El Cezire Tv**’nin Bağdat bürosu bombalandı, Filistin asıllı muhabiri **Tarık Eyyüp** öldü. Aynı saatlerde, yine Amerikan katliamlarını dünyaya duyuran **Tv**’lerden **Abu Dabi Tv**’nin bürosu bombalandı. Savaş bitmemiştii, öğlen saatlerinde ise, gazetecilerin kaldığı **FİLİSTİN oteli** top atışıyla bombalandı. 2 gazeteci öldü 4’ü yaralandı.

Saldırı ABD tarafından açıkça savunuldu. 3. mekanize tümen komutanı: **“Filistin otelini tank atışlarıyla vurduk”** açıklaması yaptı. Elbette, “otelden bize ateş açıldı” yalanını ekleyerek. Oysa yüzlerce gazeteciden hiçbiri böyle bir ateşi ne duymuş, ne görmüştü. Bu önemli değildi ABD için. “Siz ateş ettiniz” de diyebilirdi, kimsenin inanması da gerekmiyordu bu tür yalanlara.

Bu noktada Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü’nün *“otelden ateş açıldığına ilişkin bize kanıt göstermeleri lazım”* demesinin hiçbir anlamı yoktur. Çünkü bu açıklamada bir tavır yoktur.

Batılı bir Tv’nin muhabir *“Amerika burada ba-*

tılı gazetecilerin kaldığını çok iyi biliyordu, neden ateş etti anlamak çok güç.” diyordu, ama, Filistin asıllı Tarık Eyyüp’ün eşi çok iyi anlamış, göz yaşları arasında anlatıyordu: **“Amerikan rüyası bize kan ve yıkım getirdi”**.

Amerikan imparatorluğunun medya tekeli özellikle El Cezire ile birlikte kınıldı. ABD gerçeğe karşı savaşıyor. Afganistan’da, Kabil’in düştüğü gece de El Cezire’nin bürosu bombalanmıştı.

Ne yapıyordu bu gazeteciler; elde silah savaşı mı girmiştiler? Hayır! Onlar, gördükleri, yaşadıkları gelişmeler sonucu haberleriyle objektif olarak Amerikan imparatorluğuna muhaliftir. Amerika ise hayır diyor, gerçek de olsa beni eleştiren hiçbir şey yazmayacak, göstermeyeceksiniz.

Gazetecilere saldırı; **muhalif bütün düşünceye, imparatorluğu eleştiren herkese saldırıdır, susturma operasyonlarından biridir**. Sözde burjuva demokrasilerinde **“objektif habercilik”**ten söz edilir. Emperyalistler onyıllardır medyalarını böyle pazarlarlar. Ama “objektiflik” imparatorluğu eleştiriyorsa, gerçekleri yansıtıyorsa yağıdıyor tepesine bombaları. Amerikancı dünya düzeni bu. Irak bunun için bombalanıyor. O düzene uymayanlar, o düzenin karşısında engel olanlar katliamla, işgalle yokedilmek isteniyor. Devrimci örgütler bunun için *“Afganistan hareketimizi eleştirdi”* diye *“yokedilmesi gerekenler”* listesine alınıyor.

Emperyalist demokrasi öğretiyor!

direnış dinamiklerinin bu hesabı nasıl bozacağı ayrı bir tartışma, ama emperyalist cepheden hesap böyledir.

Bu süreçte Irak halkının direnişinin yanında olmayan ülkeler, gruplar heykel yıkmaya görüntülerinde “özgürlük” göremeyeceklerini çok kısa sürede anlayacaklar. Emperyalist ve işbirlikçi medyanın ücra bir kasabada bir çocuğu anarak “çiçeklerle karşılandılar” uydurmaları halkları aldatma çabalarından başka bir anlam taşımıyor. 6 milyonluk kentte heykel yıkan yüz kişiyi halk diye sunmak sahtekarlıktır sadece.

Açık ki, Iraklılar ister Saddam’ı desteklesin, isterse desteklemesin, işgalcileri topraklarında istemiyor. Zorlama senaryolar gerçeği değiştiremez. Pratikteki ifadesini ise süreç içinde tüm dünya görecektir.

Gözdağının bir başka hedefi de öteki emperyalistler. **Fransa, Almanya, Rusya** da bu gözdağının hedefleri arasındadır. Irak işgalinin başarısızlığı Avrupa emperyalistleri için Amerika karşısında ne kadar mevzi kazanmaksa, tersi de mevzi kaybetmektir. Siyasi, askeri gücü yok, yedeklediği sivil toplumcu hareketle, BM’de veto silahıyla ABD imparatorluğunun karşısına çıktı Avrupa. ABD dinlemedi ve işgale başladı. Fransa ve Almanya çark ederek, bana ne pay düşecek hesabına giriştiler. Ancak, bu hesap da düne göre çok daha güçsüzleşecekleri gerçeğini örtemez. Ya onlar da imparatorluğa tabi olacaklar, ya da askeri, siyasi olarak yeniden örgütlenecekler.

Bu gözdağı ve tehditlerin ardından şu soru sorulabilir; peki nereye kadar?

Bu soruya coğrafi sınırlarla da cevap verilebilir elbette, ancak daha 11 Eylül yaşanmadan Amerika’nın hazırladığı imparatorluk stratejisi, soruya, “**pazar alanında bulunmayan bütün alanlar, ülkeler, kıtalar pazar alanı olana kadar**” demek için yeterince veri sunuyor.

UTANMAZLAR!

Bir ülke işgal ediliyor, bir halkın özgürlüğü, bağımsızlığı yokediliyor, **Amerikancı medya** sevinçten deliye dönüyor.

Ahlak yok, kişilik yok, halklara saygı yok, katliamın, işgalin üzerinde tepiniyor, direnen bir halkla alay ediyorlar. “*Nerede Es Saaf*” diyor alçağın biri. Bombalar altında açıklama yapmayı bırakın, gölgesinden korkan ciğeri peş para etmezler bir ulusun onurunun ayaklar altına alınmasından, sokaklarında Amerikan bayrakları dalgalandırılmasından haz duyuyor. Amerika’nın aşağıladıkları, Arap halklarını aşağılayarak tatmin olmaya çalışıyor.

Bu ülkeye, bu halka ait değildir bu kafalar. Amerikancı medya. Bütün değerleri, zulme karşı direnme kültürünü yoketmek istiyorlar. Şu kesin ki, ülkemiz bir açık işgalle yüzyüze gelse, işgalcinin önüne kırmızı halılar serecek olan işbirlikçiler, kızlarını işgalcinin yatağına sokacak olan arlanmazlar ilk başta bunlar olacaktır.

Bir de, Bağdat’tan heykel yıkmaya görüntüleri yayınlanana kadar sözde işgali en azından eleştirenler var. Anında çark etti kimisi. Kimisinin de beyni dumura uğradı. İşgali, katliamı, günlerdir tonlarca bomba yağdırmanın kim olduğu adeta unutuldu. Haklıdan değil, güçlünden yana olan kişiliksizler, ülkenin başka yerlerindeki, Bağdat’ın kenar semtlerindeki direnişleri yorumlamaktan, geleceğe ilişkin ne anlama geldiğini görmekten de acizdir elbette.

Bu ateş sönmez Direniş Bitmez

**İşgal edebilirsiniz, ama bizi
yenemezsiniz. Biz halkız!**

Tarih saldırganların, işgalcilerin er ya da geç yenildiklerini onlarca kez bize kanıtlamıştır.

Amerikancı medyanın, emperyalistlerin zafer çılgınlıkları şu anki Irak tablosunda dahi, süren direnişler düşünüldüğünde, henüz her şey bitmediği ortamda bile ne kadar sahtekarcaysa, tarihsel olarak da o kadar boştur. Medya her şey bitti, zafer Amerikan emperyalizminin diyor. Hiçbir direniş noktasından yayın yapmadığı gibi, katliamları da duyurmuyor.

Medyanın etkisi altına girilmemelidir. Bu konuda ne örnekleri hatırlatmaya gerek var, ne de dezenformasyonla beyinlerin nasıl köreltildiğini. Medya, halkları, direniş güçlerini, yüreği Irak halkının direnişiyle atanları baskı altına almak, gör-dünüz mü Amerika'ya kimse direnemez dedirtmek istiyor. Saatlerce heykel yıkma görüntülerinden "Bağdat düştü" manşetlerinden umutsuzluk, yılgınlık yaratmak istiyorlar. Bu kesimin sözcülerinden Ertuğrul Özkök; "şimdi sıra ülkemizdeki üçüncü dünyacılığı yıkmakta" diyerek bu niyeti açık olarak ifade ediyor.

Bağdat yıkılabilir; yıkıntılarının onlarca Bağdat yaratır halklar.

Bağdat yakılabilir küllerinden yeniden doğar.

Irak işgal edilebilir; işgale karşı direniş bayrağı halkların elinde dalgalanmaya başlar.

Katliamla, işgalle, Ortadoğu'da Amerikan bayrağı dalgalandırılarak yaratılan büyük öfke halkların gücüdür. Bu güç yeni direnişler, yeni arayışlar olarak emperyalizmin karşısındadır. Amerikancılar işte bu anti-Amerikancı dalgayı sahte zaferle yoketmek istiyorlar. Artık çok geç yokedemezler. Dalga büyümeye devam edecek.

Direniş Yine Halkların Direnişi

Peki Irak'ta ne oldu şu ana kadar? Olması gereken düzeyde olmasa da, bir direnişin yaşandığının itirafları biliniyor. Irak dünyanın devasa gücü karşısında **DİRENME KARARI** almıştır. En önemli nokta burasıdır. Direnme kararı alan bir güç yenilse de yeniden ayağa kalkmasını bilir.

Halen direniş sürmektedir. Henüz hiçbir şey bitmemiştir.

Yeni sürprizlere hazır olmalıyız; ihanetler, iç çatışmalar beklenebileceği gibi, yeni dinamikler, yeni direnişler, süren direnişin yeniden yükseliş

geçmesi... bütün bunlar ihtimal dahilindedir.

"Hiçbir işgalci o ülkenin halkından kalabalık değildir." İşgal kabullenilemez. Bugün somutta çıplak olan Amerikan ve İngiliz işgalcisi istemediği açıktır. Medyanın "halk" diye gösterdiği küçük bir azınlık ve Kürt işbirlikçi önderliğinin tarihsel ihaneti bu gerçeği değiştirmez. İşbirlikçi hükümet kurma toplantısını reddeden Şiilerin "işgale direneceğiz" cevabı sadece bir örnektir.

Saddam'ın küçük burjuva diktatörü olduğu biliniyor. Küçük burjuva diktatörlükler halkı örgütleyemeyebilir. Baskıcı bütün küçük burjuva diktatörlükleri gibi Saddam'ın halkla ilişkilerinin niteliği de bilinmektedir. Ama tüm bunlara rağmen aynı küçük burjuva diktatörlükler ulusalcı da olabilirler, direnebilir de, ihaneti de aynı şekilde çok daha hızlı da olabilir. Tüm bunlar küçük burjuvazinin sınıfsal karakterinin bir sonucudur.

Bir diğer olgu ise, özellikle yağmalarda ifadesini bulan yozlaşmadır. Yoksullaşmanın her zaman isyan ve örgütlenme doğurmayacağını, öteki ucunun yozlaşma olduğunu ülkemiz özgünlüğünde yazmıştık. Yıllardır ambargo altında, sürekli bombardıman altında bir halk var Irak'ta. Büyük bir yoksulluk var. Ve bunların sonucu olarak ortaya çıkan bir yozlaşma vardır. Yozlaşmanın olduğu yerde ulusal bilinçle direniş zemini zayıflar.

Halen süren direnişlerde, ortaya çıkacak yeni direnişlerde atılacak her kurşun halklar içindir, işgale karşı direniş halkların direnişidir.

Direniş Yeniden Güçlenecek

İşgalciler ve onların ülkemizdeki sözcüleri ideolojik, kültürel, ahlaki olarak güçsüzdür, meşru değildirler. Meşru olan halkların özgürlük direnişleridir. Ve tarih bu gücün defalarca küllerinden yeniden doğuşunu yazmıştır.

Kimsenin kuşkuğu olmasın Irak'ta yazacak. İşgalci Filistin merkezli yanan ateşi bütün

Ortadoğu'ya kendi eliyle yaydı. Tohumlarını da conilerinin cesetleriyle toplayacak. İşgalcilerin o topraklara ilk gelişi değil. Yine gidecekler.

Direniş yeniden güçlenecek, bir biçimde örgütlenecektir. Aksini söylemek halkların tarihinden ders çıkarmamaktır. Halkların köleliğe razı olacağını düşünmek, halkları aşağılamak, gücüne inanmamaktır. Bu direnişi Irak'taki güçlerden kim örgütleyecek, Baas Partisi mi örgütleyecek, yoksa başka güç ve dinamikler mi ortaya çıkacak, bunu görmek için çok uzun süre de beklenmeyecektir. Açık işgal bunun zemindir.

Yine Hepimiz Iraklıyız

Biz devrimciyiz. Dünyanın neresinde olursa olsun emperyalizme karşı direnen halkların safındayız. Emperyalizmin demagojileri, medya şovları, özgürlük yalanları saflarımızı parçalamak, beyinleri bulandırmak içindir.

Umutsuzluk, yılgınlık yayıcılar kendine sol, ilerici diyenlerden de çıkacaktır. Emperyalizmin gözdağıyla, işgalle amacı da zaten bu değil mi; emperyalizme karşı direnilemeyeceğini, direnilse de zafer kazanılamayacağını düşündürmek.

Mücadele böyledir, ilerler, geriler, durur. Ama direnme kararlığı, özgürlük tutkusu bitmetikçe direniş de bitmez. Direnişin bitirilememesi zaferin garantisidir. Direnenlerin teslim alnamayacağı bırakın tarihi, ülkemizden, Filistin'den belgelidir.

Bölgede daha fazla Filistinler doğacaktır. Irak yeni bir Filistin olmaya adaydır.

Kimisi, "bölgesel zalimle, küresel zalim" teorileri üzerinden "Na Saddam Ne Bush" sloganlarından halkları, ilericileri "tarafsızlığa" davet edecektir. Bu davet halklar cephesine değildir. Aleni hale gelen işgal "diktatör Saddam" demagojilerine son noktayı koymuştur. İşgale karşı çıkmamak, izlemek solculuk, ilericilik, yurtseverlik, devrimcilik olmadığı gibi tutarlı bir milliyetçilik dahi değildir. Bir ülkenin işgalinde, bir halkın özgürlüğünün, bağımsızlığının elinden alınmasında "bir devrin sonu"nu görenler emperyalizm ile halklar arasındaki bu çetin çatışmada **nerede durduklarını** yeniden düşünmek zorundadırlar.

Hiçbir halkın Amerikan bayrakları sallayarak, "yaşasın Bush" sloganları atarak özgür olamayacağı görülmek zorundadır. Hiçbir teori, bahane bu tabloyu açıklayamayacaktır.

Biz devrimciyiz.

Bu çetin çatışmada yerimiz net, başımız dik; Irak halkının, dünya halklarının safındayız.

Saldırdan önce "Amerikan saldırganlığına hayır" dedik. Saldırı başladığında, "işgale, katliama hayır" dedik.

Şimdi "işgale son" diyoruz.

Hepimiz yine Iraklıyız. Şimdi gündemimiz işgale karşı mücadeledir. İşgale karşı Irak halkının saflarındayız yine.

Bu Dalga Yüksелеcek

Irak'ta biten hiçbir şey olmadığı gibi, aksine bütün dünyada görülmedik bir anti-Amerikan potansiyel yaratılmıştır. Bu potansiyelin nasıl değerlendirileceği, nasıl halkların engel tanımaz gücüne dönüştürüleceği ayrı bir tartışma. Sivil toplumculukla olmayacağı kesindir ama. Bu emperyalist teoriler de çöküş sürecine girmiştir.

Evet büyük bir güç halkların cephesinde hareket halindedir ve onlarca yıllık mücadeleyle, araçlarla sağlanamayacak bir **bilinçlenme** sağlanmıştır. Amerikan imparatorluğunun ne anlama geldiğini şu an bütün dünya halkları çok iyi bilmektedir. Halklar bu bilinçten mutlaka sonuçlar çıkaracaktır.

Uzağa gitmeyelim. En son yapılan bir ankette ülkemizin durumuna bakalım.

ABD Dışişleri Bakanlığı'nın 2002 yılının sonunda 44 ülkede (yani Irak'a bombalar düşmeye başlamadan önce) yaptığı araştırmanın sonuçlarına göre tüm dünyada Amerikan karşıtlığı büyüyen, Türkiye'ye ilişkin veriler şöyle:

"ABD'den hazzedenler" yüzde 30... "Terörle savaşına destek" yüzde 30... "ABD kültürünü seven" ülkeler sıralamasında dünya ortalamasının altına düşen dört ülkeden birisi Türkiye... "Amerikan fikirlerine en karşı" olan üç ülkeden biri Türkiye... "ABD dış politikasından memnun olma" sorusuna en düşük oran Türkiye; yüzde 16.

Türkiye tüm dünya çapında birkaç islam ülkesinin ardından anti-Amerikancılığın en yüksek olduğu ülke durumunda."

Bu dalga yüksелеcektir. İmparatorluğun bütün hesaplarını bozacak, önüne katıp süpürecek olan da bu dalgadan başkası değildir. Başka bir güce inananlar, başka bir güçten medet umanlar, bu güçten umutsuzluğa düşünler, yılgılaşanlar, emperyalizmi kutsayanlar ya da emperyalizmden demokrasi, kurtuluş bekleyenler, sinenler ilerici, devrimci, sosyalist olamazlar.

Son olarak Ortadoğulu bir yazarın şu sözleri ne yer verelim:

"Aynı tarih Amerikan ve İngiliz saldırganların kesin ve büyük yenilgisini de yazacaktır.. Bunu biz görmezsek bile çocuklarımız mutlaka görecekler.. Bundan hiç ama hiç ve hiçbir zaman kuşku dumadım.. Çünkü ben hep hak ve adalete inandım ve halkların direnme gücüne güvendim.. Siz de böyle yapın ama sakın bazılarının yaptığı gibi ruhunuzu ve onurunuzu 'şeytan'a satmayın!!

Unutmayın ki 'şeytan' hep kalles olmuştur!!"

Katliamlar Sürüyor

Irak'ı işgal eden emperyalistler katliamlarını sürdürüyor.

İşte satır başlarıyla düzenlenen katliamlardan bazıları:

4 Nisan: Bağdat havaalanı yakınlarında Furaat köyüne hava saldırısı düzenleyen işgalciler 83 Iraklıyı katletti 120'sini yaraladı. Hastanelerde cesetler üst üste doldurulurken, İngilizler de Basra'da 8 Iraklıyı öldürdü. Bağdat'a atılan misket bombaları ile 14 kişi katledildi.

6 Nisan: Basra'yı havadan bombalayan Amerika 8'i çocuk 17 Iraklı'yı katletti. Basra'ya giren İngiliz tankları kenti denetimine almak için katliam yapmaya başladı. Benzeri bombardımanlar altında katliam görüntüleri Musul'da da yaşandı.

8 Nisan: Bağdat'ta 3 gazeteci katledildi. B-1 bombardıman uçakları Bağdat'ın El Mansur bölgesine 4 adet sığınak delen bomba attığını açıkladı. Saldırıda çocukların da aralarında bulunduğu 9 Iraklı katledildi.

10 Nisan: Ebu Hanife Camii cemaatin namaz kıldığı sırada bombalandı.

İşgalin başından bu yana resmi açıklamalara göre, 856 sivil Iraklı öldü, 6 binden fazlası yaralandı. Ölü ve yaralıların çoğunu ise çocuklar

oluşturuyor.

İşgalciler için elbette düşen bombaların askeri hedef olmasından öte teslim olmaya zorlaması çok daha önemlidir. Katliamlar ne kadar çok gözdağı verirse, "bombardıman" denilen katliam o kadar başarıya ulaşmış demektir. Yok sivilere zarar verilmemeliymiş, yok uluslararası anlaşmalarımız, esasında hiçbir işgalci için bu tür şeyler gerekçe olmamıştır. Amerika içinse pervasızlık sınırlarının aşıldığı bir süreçteyiz.

Yasak Silahlar

İşgalciler nasıl işgal hareketini kendi hukuklarını da ayaklar altına alarak başlattıysa, katliamlarını da yine kendi anlaşmalarında yasaklanan silahlarla sürdürüyor.

Misket bombaları sözde "uluslararası anlaşmalar" ile yasaklanmış bir silah türü. Ama ne Amerika buna uyuyor ne de gizliyor. Kendi hukuklarını kendileri yazıp katliamlara imza atıyorlar. İngiltere Savunma Bakanı Geoff Hoon'un açıklaması bunun itirafı gibidir: "Misket bombaları mükemmel legal bir silahtır ve tamamen askeri olarak kullanılması hukukidir" diyor Hoon. Mükemmel silah, en büyük katliamları yapan silahtır emperyalistler için. Emperyalistler de 1997'de Ottawa Sözleşmesi ile bu silahların ya-

Filistin'de Katliam

Amerika Irak'ta katlediyor, tetikçisi Filistin'de. Gazze'de F-16 savaş uçaklarıyla yapılan saldırıda 7 Filistinli katledildi 20'den fazla kişi yaralandı. Katliamcılar ilk füzelerle yaptığı atıştan sonra katliamın yaşandığı yere toplanan halkın üzerine yeni-

den füzeler atması bir kez daha terörizminin vahşetini, kural tanımaz ahlaksızlığını gözler önüne serdi.

Bir başka saldırı da Gazze'deki Beyt Hanun mülteci kampında gerçekleştirildi. İsrail tanklarına taş atan genç-

lere ateş açan siyonistler bir Filistinli'yi katlederken, aynı kampa ikinci saldırıda da iki Filistinli daha tank atışlarıyla katledildi.

9 Nisan günü ise bombalar Cenin yakınlarındaki El Cabir okulunda patladı. Yahudi bir faşist grubun üstlendiği saldırıda 4'ü ağır 29 Filistinli çocuk yaralandı.

Afganistan'da Katliam

Irak'ı kan gölüne çeviren Amerika, Afganistan'da da kan dökmeye devam ediyor. ABD uçaklarının bombalanması sonucu halktan 11 insan katledildi. Pakistan sınırındaki Şihin bölgesinde 8 Nisan günü yapılan bombalamalarda ABD uçaklarından atılan bir bombanın "bir evin üzerine düştüğü" bizzat Amerikan karargahı tarafından açıklandı. Katliamın adı yine "kaza" idi. Bu arada Afganistan'da işgalcilere yönelik saldırılar, çatışmalar da bir ülkenin başkentini işgal ederek her şeyin bitirilemeyeceğini göstermeye devam ediyor.

saklandığını bilir elbette, ama işgalcinin hukuku olmaz.

Yine bir başka yasak silah, uranyum. Yugoslavya'da olduğu gibi, kullanılan Uranyum kendi askerlerinin yaralanması ile ortaya çıktı.

Bir Amerikan A-10 Tanksavar uçağının "kazayla" bir İngiliz askerinin ölümüne üçünün de yaralanmasına sebep olduğu olayda kullanılan mermilerin "uranyum" bazlı olduğu belirlendi.

BM tarafından bu silahın adı net: kitle imha silahı. Yani Irak'ta var denilerek bahane yapılan o meşhur kitle imha silahlarından biri. "Uranyum" katkılı mermiler, hem düştüğü yerlerde yaşayanların, hem de bu mermileri kullananların başta kanser olmak üzere bir çok hastalığa yakalanmasına neden oluyor, sakat doğumlara yol açıyor.

Nazilerden Amerika'ya

Naziler'den İsrail'e, ABD'ye zulmün yöntemleri hiç değişmiyor. Halkı aşağıılamanın bir yöntemidir esirleri numaralamak. İşte zulmün benzerlik tarihi:

1945: İkinci Paylaşım Savaşında Naziler, kamplarda onbinlerce Yahudi'yi, komünisti, Çingeneyi önce damgaladı, sonra gaz odalarında yaktı.

1999: Yugoslavya'ya bombalar yağdıran emperyalistler sözde "kurtardıkları" Kosovalı mültecileri yerleştirdikleri kamplarda damgaladılar. Damgalayan el yine Almanlar'ındı.

2002: İsrail esir kamplarına doldurduğu Filistinliler'e aynı yöntemleri uyguladı. Tulkarim mülteci kampında halen herkes damgalı.

2003: Nazi ruhu Amerikan imparatorluğunda yaşıyordu. Esir alınan Iraklılar'ı numaralandırdılar ve böylece "gazeteci" kılıklı işgalciler tarafından resimlenip dünyaya gözdağı olsun diye dağıtıldı.

Zulüm katletmeye devam ediyor. Havadan bombalamalar "ele geçirdik" dedikleri Bağdat dahil bir çok kentte sürüyor. Yıkılan heykel görüntüleri arkasına gizlenmek istenen bu gerçeği unutmamalıyız. Kardeşlerimiz katledilmeye devam ediyor.

İşgalciye Büyük Öfke

Dünya çapında Amerikan işgaline karşı eylemler sürüyor. Geçtiğimiz hafta Amerika'ya karşı öfke sloganlarının haykırıldığı eylemlerden bazıları şöyle:

İtalyan emekçiler işgale karşı greve çıktı. 5 Nisan'da sendikaların çağrısı ile yapılan gösterilerde yüzbinlerce emekçi yürüdü. Grevler nedeniyle okullarda boykotlarda yaşanırken, gösterilere 300 binden fazla kişi katıldı. Eylemlerde ABD bayrağı yakıldı.

Amerika'da 6 Nisan günü Oakland, Washington ve Chicago kentlerindeki gösterilerde binlerce kişi Bush hükümetini protesto etti ve "Bush'u azledin" sloganlarını haykırdı.

Endonezya'da BM merkezi önündeki gösteriye onbinler katıldı.

Almanya'nın başkenti Mannheim, Karlsruhe, Neumünster, Berlin ve Heidelberg'de düzenlenen gösterilerde Amerika protesto edildi.

İtalya'da 6 Nisan günü de gösteriler vardı. Bu kez gösteri merkezi Aviano NATO üssü önüydü. Pakistan'ın Muzafferbabad, Pencap ve Quetta kentlerinde Amerika lanetlenirken, Güney Afrika ve Moritanya'da binlerce kişi işgalcileri protesto etti. Fransa'nın Strasbourg ve Mulhouse kentlerinde de gösteriler vardı.

Geçen hafta gösteri düzenlenen diğer ülkelerden bazıları ise şöyleydi: Avustralya, Kuzey İrlanda, İspanya, Arjantin, Yunanistan, İran, Arjantin, Meksika.

Sayı 56

11

13 Nisan 2003

mücadeleyi İŞGALE SON! sloganıyla yükseltelim!

işgal etmişsiniz, bundan ötesi var mı?

İşgalcinin on maddelik planı:

İşgalci Amerikan ve İngiliz güçleri, “on maddelik plan” yaparak işe başlamışlar. On maddeden bazıları şöyle:

“- Saddam ve oğulları ölü ya da yaralı ele geçirilecek.

- Petrol denetim altına alınacak.

- Direnişçiler, ölü veya diri yakalanacak!

- Baas Partisi üyeleri ortaya çıkarılacak.

- Irak'ın yurt içi ve yurt dışı malvarlığına el konulacak.

- Yeni yönetim kurulacak.”

Katliam ve yağma içiçe.

Bunu sürdürebilmek için **200 bin** işgalci asker daha getirilecek Irak'a.

Biçimi ne olursa olsun, **yönetim** Amerika'nın elinde olacak. Zaten şu an “iki biçim” tartışılıyor; Ya “Bakanlar Irak'lı, danışmanları Amerikalı” olacak veya “Bakanlar Amerikalı, danışmanları Iraklı” olacak. İkisi de fiiliyatta aynı anlama gelecek.

Ortaçağ yağmacıları, ABD'nin yanında “uygar” kalır

18., 19. yüzyılın sömürgecileri bu kadar pervasız değildi. Bağdat'ta her yer yağmalanırken, Amerikan askerlerinin “korumaya” aldığı tek bir yer vardı: Petrol Bakanlığı. Çünkü Amerikan işgalinin temel nedenlerinden biriydi petrol!

Amerika daha işgalin ikinci gününde, Irak'ın gelir gider hesabına el koyarak, Irak'ı “savaş tazminatı” ödemeye mahkum etmiştir. İşgalci,

Irak, Amerikan emperyalizmi tarafından işgal edildi. Tüm spekülasyonların, yorumların ötesindeki gerçek budur.

Ve şimdi, siyaset, ahlak, hukuk, işgale karşı çıkıp çıkmama noktasında ayrışacaktır.

İşgalcilerin siyasetini, işgalcinin hukukunu, işgalcinin yönetimini savunanlar, halkların köleliğini savunanlardır. Emperyalizmin işbirlikçileridir. Amerikanın Irak'taki varlığı hiç bir biçimde meşru değildir. Hangi gerekçeyle olursa olsun, işgali meşrulaştırmaya, “neyse olan oldu... en azından Saddam rejimi devrildi” gibi yaklaşımlarla mazur göstermeye çalışanlar, işgalin suç ortağı sayılmaktan kurtulamazlar.

Amerika, Um Kasr'da diktiği bayrağı “zevahir kurtarmak” için geri indirmişti; Bağdat'a giren tanklarda yeniden Amerikan işgalcisinin bayrağı dalgalandırıldı. Saddam heykelinin yüzüne Amerikan bayrağı asılması da, işgalin ilanıdır. Amerika, yüzyıllar boyu, işgalciler ne yapıtıysa, onu yapacaktır Irak'ta.

Halkı esaret altına alacak, zulmedecek, katledecek ve o toprakların zenginliklerini yağmalayacaktır. Daha bugünden bunlar yaşanmaktadır.

İşgalci Bush ve Blair, Arapça altyazılı kasetlerle, Irak'ta yayına soktukları “Özgürlüğe doğru” adlı TV kanalında Irak halkına sesleniyorlar. “Artık ambargo olmayacak” diyor işgalciler.

Halkın ulusal onurunu çiğnemiş, topraklarını

İşgalcilere “zafer şovu” yaptıkları meydanda verilen cevap:

10 Nisan'da yani, Amerika'nın Bağdat'ta heykel yıkarak zaferini ilan ettiği günün ertesi günü, heykelin yıkıldığı meydanda bir feda eylemi gerçekleştirildi. Eylemde 3 veya 4 Amerikan askeri öldü.

İşgalciler, bir gün önce Amerikan bayraklarıyla zafer turu attıkları meydandan ertesi

gün cesetlerini topladılar.

Irak halkı, şu veya bu biçimde, şu veya bu düzeyde, direnecek. Hiç bir halk işgali kabul etmez. “Direniş bitti” diyenler tarihi ve halkı bilmeyenlerdir. Öğreneceklerdir.

Medyanın ve ABD'nin şovuyla “direniş bitti” diyen bir kanalın ertesi gün “Bağdat düş-

memiş” başlığı anlatıyordu bu durumu.

Direnişin yeterliliği, yetersizliği, iyi yönetilip yönetilmemesi, kitlesel olup olmaması elbette ayrıca tartışılıp değerlendirilebilir. Ama orada bir direniş olduğu gizlenemez, yadsınamaz.

Yankee'ler, “ellerini kollarını sallayarak” girdikten sonra, ilk 24 saatte, 6 ölü, onlarca yaralı verdiler. Kendi kendilerine mi ölüp yaralandılar?.. Bekleyin, devamı gelecektir.

AKP, İşgalin ve katliamın suç ortağıdır; SUÇ ORTAKLIĞINA SON!

işgalin masrafını da işgal ettiği ülkenin halkına ödetecek. ABD'nin çıkardığı rakamın karşılanabilmesi için, Irak petrolünün gelirleri, 2035 yılına kadar Amerika'ya "savaş tazminatı" olarak ödenecek!

Ganimet paylaşımının kuralları belli

Bu arada Amerikan yönetimi, "Irak'ın yeniden yapılandırılması" için açılacak ihalelere ilişkin kuralları da açıkladı.

Açıklanan plana göre, "ihalelerin ana firmalarının tamamı **Amerikan** olacak." ABD, bunun gerekçesini de "Irak'taki savaşın maliyetinin Amerikan vergi mükelleflerince karşılanıyor olması" olarak gösteriyor. Amerikan şirketleri ihaleleri taşeronlara da verebilecek. Ama taşeronların da "Amerikan'ın müttefiki ve "özgür dünya mensupları" olması" şart!

Bugünün temel sloganı: İşgale son!

Dünya halkları Amerikan saldırganlığı önünde büyük bir güç, büyük bir tavır koymuştur ortaya. Bu güç, işgale son sloganıyla mücadeleyi sürdürmelidir. "Savaşa hayır" dünyanın sloganıydı. "Savaşı durdurun" geline nokta'yı ifade etmeye yetmez. Irak, artık Amerikan ve İngiliz emperyalizminin katliam ve talan alanıdır. Irak halkının yanında, Irak'ın bağımsızlığının savunucuları olmalıyız.

İşbirlikçi iktidara karşı mücadele, işgale karşı mücadelenin bir parçasıdır

Amerikan emperyalizmi, Türkiye'yi, Kuveyt'i, Ürdün'ü kullanarak işgal etti Irak'ı. Bu ülkelerin topraklarını ve semalarını kullanarak bombalar yağdırdı Irak halkının üzerine.

"Biz savaşın dışındayız" demagojisine inandıramayacaklar işgal altındaki Iraklıları. Ortadoğuyu, dünya halklarını ve halkımızı inandıramayacaklar.

Bakın basında çıkan haberler çok çiplak, ek bir yoruma bile gerek bırakmıyor:

"İnsani yardım için Habur'dan Irak'a geçirilen ciplere ağır makineli

tüfekler ve sahra telsizleri monte edildi. Amerikalılar, Irak mevzilerini bombalayacak uçaklara bu telsizlerle koordinat bildiriyor."

Gizli açık, saldırı helikopterleri, binlerce işgalci Amerikan askeri geçti topraklarımızdan işgal amacıyla. Semalarımızdan ölüm makineleri B-52'ler uçtu. Ama daha önemlisi, AKP, sen komşu bir ülkeyi işgal edemezsin, buna hakkın yok demedi. "**BM meşruluğu ararız**" dediği halde, onu bile yapamadı. Tersine, Türkiye'ye karşı onlarca yıldır hiç bir saldırganlığına rastlanmamış Irak'ı, "bölge için tehdit" ilan eden Amerikan politikalarını destekledi. Amerika'nın Ortadoğu düzenine karşı çıkmak yerine, "acaba ben pastadan ne kadar pay kaparım" hesabı yaptı. Yani tam bir işbirlikçi, tam bir uşak, tam bir akbaba gibi davrandı.

Katledilen Ortadoğu halkları üzerine kirli çıkarlarının hesabını yaptı. Üslerini, yollarını açtı. Amerika önünde eğilip büküldü. Hukuksuzluğa, katliamcılığa, işgale onay ve destek verdi.

Amerika, işgali, yine işbirlikçilerinin "siyasi" ve "lojistik" desteğiyle sürdürecektir. Amerikan emperyalizminin işgaline karşı mücadele, bu nedenle "işgalin suç ortaklarına karşı" mücadeleden ayrı düşünülemez. AKP'den suç ortaklığının hesabını sormalı, bu ortaklığa son verilmesini istemeliyiz.

Sayı 56

13

13 Nisan 2003

Tayyip'in yüreği kan ağlıyor; Amerikalı dostları için!

Katledilen Iraklı çocukları ekranlarda gördüğü için değil, Amerika'yı danıltık mı, kızdırdık mı diye geceleri gözüne uyku girmeyen Tayyip Erdoğan, Amerikan gazetesi The Wall Street Journal'da bir mektubunu yayınlattı: Erdoğan'ın mektubunun başlığı şöyle:

"Ülkem sizin sadık bir dost ve müttefikinizdir."

"Sizin" dediği, işgalci, katliamcı Amerika'dır.

Üzüldüğünü söylediği Iraklı çocuklar için, onları öldürmeyin diye bir mektup yazdı mı?

Bakın ne diyor daha mektubunun devamında: "**Kahraman askerlerinizin anavatana en az kayıpla dönmelerini umuyor ve dua ediyoruz.**"

Tayyip'in kahramanları, Irak'ta yaşlı, genç, çocuk onbinleri katleden askerler. Daha fazla söze gerek var mı?

'İrak'ta Savaş Hayır Koordinasyonu' tarafından 6 Nisan günü Abide-i Hürriyet Meydanı'nda onbinler böyle haykırdı.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de yer aldığı devrimci gruplar, DKÖ'ler Perpa önünde kortejler oluşturdular. Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin alana yürüyüşü sırasında polislin saldırgan tavırları boşa çıkarılırken, kortejin geçişinden sonra korteje katılmak için gelen bir gruba arama noktasında polis saldırdı. Şehit resimlerini almaya çalışan polise karşı kitle direnirken, polis gaz bombalarıyla mitingi provake etmeye çalıştı. Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin kararlılığıyla polis amacına ulaşamazken, kimi gereksiz davranışlar da kortej görevlilerince engellendi. (Ertesinde Koordinasyon toplantısında bu durum bileşenlere açıklanmasına rağmen İHD bir "kınama" açıklaması yapmıştır. Bu, iyi niyetli bir tavır değildir.)

Ellerinde kıvıll bayraklar ve devrimci hareketin her direniş aşamasını, yaratılan her geleneği simgeleyen şehit resimleri ve Irak bayraklarıyla yürüyen Haklar ve Özgürlükler Cephesi, "Kızılderene Günümüze Bağımsızlık Bayrağını Dalgalandırıyoruz" pankartıyla Irak halkıyla enternasyonalist dayanışmanın Türkiye devrimci için mücadeleden geçtiğine vurgu yapıyordu.

Polis ÇHD'li Avukatlara Saldırdı

"..Mitingde, Koordinasyonun arama noktalarında avukat bulundurulması talebi üzerine, ÇHD tarafından görevlendirilen ÇHD Y.K. Üyesi Av.Hüda Berber ve ÇHD üyesi Av. Behiç Aşçı, Av. Özgür Gider Perpa giriş noktasında bulundukları sırada, polislin mitinge katılanlara müdahalesi sonucu arbede yaşanmış olay son bulup ortam sakinleştikten sonra; polis. "her şeyi bunlar yapıyor" diyerek jop ve taşlarla avukatlara

Altı Milyarız Hepimiz Iraklıyız

Direnış Tarihinin Resimleri

Kızılderene'yi onlarca Mahir resmiyle, 12 Temmuz direnişini yine onlarca Niyazi Aydın resmiyle, 16-17 Nisan' Sabo resimleri, 19-22 Aralık büyük direnişini Fidan Kalşen ve dışarıdaki direniş Şenay Hanoğlu'nun resimleri ile, dayanışmayı Irak bayrakları ile alana taşıyan Haklar ve Özgürlükler Cephesi yaklaşık 2 bin 500 kişilik korteji, disiplini ile mitinge coşku katarken, dövizler ve sloganlar emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı sadece öfkeyi değil direniş de haykırıyordu.

30 bin civarında coşkulu bir kitlenin katıldığı miting, daha önce İstanbul'da yapılan mitinglerin en kitleseli ve öfkeli sloganların atıldığı miting oldu. Çeşitli siyasi grupların slogan ve pankartlarıyla katıldığı mitingte sendikalar öncakilere göre nispeten bir kitlesel hava verseler de, olması gerekenin çok uzağında oldukları ortadaydı.

Yaşlı, genç, kadın, erkek demeden mitinge katılan halk ABD ve İşbirlikçisi AKP'ye öfkesini "Kahrolsun ABD İşbirlikçi AKP", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Kahrolsun ABD emperyalizmi" sloganlarıyla dile getirdi. Katledilen Iraklı kardeşlerimiz için gözyaşları dökülürken, emperyalizme karşı öfke saatlerce alanda inledi.

Grup Yorum'dan Yeni Marş

Miting tertip komitesi adına hazırlanan metnin okunmasının ardından türküler ve marşlarda da Amerika'ya öfke vardı.

"Kızılderene Son Değil Savaş Sürüyor", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş", "Yaşasın Ölüm Orucu Derinliğimiz", "Irak Halkı Yalnız Değildir" sloganlarının yanında umudun sloganları alanda inlerken, Grup Yorum, Ferhat Tunc, Grup Vardiya, MKM Müzik grubu, Grup Munzur Grup Kutup Yıldızı türkü ve marşlarını seslendirdiler. Grup Yorum Cav Bella'nın yanısıra yeni bestesi "Biz Altı Milyarız" marşını söylerken ABD bayrakları öfkeyle yakıldı.

saldırmıştır.

Bu saldırıya karşılık İstanbul Şişli Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulunulmuş ve uğradıkları saldırı sonucu aldıkları darbeler nedeniyle Av. Hüda Berber KBB, Av .Behiç Aşçı Beyin Cerrahisi servisine sevk edilmişlerdir.

Savunmanın temel dayanağı olan avukatlara yapılan saldırıyı kınıyor, takipçisi olacağımızı tüm komuoyona duyuruyoruz. 07.04.2003"

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi

İşgalcilere Karşı Meydanlardayız “Ortadoğu'dan Defolun”

5 Nisan

✓ Eskişehir Adalar Migros önünde Gençlik Derneği üyelerinin de bulunduğu Anadolu Üniversitesi ve Osmangazi Üniversitesi öğrencileri "Katil ABD, Ortadoğu'dan Defol" yazılı pankart taşıdılar. Amerika ve işgale karşı dövizlerin yanısıra "Katil ABD, İşbirlikçi AKP", "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi", "Emperyalistler İşbirlikçiler 6. Filo'yu Unutmayın", "Üsler Kapatılsın, Tecrit Kaldırılsın" sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

6 Nisan

✓ Adana savaşı karşıtı platformu 500 kişi ile İncirlik'te eylem yaptı. Eylemde "İncirlik Üssü kapatılsın", "Emperyalist işgale hayır" sloganları atıldı.

✓ İzmir'de Savaş karşıtı platformun düzenlediği 500'ü çocuk olmak üzere 5 bin kişinin katıldığı mitingte çocuklar uçurtmalar uçurdu. Iraklı kardeşlerinin katledilmesine son verilmesini istediler. Mitingte "Irak halkı yalnız değildir" sloganları coşkuyla haykındı.

✓ Türkiye Yazarlar Birliği'nin İstanbul şubesinde şair, yazar ve aydınlar işgali protesto etti. Amerika'ya öfke Kızlarağası Medresesi'nde bir araya gelen şair ve yazarlarca şiirler ve konuşmalarla dile getirilirken, işgali tarihe eserleriyle not düşme kararlılıklarını açıkladılar.

✓ Isparta Gençlik Derneği'nin de içinde bulunduğu Isparta Demokrasi Platformunun düzenlediği gösteriye katılan yaklaşık 200 kişi, "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganları haykırdı. Marşların söylendiği yürüyüş sırasında polislin korteje katılmak isteyenleri engellemeye çalıştığı gözlemlendi.

✓ Okmeydanı Savaş Karşıtı Birlik her hafta yaptığı yürüyüşü bu hafta da gerçekleştirdi. Dikilitaş Parkı'nda toplanan kitle "Emperyalist Savaş Hayır" pankartı ve meşalelele-riyle, "Tecriti Kaldırın Ölümleli Durdurun", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganlarıyla yürüdü. Eylem yapılan konuş- mayla son buldu.

7 Nisan

✓ ABD'nin Mardin organize sanayi bölgesinde bulunan un ve mobilya fabrikasından çıkış yapan 75 tırlık konvoy Kızıltepe çıkışında taşı ve yumurtalı saldırıya uğradı... Tir-

ların ve üstündeki Ameri- kan araçlarının camları kırıldı.

8 Nisan

✓ Aralarında Afyon Gençlik Derneği Girişimi- ninde bulunduğu Üniversi- te öğrencileri Amerikan emperyalizmine karşı slo- ganlarını haykırdığı eylem- le gençliğin mirasına sahip çıktı.

9 Nisan

✓ Aralarında Bursa Gençlik Dernek'li öğrencilerin de bulunduğu Uludağ Üniver- sitesi öğrencileri Mediko Sosyal Binası önünde saat 12.30'da oturma eylemine yaklaşık 150 kişi katıldı.

✓ Geçtiğimiz hafta Beyoğlu Tünel'den Taksim'e bildiri dağıtarak yürüyen ÇHD üyesi avukatlar, Amerika'nın savaşı suçu işlediğini söylemişlerdi. ÇHD'liler 10 Nisan'da da Tak- sim'deydi. İşgali protesto eden hukukçular, işgal hukuksuz- dur, son verilmelidir dediler.

11 Nisan

✓ İzmir'de üniversite öğrencilerinin, 11 Nisan saat 15.30'da Irak katliamına ortak olduğu için hükümet hakkında yapmak istediği suç duyurusuna polis ve sivil faşistler saldırdı. Polis öğrenciler ve muhabirlerin üzerine biber gazı sıkarak yerlerde sürükledi. Polislin tek bir sesleriyle yönlendirdiği sivil faşistler İHD binası önünde İstiklal Marşını söylemeye başladı. Olayları görüntülemek isteyen Ekmek ve Adalet Dergisi muhabiri Dursun Göktaş ve Gençlik Derneği Kurucu Üyesi Öznur Temel'e "siz neden İstiklal Marşı okumuyorsunuz" diyerek saldırdı.

İHD binası saat 15.30'dan 18.00'e kadar polis ve sivil faşistler tarafından kuşatma altına alındı. Öğrenciler saldırıları protesto etmek için AKP İl binasını işgal ettiler. Mustafa Rodos ve Suat Çetinkaya gözaltına alınırken avuk- atlar tartaklandı.

iki gösteriye de Cephe tarafları katıldı.

Bu arada Girit adasında Yunanlılar ABD üssünü bas- arak Amerika ülkemizden defol dediler.

Belçika'nın Liege kentinde Cephe Güçleri'nin orga- nize ettiği eylemde 6 Nisan günü emperyalizme karşı sloganlar haykındı. "Şok ve dehşet, terör demektir" de- nilen gösteriye Belçikalı gruplarla, islamcı güçler katıl- dı. 500 kişinin yer aldığı eylemde "Bir başka halkın va- tanını işgal ve istila için giden herkesin bulacağı ölüm- dür." denildi ve işgale karşı her türlü direnişin meşrulu- ğuna vurgu yapıldı. Eylemde "Kahrolsun Amerikan Em- peryalizmi" ve "Emperyalizm Halkları Teslim Ala- maz" yazılı pankartlar taşındı.

YURTDIŞINDAN

Avrupa ülkelerinde düzenlenen eylemlerde Cephe taraftarları da yerlerini aldılar.

Yunanistan'da geçtiğimiz hafta içinde her gün dü- zenlenen eylemlerden biri de Yunanistan Memurlar Kon- federasyonu, Öğretmenler Federasyonu, Atina İşçi Mer- kezi ve Radikal İşçi Cephesi'nin yaptığı çağıyla ger- çekleştirilen grev ve gösterilerdi. Grev etkili olurken, dü- zenlenen gösteriye 20 bin kişi katıldı. Amerikan Büyü- kelçiliği'ne yürüyen emekçiler sloganlarla Amerika'yı protesto ederken aynı gün Yunanistan Komünist Parti- si'nin mitinginde de 15 bin kişi ABD'yi protesto etti. Her

Sayı 56

15

13 Nisan 2003

Özgürlük!

Halkların binlerce yıllık mücadele tarihinin yarattığı en soylu kavramlardan biridir, özgürlük. Üçrüne binler, onbinler değil onmilyonlar yaşamlarını feda ederek bu kavramın içeriğini doldurmuş, ete kemiğe büründürmüştür.

Basra, önce su kaynaklarını bombalayıp, sonra “insani yardım” oyunuyla halkı aldatmaya çalışan işgalciye “suya da ihtiyacımız yok yemeğe de. Onura ihtiyacımız var bizim ülkemizi işgalden kurtarmaya ihtiyacımız var...” diyen kadının söylediği gibi ne onun yerine konulabilecek bir şey vardır yeryüzünde ne de vazgeçilebilirdir.

Halkların dilinde, kültüründe kutsaldır özgürlük kavramı. Vazgeçilemeyecek çok şeyi anlatır. Devasa bir dipsiz kuyu gibi içinde bütün güzellikleri barındırır. Söyleyen dolu dolu söyler, göğüs kafesi titrer özgürlük derken.

Şimdilerde bir de Amerikan başkanının, İngiltere başbakanının ve onların bakanlarının, bürokratlarının, komutanlarının aynı kelimeyi söylerken yüzlerine, göğüs kafeslerine bakın. Ne o dolu dolu hali görürsünüz, ne göğüs kafeslerinde zerrece bir titremenin tınlarını duyarsınız.

Sahtedir çünkü sözleri. Demagojinin en aşağılık olanlarından birini yapmaktadırlar çünkü. Yıllardır kirlettikleri kutsallarımızın en kutsalına dokunurkenki çirkinliklerini, riyakarlıklarını görürsünüz gözlerinde.

Kimileri bir süre inandı onlara. Özellikle 1990’lardan bu yana biz ısrarla “hayır göğüs kafesleri titremez onların” desek de, “bak bak nasıl da titriyor, siz görmüyorsunuz, anlamıyorsunuz, zaten geri kafalısınız... yok yok taş devrinden kalmış sizin düşüncelerimizin... Peh, emperyalizm-miş... bir kere onlar demokrat...” diyenler oldu. Belki vardır hala!

Ama en güzel cevabı yine Endülüs toprağının bir başka kadını veriyor:

“7 yaşındaki oğlumu öldürdünüz şimdi de su mu veriyorsunuz bize.. Siz böyle mi özgürlük getiriyorsunuz...”

Amerikan tanklarıyla gelen özgürlük...

Amerikan colasıyla, cotuyla gelen özgürlük...

İmparatorluğun özgürlüğü...

“Terör” demagojisinin çivisinin çıktığı gibi, emperyalizm eliyle özgürlük, emperyalizm eliyle insan hakları propagandalarının da tüm maskesi düştü.

Emperyalizm özgürlüğün düşmanıdır. Emperyalizm insan haklarının, insana dair bütün değerlerin düşmanıdır. Maske düşenler bunun için bu kavramları daha çok ve durmadan kullanıyorlar.

Emperyalizmin özgürlükten anladığı, işgal edilen topraklarda Amerikan bayraklarının dalgalandırılması özgürlüğüdür. Tekellerinin yeraltı yerüstü zenginliklerimizi pervasızca yağmalama, değerlerimizi talan etme özgürlüğüdür.

Onların özgürlükten anladığı düzenlerine dokunmayacak, sömürü çarklarına zarar vermeyecek bir özgürlüktür. Köleliğin, itaat etmenin adıdır özgürlük.

Blair son konuşmalarından birinde ne diyor: “Irak’a özgürlük götüreceğimiz daha netleşmeye başladı”. Yani demagojinin çöküşünün kendisi de farkında ki, aç bıraktıklarına yardım dağıtma sahtekarlığını kullanarak çökeni ayağa kaldırmaya çalışıyor.

Aynı gün bir başka demagog Bush konuşuyor: “Güney Iraklılar özgürlüğün ne olduğunu görebiliyorlar, özgürlük güneyden kuzeye doğru kayıyor.”

ABD tankları Bağdat’a yaklaştığı günlerde söyleniyor. Özgürlükten anladığı Güney’den Kuzeye katliamlar yaparak ilerleyen katliamcı ordusu.

Nasırıye’de “yardım” dağıtımı sırasında konuşuyor “özgürleştirilen” bir Iraklı:

“Mezarlarımızdaki ölümler bile düşmana karşı savaşacak...”

İstemiyor emperyalistlerin “özgürlük” dediği esareti, bağımlılığı, köleliği. Yalan propaganda mekanizmaları harıl harıl çalışabilir. Emperyalistler bir komediye dönüşecek kadar her cümlelerinin içinde “özgürlük” diye tekrarlayabilirler. Artık boştur, sadece Irak halkı değil, tüm dünya emperyalizmin “özgürlüğüne” tanık oluyor günlerdir.

İşgalciler ebedi olarak özgürleştirdi binlerce Iraklı’yı. Şimdi geride kalanlar onlar adına konuşuyor; **“Mezarlarımızdaki ölümler bile düşmana karşı savaşacak...”**

Ölümler savaşır mı demeyin, savaşır. Özgürlük uğruna ölenler gerçekte ölmezler. Özgürlük kavramının kutsallığı da böylesi anlarda ifadesini bulur.

1 Mayıs'ta Alanlarda Öfkemizin Hedefinde AMERİKA ve İŞBİRLİKÇİLERİNİN ZULMÜ Olacak!

Daha şimdiden bellidir ki, 2003'ün 1 Mayıs'ı, belki son dönemin içi en dolu 1 Mayıs'ı olacaktır. Tüm dünya halkları, yıllardır sağlanamayan bir birliği sağlayarak, meydanlarda hedefine Amerikan imparatorluğunu koyacak. Dünyanın her meydanından yükselen öfke sloganları, kavga çağrıları hedefine bir kurşun gibi saplanacak.

Bu yıl belki ilk defa, solcusu, islamsı, çeşitli görüşlerden kesimler bu temelde aynı meydanlarda yanyana sloganlarını haykıracak. Irak halkıyla dayanışma, işgale karşı öfke ortaklaşacak.

Meydanlarımızda dalgalanan kızıl bayraklar Amerikan imparatorluğunun önündeki tek engel, halklar cephesinin tek kurtuluş yolunu bir kez daha herkese duyuracak.

Amerikan imparatorluğu, tüm emperyalist sömürgeci tarihi boyunca, belki hiç bir zaman bu kadar halkların öfkesini ve nefretini kazanmamıştır. Ülkemiz anti-amerikancılığın en yüksek olduğu birkaç ülke arasında. Tüm dünyada esen o büyük dalga ise, sadece Amerika'yı değil, tüm emperyalistleri korkutmaya adaydır.

Meydanlar yankılanmalı:

HEPİMİZ IRAKLIYIZ

Bağdat düşebilir, Irak işgal edilebilir. Direniş sürecektir. 1 Mayıs meydanları direnen Irak'ın, Ortadoğulu kardeşlerimizin onurlu, acılı sesiyle yankılanmalı. Bağdat'ta evi başına yıkılan babanın öfkesi, kollarını kopan bedeni yanan çocuğun isyanı, işgalcilerin ortasına büyük bir vatanseverlik ve kinle dalan feda eylemcisinin gürleyen sesi alanlarımızda yankılanmalı.

1 Mayıs çalışmasını yaparken, tanıdığımız herkesi meydanlara çağırırken halkların tarihi

açısından en önemli 1 Mayıs'lardan birine hazırlanmamızı bilmeliyiz. Tv başında, kahvede, işyerinde ifade edilen potansiyel öfkeyi meydanlara taşımamız.

Meydanlar yankılanmalı:

F TİPLERİNDE ZULME SON!

Zulmün ne demek olduğuna tanıklık eden binlerce insana, ülkemizde yaşanan zulmü anlatmalı, kaynağını göstermeliyiz.

Zulüm yok edilen hak ve özgürlüklerimizdir.

Zulüm F tiplerindeki tecrittir.

Düşüncelerimizi yokedemeyeceksiniz diye direnen, ölen kahraman şehitlerimiz, alını kızıl bantlı direnişçilerimiz bu zulme karşı direniyor. Alanlar direnişin sesini duyacak yine. Direnenlerin dalga dalga kızıştığını, gür sesleriyle alanlara doluştuğunu görecektir yine. Ölüm orucu direnişimiz, dünyanın dört bir yanında, Irak'ta, Filistin'de işgalcilere karşı direnenlerin özgürlük direnişleriyle birleşecek. Düşman aynı düşman, emperyalizm.

Sesimizde onların sesi olacak. Sloganlarımız direnişin yenilmezliğini, zulme başeğmenlerin zaferinin mutlak olduğunu haykıracak.

Bağımsızlık uğruna al kanlara boyananların haykırışı, işbirlikçilere, F tiplerinin sahiplerine, katledenlere korku, halkımıza onur ve gurur verecek.

Meydanlar yankılanmalı:

İŞGALE ve İŞBİRLİKÇİLİĞE SON!

Ülkemizin Amerikanın işgali altında olduğunu artık siyasi bir bilince sahip olmayanlar da görüyor, Amerika'ya karşı büyük öfkenin en

temel kaynaklarında biridir bu.

Yanıbaşımızda ise daha açık, daha büyük bir zulümle işgal yaşıyor. İşgale karşı bağımsızlık mücadelemizin önemli halklarından biridir 1 Mayıslar. Bu belki de en anlamlılarından biri olacaktır. Meydanlarımızda hiç olmadığı kadar “Bağımsız Türkiye” sloganları yükselcek. Hiç olmadığı kadar bağımsızlık tutkumuzu başka bir hal-kın bağımsızlık ve özgürlük direnişiyle bütünleştireceğiz.

Meydanlar yankılanmalı: **YOKSULLUĞA ve ZULME SON!**

Sayı 56

18

13 Nisan 2003

Ekmeğimiz çalınıyor. Çalan el emperyalistlerin ve işbirlikçilerindir.

Kalan ekmeğimize kan doğranıyor. Doğrayanlar Irak'ı işgal edenler, Iraklı kardeşlerimizin katline yataklık yapanlar ve bizi F tiplerinde katledenlerdir.

Yoksulluğu ve zulmü birlikte yaşıyoruz. Yoksulluk IMF ile geliyor, zulüm Amerika'yla geliyor. AKP iktidarı yoksulluğu ve zulmü emperyalistlerin düzeni sürsün, talanın, yalanın saltanatı bitmesin diye uygulayandır.

İşbirlikçi AKP iktidarına karşı mücadele Amerika'ya karşı mücadeledir. AKP'ye karşı mücadele IMF sömürsüne, talanına, açlığına karşı mücadeledir.

Kürt Milliyetçiliği Iraklıların Direnişini Küçümseyerek Durumunu Açıklayamaz

“Saddam, tam da bir aşiret reisi-ne yakışır tarzda “direnmeye” devam ediyor. Doğu'nun Ortaçağ zihniyeti ile Batı'nın donkişotvari tarzını kendisinde tam bir uyuma dönüştüren Saddam, kendi halkını da bu zihniyetin sınırlarına hapsedmeye devam ediyor. Silahı ne tanklar, toplar ne son model füzeler; onun tek silahı gözü karaca kendisine bağlamak istediği halkın inancı ve feodal değer yargıları.” (Fatma Ateş 8 Nisan 2003 Yeniden Özgür Gündem)

Amerika Irak'ta direnenler için “rejimin artıkları” diyor, Iraklıları “özgürleştiriyor”, Kürt milliyetçisi direnişi “Saddam'ın direnişi” olarak niteleyip durumunu açıklamaya çalışıyor.

Önceki yazılarımızda sormuştuk, bu işgale karşı KADEK'in tavrı ne diye. Elbette bu sorunun cevabı hem Kürt halkına hem de devrimci kamuoyuna verilmek durumundadır. Muğlak, “ne ondan ne bundan biz kendimizden yanayız” gibi sanki ortada Amerikan imparatorluğunun bütün dünya halklarına açtığı bir savaşın en önemli ayağı yaşanmıyormuş gibi yapılan değerlendirmeler açık ki, kimseyi ikna edemez.

Yukarıdaki satırların neden yazıldığını bir düşünelim. Direniş Saddam'ın olunca elbette Kürt milliyetçisi de o direnişin yanında olmama-yı, işgale tavır almamayı da açıklayabileceğini düşünüyor. Bunu yaparken Irak halkını küçümsüyor. Bir halkın ister beğenin ister beğenmeyin, beklenen, istenen düzeyde olmasa da herkesin kabullenmek zorunda kaldığı direnişini küçümsüyor.

Şu sözlerin Amerika saflarında bir burjuva yazarın kaleminden çıkması elbette kimseyi şaşırtmaz. Çünkü o her direniş karşısında “li-

derler lüks içinde siz ölüyorsunuz” der. Iraklılar için de aynı şeyi defalarca söylediler. Ama aşağıdaki satırlar Kürt milliyetçisinin kaleminden dökülüyor:

“Çocuğunu, eşini, ailesini bırakıp bedel karşılığı birlerce kilometre uzaktaki çöl yangınlarına giren bu askerler ne için orada olduklarından bile haberdar değil.”

Neden haberdar olmasınlar? Neden ülkelerinin özgürlüğü için direniyor olmasınlar, neden işgali kabullemektense ölüyoruz diyor olmasınlar... Irak halkı, Iraklı asker neden bu satırların yazarının göstermek istediği gibi “aptal... cahil...” olsun!

Hal böyle olunca da “Saddam'ın direnişinin” karşısında Amerika ile işbirliği yapanlar ve tarihinin en unutulmaz ihanetine imza atarak Kürt halkına utancı layık görenler, Barzani ve Talabaniler mazur görülüyor, “ne yapsınlar başka çareleri mi var” denilebiliyor.

Son dönemde Kürt milliyetçiliğinin yayınlarında Barzani ve Talabani'nin tavrını meşrulaştıran mazur gören yorumların, kimi zaman satır aralarına sıkıştırılarak kimi zaman da daha açık olarak alenileştirilmektedir. Kürt milliyetçiliğinin durduğu yer devrimciliğin durması gereken yer olmadığı açıktır. Ancak sorgulanması gereken, halkların özgürlüklerinin elinden alınmasına, işgale karşı olması gereken ulusalcılığın durması gereken yer de değildir.

Erbil'de, Kerkük'de “yaşasın Amerika” sloganları atan, KDP bayraklarının yanında Amerikan bayrağı sallayan, kaidesine “USA” yazdığı Saddam heykelini yıkmaya çalışan görüntüler mazur görülemeyen gibi, özgürlük için bedeller ödeyen bir halka layık da görülemez.

Manisa Davası

“Hukukun zaferi” Mi? “Bir dönüm noktası” MI?

İşkence devlet politikasıdır, bitmez. Manisa Davası bir vitrindir, vitrinin arkasında manyetolar dönmeye devam ediyor.

İşkencecilerin nasıl terfi ettirildiklerini görmek için Tayyip Erdoğan'ın korumasına bakın.

İşkenceci bakanlık koltuğunda oturuyor. Tecrit işkenceli ölümdür. Tecriti savunanlar işkencecidir.

7.5 yıllık dava, AB'ye yaranmak, demokrasi şovu yapmak için zamanaşımına 3 ay kala bitirildi. Manisa Davası olarak bilinen, DHKP-C'den gözaltına alındıktan sonra işkence gören liseli gençlere işkence yapan polislerin davası yargıtay tarafından onandı ve 10 polis her bir işkence için 10 ay hapis cezasına çarptırıldı.

İnfaz Yasası'na göre polisler Engin Erdoğan, Fevzi Aydoğan, Musa Geçer, M.Emin Dal ve Ramazan Kolat 3 yıl 8 ay, Levent Özvez 4 yıl, Turgut Demirel 2 yıl, Turgut Özcan 2 yıl 4 ay, Atilla Gürbüz 3 yıl 4 ay, Başkomiser Halil Emir ise 4 yıl 4 ay cezaevinde yatacak. Polisler meslekten de ihraç edilecek...

“Hukuk” İçin Mi, AB İçin Mi?

Kimileri Manisa davasının sonucu için “hukukun zaferi” dedi, kimisi bu davanın bir “dönüm noktası” olduğunu söyledi.

Peki gerçekten öyle mi? Hukuk işkenceyi mi cezalandırdı, işkenceciler, Cemil Çiçek'in deyişiyle, bundan sonra “dokuz kere düşünecekler” mi? Dava, “işkenceye sıfır tolerans”ın sonucu mu oldu?

Elbette hayır. Öncelikli olarak bu davanın zaman aşımına uğratılması için, kamuoyunun bütün baskılarına, işkenceye karşı çıkan gazeteci, yazar, aydın, hukukçuların sürekli gündemde tutmasına rağmen tam 7,5 yıl nasıl büyük bir çaba harcadığını herkes biliyor. Bu sahipleniş öyle sanıldığı gibi, emniyet teşkilatının şu bu mekanizmasından kaynaklı değildi, bizzat devletin kendisi bütün mekanizmaları ile sahiplendi.

Davanın seyri bile bunu açıkça göstermeye yeterlidir;

Manisa Ağır Ceza Mahkemesi iki kez işkence-

cilere beraat kararı verdi.

Tebliğatlar yıllarca polisler yapılamadı, halen görevinin başında bulunan polisler yıllarca “bulunamadı”.

İşkenceciler berrat kararı veren mahkemenin başkanı Mehmet Yılmaz, “işkenceyi izlesin” diye, Manisa Cezaevleri İzleme Kurulu başkanlığına getirilirken, işkencecilerin iki avukatı da aynı kurulun üyeliğine getirildi.

Dönemin İçişleri Bakanları, Emniyet Genel Müdürleri tarafından defalarca yapılan açıklamalarla işkenceciler sahiplenildi.

Davanın, AB'nin emri ve oligarşinin AB'ye yaranma amaçlı olarak bu şekilde bitirildiğini biz değil, bu ülkenin Adalet Bakanı dile getiriyor;

“Türkiye'nin yurt dışındaki itibarı ve yargılamanın isabeti açısından hep tartışma konusu oldu. Dava Avrupa platformunda her defasında Türkiye'nin önüne geldi. Beni ziyarette gelen pek çok yabancı heyet de aşağı yukarı ilk konuşma maddesi olarak bunun üzerinde duruyordu. Türkiye bu sıkıntıyı da bu şekilde bertaraf etti.”

Kısaca, **Avrupa'ya karşı durumu kurtardık** diyor Çiçek. Bu ülke insanı için değil, işkenceye karşı olduğu için değil, emperyalistler de vitrinizi düzeltin dediği için polisler ceza verildi.

İşkencecinin Zekası!

İşkencecilerden Başkomiser Halil Emir Milliyet gazetesi ile söyleşisinde (7 Nisan), “kullanıldık” diyor. Doğru makyajlama operasyonunda kullanıldılar. Ama Emir, bir işkencecinin kafasının nasıl çalıştığını da şu sözlerle anlatıyor:

“Gerçeği söyleyelim. Avrupa bize karşı değil. Almanya karşı. Bunlar DHKP - C lideri Dursun Karataş'la anlaşmış. Almanya onu yakalamıyor, o da militanlarını Bergama'da altın çıkartılmasına karşı çıkan köylüleri kıskırtmak için kullanıyor. Almanya altın için bastırıyor. AB'yi de onlar bu şekilde yöneltti.”

Ne kadar parlak bir zeka değil mi; öyledir, işkenceciler zekalarıyla değil, askılar, manyetolar ile çalışır. Bu komplocu kafalar, bu tür komik senaryoları on yıllardır işkence tezgahlarında “ifade” diye imzalatırıyor ve DGM'ler cezalar yağdırıyor.

Avrupa Birliği'nin Türkiye hakkında Kasım 2002'de hazırladığı ilerleme raporunda yer aldı Manisa Davası. Peki AB raporlarına girmeyen binlerce dava, onbinlerce işkence olayı ne olacak? Onlar işkenceci devletin mekanizmaları içinde bugüne kadar ne olduysa bundan sonra da öyle olmaya devam edecek.

İşkencecilere ilk kez ceza verilmiyor. Bu cezalar, işkence düzene makyaj içindir; makyaj döküldükçe, arada bir tazelenir. Bu davanın özelliği ise, makyajda ön plana çıkmış olması. Bu aynı zamanda işkencenin bütün hızıyla sürmesi için oligarşiye fırsat da veriyor. Üç beş işkenceciye verilen cezayla, binlerce işkence olayının üzeri örtülmeye çalışılıyor. Daha geçen hafta sendikacı Süleyman Yeter'i işkence ile katledenlere verilen komik ceza ve işkencecilerin bazılarının korunması bunun en açık kanıtı.

Davanın açık olarak gösterdiği bir gerçek daha var ki, işkencenin devlet politikası olduğunu herkes açık olarak görmüştür.

İşkence, polis merkezlerinde, jandarma karakollarında tüm hızıyla sürüyor. Askılar, uykusuz bırakmalar, psikolojik baskılar, elektrik manyetoları aralıksız çalışıyor.

Tecriti Savunanlar İşkenceye Karşı Olamaz

Cemil Çiçek işkencecilere, “dokuz kere düşünün...” diyor; F tiplerinde tecriti savunuyor.

Tecrit fiziken, ruhen işkenceli ölümdür. Yavaş yavaş acı çektiyerek yapılan bir işkencedir. Bu sözlerin sahibi tecriti savunarak işkencenin en alasını savunuyor. Beyinleri yokederken, bunalıma sokarak, intihar ettirerek öldürmeyi savunuyor.

Tecrite karşı direnişte 106 ölüm bu işkenceciliğin savunulmasının sonucudur. F tiplerinde yaşanan ikisi siyasi, üç intihar işkenceli ölümün direk sonucudur.

Tecriti savunanlar işkenceye karşı olamazlar. İşkencenin bizzat uygulayıcısı durumundadırlar.

“Hukukun Zaferi” Diyenler; Tayyip Erdoğan'ın Korumasına Bakın!

Bu ülkede işkenceciler hep korundu ve terfi ettirildi. En az Manisa davası kadar kamuoyunun gündemine gelen Birtan Altunbaş'ın katledilmesinin sorumlusu İbrahim Dedelek'in bakan danışmanı olduğu bir ülke Türkiye. Emniyet teşkilatının en tepe noktalarına bakın, tümü, her işkenceden, infazdan, katliamdan sonra yükselen tescilli polislerden oluşur.

İşte son örnek; Başbakan Tayyip Erdoğan'ın yakın koruma amirliğine terfi eden Emniyet Amiri **Maksut Karal**.

Ankara Emniyetinde, bir diğer adıyla DAL işkencehanelerinde, devrimcilere yaptığı işkenceler sonucu emniyet amirliğine yükseldi. “Başarılı operasyonlar” diye lanse edilen de bu işkencelerden başkası değildir. Ve bunların karşılığında takdir belgeleri, maaş ikramiyeleri, terfilerin ardından şimdi başbakanın yanına terfi ettirildi. Ankara'da DHKP-C davasından gözaltına alınan her devrimci onun işkenceleri ile tanışmıştır. DHKP-C timinde tüm işkence emirleri, infaz emirleri yıllarca bizzat onun tarafından verildi.

AKP lideri Tayyip Erdoğan işkencecileri yakın korumasına alarak mı “işkenceye sıfır tolerans” sözünü yerine getirecek. Böyle bir ülkede işkenceler, infazlar, kayıplar biter mi?

İşkencecilere Ceza Değil Ödül

Süleyman Yeter'i

işkencede katleden polislerin davası geçtiğimiz hafta bitirildi. İşkenceci üç polisten birinin beraatine, Mehmet Yutar'ın 4 yıl 2 ay hapsine karar verilirken, bir türlü “bulunamayan” gıyabi tutuklu Ahmet Okuducu'nun dosyası ise yakalanamadığı için davadan ayrıldı.

Süleyman Yeter'in eşi Ayşe Yeter işkencecilerin göstermelik cezalandırılmasına itiraz ederek, “Eşimi öldürenler adeta ödüllendirildi” dedi.

Ayşe Yeter, işkenceye karşı olmanın bir demokrasi mücadelesi olduğunu belirtirken, davanın sonucunun işkencecilere işkenceye devam edebilirsiniz mesajı olduğunu gösterdiğini dile getirdi.

‘Şarkışla’ya Dava

Grup Yorum'un Dalga Dalga ve Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının idamına yakılan ağıt olan Şarkışla'yı yayınlayan Özgür Radyo'ya DGM dava açtı. “Halkı din, mezhep, sınıf ve ırk farkı gözeterek tahrik etmek”ten açılan davada Genel Yayın Yönetmeni Üstün Alpay ile çalışan Ali Alkan'ın 1 ile 3 yıl arasında hapsi isteniyor.

Radyonun yayın yönetmeni Üstün Alpay Kültür Bakanlığı'ndan onaylı bir albümün yayınlanmasının suç olarak görülmesinin anlaşılmasız olduğunu söyledi. Devrimci türkülerden korku, yasaklarla susturma girişimi hiç bitmez.

“Kan parası” değil, Adalet istedik!

İrfan Ağdaş, 13 Mayıs 1996'da İstanbul polisi tarafından infaz edildi. “Suçu” Kurtuluş Gazetesi satmaktı. Liseli bir gençti. Onu sokak ortasında vurdular. Silahı yoktu İrfan'ın; Annesinin dediği gibi, tek silahı vardı o da Kurtuluş Gazetesi'ydi.

Bu aleni infazla ilgili dava açıldı.

Katliamcılar hemen her zaman olduğu gibi bu aleni infazda da beraat ettirildiler.

Dava Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne götürüldü. Geçtiğimiz günlerde AİHM “dostane çözüm”e karar verdi. İrfan Ağdaş'ın ailesi ve avukatları, böyle bir “çözüm”ü kabul etmeyeceklerini açıkladılar. Neden kabul etmediklerini Şükran Ağdaş'a sorduk; işte anlattıkları:

Ekmek ve Adalet: Oğlunuz İrfan'ın infazı karşılığında size para teklifinde bulunulması karşısında ne düşündünüz?

Şükran Ağdaş: Burada adalet alamayacağımızı anlamıştık ve biz de Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvurduk. Başvurumuzun nedeni devletten veya oğluma kurşun sıkan katillerden bir para talebi değildi. Biz sadece adalet talebiyle başvurduk, herhangi bir ücret herhangi rakam koymadık. Öyle bir parayı düşünmek bile beni çıldırtıyor, hiç düşünülecek bir şey değil. Çünkü şunu düşünüyorum: İrfan'ın Gülistan Sokak'ta akan bir damla kanının bedelini veremez Türkiye Cumhuriyeti'nin bütçesi. Biz onlardan kan parası talep etmedik, biz onlardan adalet talep ettik. Ve bugün de adaletimizi istiyoruz.

Tabii AİHM bir yargılama yapamıyor, yani katilleri yargılayamıyor. Sadece TC'nin suçluluğundan dolayı ona para cezası veriyor. Hukuki işlemleri nasıl onu da bilmiyorum ama herhalde TC'yi suçlu gördüler, o polisleri, onun karşılığında bilemiyorum 36 bin Euro mu

diyorlar ne diyorlar, rakamları da telaffuz edemiyorum. O kadar bir para verelim uzlaşalım demiş Türkiye devleti, bize de AİHM'den öyle bir yazı geldi.

Şimdi çok sinir bozucu birşey, ben bir tek damla kanına değer biçemezken, hem öldürüyor sokak ortasında, yani diyorki senin kanın 36 bin Euro değerinde. Benim oğlumun katilleri o gün yargılanmış olsalardı bu gün yedi senedir içeride yatıyor olacaktı. Deseydi ki benim cumhuriyet hukukumda onun cezası 5 gün, eyvallah diyecektim, çünkü adalet almış olacaktım. Ben oğluma kurşun sıkanı, oğlum gibi bir çok insanı sokak ortasında acımadan gözünü kırpmadan katledenlerin elini sıkacağım, onun verdiği parayı alıp yiyeceğim ve ben İrfan'ın kanına ekmek doğruyacağım... Bunu benden talep etmeleri bile bana hakaret sayılır evladım. Öldürdüğü yetmemiş gibi beni küçümüyor, diyor ki al 36 bin Euro'yu kes sesini.

Hayır efendim, böyle bir şey olamaz. Benim ne oğlumun kanı satılık ne benim beynim satılık. Ben İrfan'ı istiyorum, 17 yaşında toprakta çürüyen balamı istiyorum. Eğer balamı veremiyorlarsa adaletini istiyorum. İrfan'a kurşun sıkanların ipten salınması gerekiyor. Eğer ipten sallandırmaya cesareti gücü yoksa üç gün beş gün, 15 yıl her neyse versinler cezasını yatsın.

Benim ciğerim parçalanmışken, evladım toprakta çürürken uzat elini diyor anlaşılm. Benim, elinde İrfan'ın kanı olanlara, uzatacak elim yok.

O benim düşmanım, o benim balamı toprakta çürütüyor. Ve ben onun uzattığı parayı alacağım, şu gırtlığımdan buradan aşağıya indireceğim öyle mi? Gidip İrfan'ın kemiklerini çıkarıp yemem lazım, o parayı alınam yerine.

Çok kolay zannediyorlar, çok ucuz zannediyorlar, parayla herşeyin alınacağını zannediyorlar. Çok acayip geliyor bana, ben seni öldürürüm senin kanının değeri bu kadar diyor; bu kadar kolay, bu kadar ucuz değil. Yanlış bir şey yapmadı benim oğlum. Yeri belli, yurdu belli, vergisini aldıkları bir dergiyi dağıttığından dolayı sokak ortasında öldürme hakkını nerede buluyor kendinde? Bu hakkı vermiyorum onlara, bu hakkı verenleri de affetmiyorum. Böyle bir hakkı olamaz ve utanmadan da böyle birşey talep ediyor. Öyle diyeceğine yargılasın o iki tane üç tane şerefsizi, açsın yeniden davayı.

İrfan'ı toprağa koyduğum gün söz verdim balama, oğlum adaletin verilene kadar sana kurşun sıkan cezasını çekene kadar bu davadan vazgeçmeyeceğim diye.

Bunu teklif etmek bile ikinci bir kez öldürmek diye düşünüyorum. Kan bedelini değil adalet istiyorum. Ama bir gün bu adalet yerini bulacak. Ya öyle ya böyle bulmalı. Eğer bu adalet yerini bulmazsa benim elim yakalarında olacak onların. Mahşere kadar iki elim yakalarında olacak.

“İrfan'ın
akan bir
damla ka-
nınin bede-
lini vere-
mez Türki-
ye Cumhu-
riyeti'nin
bütçesi.”

Amerika Emrediyor, AKP Uyguluyor!

ABD istedi, AKP hükümeti üç Irak'lı diplomatı sınır dışı etme kararı aldı.

AKP hükümeti, Irak Büyükelçiliği'nde çalışan üç görevliyi sınır dışı etme kararını açıkladı. Büyükelçilikteki görevlilerin 9 Nisan'a kadar "Türkiye'yi terk etmeleri" istendi.

Peki neden? "Suçu" neydi bu görevlilerin? Resmi açıklamaya göre, bu görevliler "faaliyet alanı dışında çalışmalar yapıyorlar" dı! Gerçeğin böyle olmadığını herkes biliyor.

Irak'ı dünyadan tecrit etmek isteyen Amerikan imparatorluğu, saldırıya geçmeden hemen önce, yaklaşık 60 devletten, ülkelerindeki Irak'lı diplomatları sınır dışı etmelerini istemişti.

Amerika'nın bu talimatına sadece bir kaç ülke uydu.

T. Erdoğan hükümeti, bu emre uyan bir kaç ülkeden biri olma şerefine(!) de nail oldu şimdi. AKP, 'işgal ve katliam koalisyonu'nun **İÇİNDE** olduğunu bu konuda da kanıtladı.

Abdullah Gül, nasıl ABD'nin emrine girdiklerini gizlemek için, acizlik içinde, "bizim de MİT'imiz, istihbaratımız var, onlardan gelen bilgiler doğrultusunda bu kararı aldık" diyor. Acınası bir komiklik.

Tüm dünya biliyor ki; Irak'lı diplomatlar, ABD'nin talimatı üzerine sınır dışı edilecektir. Powell'in Ankara görüşmelerinde, ABD bu konudaki isteğini tekrarlamış ve Amerika'nın kendilerinden bir şey istemesinden utanç verici bir zevk duyan AKP de bu isteği kabul edip, hemen yürürlüğe koymuştur.

Ölkemiz, 1950'lerden bu yana Amerikan emperyalizminin yeni-

sömürgevidir.

Ama bu kadar utanç verici bir süreç yaşanmadı.

Halk olarak, ulus olarak bu kadar aşağılanmadık.

Türkiye Cumhuriyeti hükümetleri, Genelkurmay'ı, adeta ABD'nin ayağına kapanıyorlar 'bizden daha çok şey isteyin' diye.

Amerika'nın "hava sahası dışında bir şey istemekten vazgeçtik" demesi, Amerikan işbirlikçilerini adeta yıkıma uğrattı. Sadece katlarını nasıl kanıtlayacaklarını bilemediler.

Tayyip Erdoğan "Amerikan askerlerinin sağ olarak ülkesine dönmesi için dua ediyorum, biz sizin sadık müttefikiniz" diye Amerikan gazetelerine yazı yazmaya kadar götürdü uşaklığı.

Tek kelimeyle, utanç verici!

Son 'tezkere'nin kabulü ve Powell'in ziyaretıyla Amerikan işgalcilerine lojistik hizmetin üstlenilmesi, Amerikancıları şimdi de zevkten dört köşe yaptı. A. Gül, boşuna lafı eğip büküyor. Amerikancılar, adeta onun inkarındaki acizliği sergilemek için gazetelelerinde koca puntolarla yazıyorlar: "Powell istedi, Üç Iraklı yolcu" (6 Nisan Hürriyet manşeti)

Bu ülkenin vatanseverleri adına AKP'yi uyarıyoruz:

İşgal ve katliam ortaklığına son verin!

Irak'lı Büyükelçilik görevlilerinin sınır dışı edilmesi kararı derhal iptal edilsin!

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

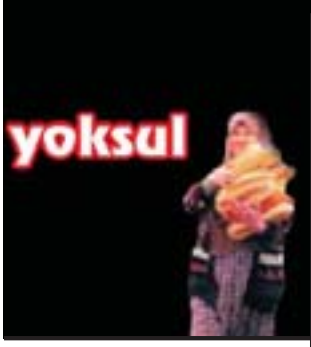
AKP Önü Protesto Yargılandı

AKP'nin Ankara Genel Merkezi önünde ABD emperyalizmini, işbirlikçiliği protesto etmek için AKP'ye ABD bayrağı vermek isteyen 1 martta gözaltına alınan ve aralarında Gençlik Derneği, TAYAD, İdilcan Kültür Merkezi çalışanlarının da bulunduğu 8'i tutuklu 19 kişinin ilk duruşması 6 Nisan günü yapıldı.

Ankara 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde yapılan duruşmaya Ankara Savaş Hayır Platformu üyeleri destek için gelirken, salonun dar olduğu gerekçesiyle içeri alınmadılar. Salonu dolduranlarsa, sivil resmi polis ve jandarmalar oldu!

Duruşma sonucunda tutukluların tahliyesine karar verilirken, Gençlik Derneği çalışanları Mehmet Yaşar ve Gültekin Acar'ın yine ABD saldırganlığına karşı bir başka eylemden dolayı tutukluluk hallerinin devamına karar verildi.

Hatırlanacağı gibi, mecliste yapılan tezkere oylamasını protesto etmek amacıyla oturma eylemi yaparken 9 kişi gözaltına alınmış ve daha sonra çıkarıldıkları mahkemede serbest bırakılmalarına rağmen, savcılığın talebiyle haklarında tutuklama kararı çıkarılmıştı.

IMF ile Program İmzalandı: **Daha Büyük Açlık ve İşsizlik Kapıda**

AKP iktidarı ile IMF arasında IMF programının uygulanması doğrultusunda anlaşma imzalandı. IMF'nin bütün emirlerinin aynen kabul edildiği anlaşma, "IMF ile pazarlık yapacağız, sosyal boyutunu artıracacağız" demagogileri ile iktidar olan AKP'nin işbirlikçiliği ve teslimiyetini de belgeli.

Söz konusu anlaşmada, ne "sosyal yön" vardı, ne de ortada bir pazarlık. Böylece AKP'nin "biz kendi evimizin içini düzeltiriz" yalanları, kendilerine ait en küçük bir programları olmadığı da ortaya çıktı. Olsa ne olurdu; hiçbir şey! IMF'ye baştan itibaren teslim olan bir iktidar önüne ne konulursa böyle imzalayacak.

Tüm Kaynaklar Emperyalist Tekellere

Son yapılan anlaşmanın ne getireceği madelerine bakıldığında ortada:

Özelleştirmeye hız verilecek; enerjiden, Telekom'a, şeker fabrikalarından sağlığa kadar ne varsa özelleştirme programına dahil ediliyor.

Tarımı yoketme programına devam edilecek; bu temelde köylüye ödenen kredilerde kısıtlamalar daha da artacak.

İşten atmalar artacak; Kamu işyerlerinde çalışan 45 bin kişi işten atılacak. Memur zamları askıya alınmakla kalmayıp, ödeneceği söylenen nemalar IMF'nin iznine havale edilecek. (Ali Babacan'ın "Allahtan mani olmazsa ödeyeceğiz" dediğinin Türkçesi **IMF engellemezse** şeklindedir.)

Yine, yatırım yapılmayacak, tüm bütçe borç ödemesine seferber edilecek.

İşte IMF anlaşmasının özeti bu. Devlet Bakanı Ali Babacan'ın teslimiyeti zafer edasıyla sunmasının ardında halkın sırtına yüklenecek yükün ağırlığı vardır.

Çöken ekonomiyi, büyüyen yoksulluğu "Hazreti Ömer fonları" ile, "yardım kampanyaları" ile düzeltemezler. Sadece ömürlerini uzatmanın, çökmek için emperyalist tekellere daha fazla tavizler vermenin perdesidir bu oyunlar. Öte yanda halk açmış, yoksulmuş, IMF'nin emirleriyle işinden oluyormuş, AKP'nin umurunda değildir. O, koltuğunu korumak için emperyalistler ne isterse önlerine altın tepside sunmaya devam

edecektir. Yaptıklarını gizlemek için de sürekli yalanla, aldatma ile halkı oyalamaya çalışacaktır.

Ama oyalamayla aldatamayacağı bir gerçek var ki, resmi rakamlara göre dahi, bu ülkede 7 milyon kişi açlık sınırının altında yaşıyor.

Açlık Büyüyor

AKP Hükümetin Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışmayı Teşvik Fonu'na yaptırdığı araştırma sonucuna göre Türkiye'de 1.5 milyon aile, toplam **7 milyon kişi açlık sınırının altında yaşıyor.**

Daha düz bir ifade ile, onmilyonlarca yoksulun yanısıra, 7 milyon kişi resmi olarak **AÇ!**

AKP, açları, araştırmayı yapan fondan doyuracakmış; Palavra!

Geçtiğimiz kurban bayramında, her bayramda yapılan göstermelik yardımları nasıl göklere çıkararak pazarlamaya çalıştıklarını hatırlayın. Sanki kendilerinden önce yokmuş gibi göstermişlerdi. Şimdi de, üç beş göstermelik dilencileştirme yardımı, tamam.

IMF anlaşmasında altına imza atıyor; "yeni yatırım yapmayacağım" diyor, yine "45 bin emekçiyi işten atacağım" diyor. Yani işsizle istihdam yaratamaz durumdadır düzen. Yoksulluk, açlık her geçen gün daha da büyüyor. Sadece 1998 yılı ile, çok değil 4 yıl sonrasının karşılaştırılması bile büyüyen yoksulluğu anlatmaya yetiyor.

Kişi başına milli gelir 1998'de 3.250 dolar-ken, 2002 yılında 2.584 dolara düştü.

Yine bir başka rakam, aslında çalışıyor gözük-kenlerin durumunu da açıklıyor;

"Çalışanların yüzde 55'i asgari ücret düzeyinde ücret alıyor." Asgari ücretin mutlak yoksulluk, ölmeyecek kadar ekmek olduğu biliniyor.

Açlığın milyonlarla, yoksulluğun onmilyonlarla ifade edildiği bir ülkede yoksul halk olarak, çulsuzlar olarak örgütlenip açlığımıza son verecek bir düzeni kurmaktan başka bir yolumuz var mı?

Türkiye, Kabil'e F Tipiyle model oldu!

Afganistan'ın işgal günlerini hatırlayın; Türkiye bu ülkeye "demokrasisiyle" model olacaktı. Aynı şeyler Irak ve tüm Ortadoğu için de söylenip durdu ve halen de söyleniyor.

İşbirlikçilikte nasıl bir model olacak Türkiye, bunu önümüzdeki süreçte göreceğiz, ama şimdiden işkenceli ölüm modeli oluyor.

Afganistan Adalet Bakanı'yla Cemil Çiçek arasında yapılan görüşmede, Türkiye "insani yardım" olarak Kabil'de F tipi hapishane yapmayı önerdi. Öneri işbirlikçi Afgan hükümeti tarafından kabul edilerek ön çalışmalar başlatıldı.

Kendi ülkesinde yapabilmek için 106 insani katletmiş, hapishanelerini yerlebir etmiş, aynınsını Afganistan'a öneriyor.

Faşizm, zulümden, işkenceden, katliamcılıktan başka hangi konuda örnek olabilir ki! Bir de utanmadan "insani yardım" amacıyla yapıyorlarmış bunu. 19-22 Aralık katliamını da "ölüm orucundakileri örgütün elinden kurtarmak için" yapmışlardı. Sonuç biliniyor. "İnsani yardım" diye diye Amerika'ya katliam yataklığı, insani yardım diye diye işkenceli ölüm modelliği.

Sadece F tiplerinde mi, hukuk sisteminde, her türlü kanunların yapılmasında da Afganistan'a yardımcı olacaklarmış. Üstelik bu iş için Cemil Çiçek'in Kabil'e göndereceğini söylediği de Cezaevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun.

Kendisi hukuk devleti olmayan oligarşinin "hukuk devletinin inşası için" Afganistan'a yardımcı olması ne kadar komikse, "evet tutsakları ben katlettim" diyen Ertosun'un kılavuzluğunda hazırlanacak kanunlarda da katliamcılıktan,

Oligarşi Afganistan'a işkenceli ölümde, zulümde "model" oluyor; biz Afgan ve tüm dünya halklarına zulme karşı direnişte "model" oluyoruz.

baskıdan, yasaktan başka bir şey bulamazsınız elbette.

Oligarşi, "model" diye diye, sonunda model olacak bir şey buldu böylece. Amerika ve Avrupalı emperyalistler Türkiye'ye model olarak verdi F tiplerini, Türkiye Afganistan'a. İşbirlikçinin kendi beyninin ürünü olan hiçbir şey yoktur. Bu zulüm politikalarında da böyledir.

Peki bu "insaniliğin" kaynağı ne olsa gerek? Oligarşi Amerika adına, Afgan halkı, Amerikan hükümetlerine karşı isyan etmesin, bağımsızlık için örgütlenmesin diye F tiplerini öneriyor. İslam ülkelerine model diye AKP'nin kendini pazarlaması da, Amerika'nın müslüman halkların dinamiklerinin öldürülmesinin, işbirlikçileştirilmesinin modeli değil mi; Uşak F tiplerinde de yine efendisinin çıkarları için "model" oluyor.

Sayı 56

24

13 Nisan 2003

Ankara Tabip Odası (ATO), hazırladığı bir raporla, zorla müdahale yasaasının hekimlik etiğine aykırı olduğu gibi, iddia edildiği gibi uluslararası sözleşme ve yasalara da uygun olmadığını belirtti ve bu yasa uygulanamaz dedi.

Ulusal ve uluslararası sağlık örgütlerinin bildirgeleri baz alınarak hazırlanan raporda, yasa taslağının gerekçe bölümünde diğer ülkelerden verilen örneklerin de ya gerçeği yansıtmadığını ya da yanlış örnekler olduğunu belirten ATO, tasarıdan örneklerle hukuksuzluğu gözler önüne sererken, yasanın hazırlanmasında Türk Tabipler Birliği'nin eleştirileri ve görüşlerinin dik-

Ankara Tabip Odası: Zorla müdahale hukuksuz

kate alınmadan tasarının yasalastığına vurgu yapıldı ve, "açlık grevleri gibi hassas bir konuda hekimlik mesleği uygulamalarının anlaşılabilir ifadelerle düzenlendiği" belirtildi.

ATO raporunda, yasada belirsiz ifadelerle sözleşmelerin ve hekimlik mesleği gereklerinin yok sayıldığı kaydedilerek, "Bu kanun yürürlükte kaldığı sürece, hekimler, yeminlerimizi mi çiğneyelim, suçlu durumuna mı düşelim ikileminde kalacaklardır" denildi ve bu yasanın hukuki değil, politik tercihler sonucu hazırlandığı dile getirildi ve raporun sonunda yasanın bu haliyle uygulanamayacağı vurgulandı.

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direniş

3. yıl... 31. ay

907. gün

106 Şehit

Ölürüz... Yorulmayız!

Bıkmadan, yorulmadan, yılmadan... diye and içen devrimcileriz. Ama onuruna, kimliğine, kişiliğine düşkün bir insan için, onuruna, kimliğine düşkün bir halk, ulus için, and içmemiş de olsa, zulüm sürdükçe, direnmek kaçınılmazdır.

Bağımsızlığı, demokrasiyi, halkın iktidarını savunmak için yola çıkarken, emperyalizmin ve oligarşinin önümüze her türlü engeli çıkaracağını da baştan biliyorduk.

Emperyalizm ve oligarşinin saldırıları karşısında direnişlere **kısa vadeli** bakanlar, kavga uzadığında zafer şansını kaybederler.

Haklar ve özgürlükler mücadelesi, görünürde tek tek talepler için yürütülüyor gibi görünse de, köklü bir düzen değişikliğine kadar "bitmeyen" bir mücadeledir. Halkın çeşitli kesimlerinin ekonomik-demokratik hakları için yürüttüğü mücadeleye bakan herkes bunu görebilir. İşçiler, memurlar, köylüler, gerek emperyalist ülkelerde, gerek bizim gibi yeni-sömürgelerde yüzyıllardır mücadele halindedirler.

Eğer düzen sömürü ve zulüm düzeniyse, egemen sınıfların düzeniyse, hep bir takım hak ve özgürlükler gasbedilecek, bir hak kazanılırken, egemen sınıflar bir başka cephede saldırı-

caktır.

Devrim hedeflenmediğinde, halkın iktidarı hedeflenmediğinde, mücadele bu mecrada sürüp gider. Bağımsızlık, demokrasi gibi siyasi hedefleriniz yoksa bile, sadece mevcut hakları korumayı esas alanlar için bile, bu mücadelede "yorulmak" yoktur. Yorulduğunuz an, üzerinize daha fazla baskıya, haklarınızın daha fazla gasbedilmesine davetiye çıkarmışsınız demektir.

Direnişin "uzunluğunu" tartışanlar, sınıflar mücadelesinin bu en basit gerçeğini ya anlamamakta, ya da anlamazlıktan gelmeyi tercih etmektedir.

ABD saldırısına karşı, aylardır bir mücadele sürdürüldü. Saldırı durdurulamadı. İşgal engellenemedi. Ne olacak? Tabii ki mücadeleye devam edilecek. Bunun da özü itibarıyla emperyalizm yokedilene kadar süreceğini söyleyebiliriz.

Direnişimiz dünya halkları adıdır. Direnişimiz, dünyanın sindirilmeye, susturulmaya çalışılan tüm devrimcileri, ilericileri, vatanseverleri adıdır. Ayları yılları bulan zulümler altında kalan herkes, dünyanın Türkiye'si'nde yaratılan bu direnişe bakacak; aylarca, yıllarca tecrit koşulları altında direnilebileceğini görecektir.

Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun "inkar" açıklamaları göndermeye devam ediyor gazetelere. Susurlukçu bakanın yaverine göre, tecrit yok, onursuz arama biçimlerinin dayatılması söz konusu bile değil, hatta elektirik parası da alınmıyor tutsaklardan, dayak, hakaret, keza farklı türde psikolojik işken-ce yöntemleri yok!

Amerika'ya göre de Irak'ta işgal yok, "özgürlük götürme" var!

Ertosun, "**katliamcılar aynı zamanda yalancılardır**" sözünü doğrulamaya devam ediyor sadece. Gazetelere gönderdiği uzun uzun açıklamalar, kısa tek bir soruyu, "**hapishanelerden neden hala tabutların çıkmaya devam ettiği?**" sorusunu cevaplamaya yetmiyor.

Tecrit ve katliam bakanı, inkarı bıraksın da, nasıl olup da, başka ülkelere hukukta, demokraside, hak ve özgürlüklerde değil, ancak tecrit zulmünde "**model**" olabildiklerini açıklasın. Katliamcılıklarıyla, emperyalistlerin ve işbirlikçilerin takdirini kazandıkları açık.

Tabutlar, tecrit zulmünün kanıtıdır. Tecrit zulmü sürdükçe biz de ***Bıkmadan, yorulmadan, yılmadan...*** direnişi sürdüreceğiz. Herkes tekrar tekrar tanık olacak ki, zulüm nice boyutlu ve nice bitimsiz olursa olsun direnmek mümkündür; ve herkes tanık olacak ki, zulüm nice pervasız görünürse görünsün, zafer kazanmak da mümkündür.

Sayı 56

25

13 Nisan 2003

16-17 Nisan; Her şart altında bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmi savunmanın destanı!

16 Nisan'da gün geceye dönerken kuşatılmış bir evden şu sözler duyuluyordu:

"Kızıldere'de, 12 Temmuz'larda ölümü gülerek kucaklayan yoldaşlarımız gibi, biz de ölümü gülerek karşılayacağız."

30 Mart, 17 Nisan'a, Kızıl-

dere Çiftehavuzlar'a işte bu sözlerle bağlanmıştı. "Ölümü gülerek karşılayacağız" sözleri, Mahir'lerin "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik" sözlerinin 20 yıl sonraki yankısı gibiydi. 30 Mart-17 Nisan, gerçekte o gün ilan edilmişti. Sonrasında devrimci hareket

30 Mart-17 Nisan'ı Devrim Şehitlerini Anma ve Parti Kuruluşunu Kutlama Günleri olarak ilan ederken gerçekte yaptığı bu tarihselliği resmileştirmektir.

16-17 Nisan, Kızıldere çizgisinin ideolojide, politikada ve direnme çizgisinde kesintisiz sürdürüldüğünün, Kızıldere manifestosu yolunda yüründüğünün ilanı olarak geçti Türkiye tarihine.

Dört direniş üssünde emperyalizme meydan okuyan devrim ve sosyalizm

Oligarşinin ölüm mangaları, baskın düzenledikleri dört yerde de, karşılarında teslimiyeti bulamadılar.

Üstbostancı'da Sinan Kukul, Şadan ve Arif Öngel, kuşatıldıklarında, çatışarak kuşatmayı yarmaya çalıştılar. Merkez Komite Üyesi Kukul, anında koyduğu inisiyatifle, yoldaşlarıyla birlikte kuşatmayı yarmayı denedi. Erenköy'de Ahmet Fazıl Özdemir, Hüseyin ve Satı Taş, sloganlarıyla, marşlarıyla karşıladılar katliamcılar. Silahlı Devrimci Birlikler komutanı Fazıl Özdemir, savaşçılarına öğrettiğini düşman karşısında uyguluyor. Kozyatağı'nda Ayşe Gülen'le Ayşe Nil Ergen, silahsız durumda olmalarına rağmen, ölüm mangalarına "teslim olan bir devrimci" görme mutluluğunu vermiyorlar.

Direnış Çiftehavuzlar'da saatlere yayılıyor. 16 Nisan ak-

ÇİFTEHAVUZLAR

SABAHAT KARATAŞ: Devrimci Sol Merkez Komite Üyesi, şehir SDB'leri ve bir kısım örgütlenmeden sorumlu.

Eda YÜKSEL: Devrimci Sol Üyesi

Taşkın USTA: Devrimci Sol Üyesi

şamı 24'e doğru başlayan direniş, 17 Nisan'da gün doğduğunda hala devam ediyordu.

Sabah saat 06.00 suları:

Ölüm mangaları, Çiftehavuzlarda Karasu Apartmanı'nı gören yerlerde mevzilenmiş durumdalar. Sabahın sessizliği kurşun sesleriyle delik deşik.

Bütün katillerin gözü evin pencerelerinde. Oradan bir direnişçi görülür görülmez vurmak için tetikler.

Ama tetikteki elleri, birazdan gördükleri manzara karşısında felç olacak. Şaşkınlıktan, hiç beklemedikleri bir meydan okumayla karşılaşmaktan oldukları yerde kala kalacaklar.

Saat 6.00... Çiftehavuzlar Karasu Apartmanı'nın üst katlarında, Devrimci Solcuların kuşatıldığı dairenin penceresinden bir bayrak görülüyor. Orak çekiçli kırmızı bir bayrak bu. Bayrağın ardında Sabo ve Eda. Bayrağı sloganlarıyla dalgalandırıyorlar.

Bu görüntü kazınıyor katillerin gözbebeklerine. Bu görüntü korkuyu büyütüyor katillerin gözbebeklerinde. Bu görüntü tarihe kazınıyor.

"**Sosyalizm öldü**" diye aylardır ağzından salyalar sağan emperyalist propaganda meydan okuyor; gör, gör işte öldü dediğindir dalgalandırıyor!

Katiller ilk şaşkınlıklarını attıktan sonra, bayrağı ve bayrağı tutan savaşçıları kurşun yağmuruna tuttular. Halkların yüzlerce yıllık mücadelesiyle şekillenen bayrağı kurşun işlemeyeceğini unutmışlardı!

Gözdağını alleden inanç ve kararlılık

Çiftehavuzlar'da orak-çekiçli bayrağın dalgalandırıldığı direniş, karşı-devrim rüzgarlarının altında bunalan, moral-

ÜSTBOSTANCI

Sinan KUKUL: Devrimci Sol Merkez Komitesi Üyesi, Anadolu ve bir kısım alan örgütlenmeleri sorumlusu

Arif ÖNGEL: Devrimci Sol Üyesi

Şadan ÖNGEL: Devrimci Sol Üyesi

Sayı 56

27

13 Nisan 2003

sizleşen solu ve emperyalist propaganda bombardımanı altındaki çeşitli halk kesimleri açısından hem sarsıcı, hem coşku veren bir direnişti. Bunun ilk ve pratik karşılığı 16-17 Nisan şehitlerinin cenazelerinde görüldü. Oligarşinin terörünün açık bir gözdağına dönüştürüldüğü bir infazlar serisinin ertesi günü, cenaze törenine binlerce kişi katıldı. Bu kitle içinde çok çeşitli siyasi hareketlerden insanlar vardı. Orada sahiplenilen oligarşi karşısındaki teslim olmama ve emperyalizme karşı sosyalizmin bayrağının dalgalandırılmış olmasıydı. 16-17 Nisan, dalgalandırılan bayrak nezdin-

de, oligarşinin amaçladığının tersine, **korku ve gözdağı** değil, **coşku, inanç ve kararlılık** oldu.

Her direniş destanının temelinde, sağlam bir ideoloji ve politika vardır

Parti-Cephe çizgisi; emperyalizmin, oligarşinin saldırılarının cuntalarla, karşı-devrimlerle tırmandırıldığı her tarihsel kesitte, saldırıya direniş destanlarıyla cevap vermiştir.

Bunu mümkün kılan, bu çizginin temelindeki ideolojik ve kültürel değerlerdir. Bu temelde, halka, devrime, örgüte bağlılık, savaşma kararlılığı,

en üst düzeyde fedakarlık bilinci, ve iktidar hedefi vardır.

33 yıldır direniş ve savaş, bu temel üzerinde gelişmektedir. 33 yıldır devrimci hareket bu çizgide savaştığı için emperyalizm ve oligarşi tarafından “tehlike” olarak görülmektedir.

Devrimci hareketin önce 12 Temmuz 1991'deki, ardından 16-17 Nisan'daki “imha” saldırısına maruz kalmasının nedeni, devrimci hareketin bu süreçteki önemli politik tavır ve kampanyaları bilinirse, anlaşılabilir.

Uzlaşmayan, vazgeçmeyen ideolojik sağlamlık

SSCB'deki karşı-devrimin koçbaşı, o zamanki SSCB Devlet başkanı Gorbaçov'du. Gorbaçov'un “açıklık” ve “yeniden yapılanma” adıyla başlattığı süreç, kapitalist restorasyon süreciydi.

Solun bir kısmı bunu göremeyip Gorbaçovcu oldu. Süreç kapitalizmin restorasyonu ile sonuçlanınca da, o hayal kırıklığı içinde, sosyalizmden de uzaklaşmaya başlandı. İşte bu süreçte devrimci hareket sosyalizmi ve sosyaliz-

min 70 yıllık kazanımlarını savunan bir çizgi izledi. Ardından Doğu Avrupa'daki karşı-devrimler geldi. Solun beyni emperyalist propagandaya o kadar açık hale gelmişti ki, karşı-devrimci komplolar, darbeler emperyalist medya tarafından “halk hareketi” olarak sunuluyor ve sol da bunları alkışlıyordu. Bu süreçte son derece simgesel bir olay gündeme geldi. Romanya'da karşı-devrimciler, Romanya Devlet Başkanı Çavuşesku ve karısını, onlara teslim olmayı reddedip, sosyalizmi savunmaya devam ettikleri için kurşuna dizdiler. Türkiye ve dünya solunda, denilebilir ki, tek net tavrı alan devrimci hareket oldu. Emperyalist darbeye karşı, sosyalizmi savunanlar sahiplenildi.

Bugün “Körfez krizi” olarak anılan emperyalistlerin Irak'a ilk saldırısıyla sonuçlanan süreç, 7-8 aylık bir süreçtir. Saldırı SSCB'nin yıkılışının dünya üzerindeki etkileri en üst düzeydeyken gündeme gelmiştir. Amerika kendine “Irak'ın Kuveyt'i işgalı” gibi bir bahane de bulmuş ve tüm emperyalist ülkeleri bu saldırıya seferber etmiştir.

İşte bütün bu süreçte; devrimci hareket, ne çeşitli ülkelerin devrimci hareketleri gibi “silahlı mücadeleyi terketti”, ne sosyalizmden vazgeçti, ne de emperyalizme karşı tavırdan uzaklaştı.

Tersine, bu dönem, devrimci hareketin emperyalizme karşı ideolojik ve pratik mücadelesinin en yoğunlaştığı dönemlerden biri oldu. Kitleler devrimci hareketin önderliğinde ABD saldırısının karşısına çıkarken, Amerikan hedefleri vuruldu. Bu mücadele tüm dünyada yankı yaratan boyutlara ulaştı.

İşte bütün bunlardı devrimci hareketi emperyalizmin ve oli-

ERENKÖY

Ahmet Fazıl Ercüment ÖZDEMİR:
Devrimci Sol Şehir Silahlı Devrimci Birlikler Genel Komutanı

Satı TAŞ (KILIÇ): Devrimci Sol Üyesi

Hüseyin KILIÇ: Devrimci Sol Üyesi

garşinin hedefi yapan.

**Yenilmezliğin sırrı:
ideolojik sağlamlık,
bedel ödeme cüreti**

Emperyalizmin ve oligarşinin işbirliğiyle, infazlar, katliamlar, kaybetmeler şeklinde süren bir "imha" politikasının hedefi haline gelen devrimci hareket, bunlara rağmen varlığını ve gelişmesini sürdürdü. Düşman ve dost, bir çok çevre, her büyük darbeden sonra bittiğimizi düşünse de, öyle olmadı.

Halk için, vatan için ödenen bedellerin hiç bir zaman boşa ödenmiş olmayacağı tarihsel gerçeği ve 33 yıldır sahip olduğu ideolojik sağlamlık, tutarlılık, devrimci hareketi yenilmezleştirdi.

Tek tek çeşitli direnişlerin abartıldığını düşünenlerin anlayamadığı şudur: Kızıldere'de bir söz, Çiftelavuzlar'da bir bayrak, bir kuşatmada çekilen bir zılgıt, bir başkasında duvara kanla yazılan bir yazı, bütün bu tarihselliğin ve ideolojik sağlamlığın simgesi olarak yer aldılar tarihte. Tekil bir direniş, istisnai bir kahramanlık olmanın ötesinde anlamlar yükleniler. Bugün aynı çizgi, aynı temeller üzerinde emperyalizm karşısındaki uzlaşmazlığını, faşizm karşısındaki direnişini sürdürüyor.

33 yıldır, mücadelenin ve örgütlenmenin geliştiği, gerilediği SSCB'nin dağılıp, Çavuşeskuların katledilişini, Yugoslavya'nın teslim alınışını, Afganistan'ın, Irak'ın işgalini yaşadık son 13 yılda. Ne emperyalizme karşı savaşmaktan, ne devrimi hedeflemekten, ne sosyalizm ideali doğrultusunda yürümekten vazgeçmedik, vazgeçmeyeceğiz.

SAHRAYI CEDIT

Ayşe Nil ERGEN: Devrimci Sol Üyesi

Ayşe GÜLEN: Devrimci Sol Taraftarı

Sayı 56

29

13 Nisan 2003

Kuşatma altında ölüm!

Bile bile ölüm! 16-17 Nisan'da kuşatılanların katledilecekleri mutlaktı, buna rağmen teslim olmayı reddettiler.

"Kuşatma altında teslim olmama" tavrı, Türkiye solunda çok tartışılan bir konudur. Bunu tartışanlar, esas olarak solun, devrim, iktidar iddiasından, meşruluk inancından uzaklaşmış kesimleridir.

Bu tavrın anlamını şimdi herkes **Irak'ta** "sonucu" bile bile bombalar altında direnenler ve ölenler bir daha anlattı. Irak bağımsızlığını yeniden kazanacaksa, işte bu "teslim olmama" tavrı nedeniyle kazanabilecektir. Teslim olan bir ülkenin bir daha o şansı olmaz! Bu devrimi hedefleyen bir örgüt için de geçerlidir.

Bunun için devrimci hareketin önderi şöyle formüle etmişti ölümün anlamını: *"Hiçbir devrimci, ölmek için devrimci olmaz. Tersine, yaşamak ve zaferi görmek tutkusuyla yanıp tutuşur. Bu zafer tutkusu öylesine büyüktür ki, dünyayı fethetmeye çıkmış gibidir. Dünyayı fethetme idealinde olan bir insan için, ölüm, anı geldiğinde yerine getirilmesi gereken sıradan bir görev haline gelir."*

Ölümü gülerek kucaklamak, kuşatmalarda, ölüm oruçlarında yüzlerce ölmek, zafer için kaçınılmaz olandır. Bunu göze alamayanlar zaferi kazanamazlar.

33 Yıllık İddia ve Kararlılık

4

Kızıldere'de Mahirlerin katledilmesiyle Parti-Cephe'nin "bittiğini" ilan edenler, çok kısa süre sonra yanlışlıklarını gördüler. Bitmek bir yana, ortada kimsenin beklemeyeceği, ummadığı, tahmin edemediği kadar büyük bir cephe potansiyeli vardı.

Ortada böyle bir potansiyel olunca, bunu değerlendirmek isteyen de çok olacaktı elbette.

'73-'74'ün en yoğun tartışılan konusu, "**Geçmiş değerlendirmesi**"ydi. Geçmiş kimin nasıl değerlendirdiği, sonuçta herkesin bundan sonrası için ne yapacağını, ne yapmak istediğini de belirleyecekti.

Ama ortaya çıkan potansiyelin büyüklüğü, kimilerinin geçmiş değerlendirmesini "gözden geçirmesine" neden oldu. İlk tartışma ve değerlendirmelerde THKP-C çizgisi yanlıştı diyenler, şimdi o potansiyelden pay alabilmek için "THKP-C'ye sahip çıkma" yarışına gireceklerdi.

Sayı 56

30

13 Nisan 2003

MİRASI, "ESKİ"LER DEĞİL, GENÇLİK SAHİPLENİYOR

12 Mart terörünün Mahirler'in Kızıldere'de, Denizler'in idam sehbalarında katledilmesiyle doruğuna çıkması, bu tür dönemlerde çoğunlukla görüldüğü gibi, yılgınlığı, teslimiyeti, inkarcılığı, tasfiyeciliği, sağa savrulmayı da beraberinde getirdi. 1974'te "af"la hapishaneden çıkan "eski"lerin önemli bir bölümü bu durumdaydı.

Yılgınlıklarını ve sağcı görüşlerini dışarıya da taşıdılar. Onlardan çok şey bekleyen gençliğin taleplerine cevap vermiyor, sürekli oyalama politikası izliyorlardı. Onlara kalsa, değil devrimci bir örgüt, dernek bile kuramazdı.

Ama onlara kalmadı.

GENÇLİK ARTIK ÖRGÜTLÜ

THKP-C'yi savunan gençlik, bir yandan eskilerle ilişkilerini ve tartışmalarını sürdürürken bir yandan da mücadeleye ve örgütlenmeye yöneldi. Mahir'in yazıları elden ele dolaşıyor, gençlik, inkarcıların, daha üzerinden bir kaç yıl bile geçmeyen bir tarihi çarpıtarak gençliği kendi peşine takmaya çalışanların dışında, THKP-C gerçeğini öğrenmeye

çalışıyordu.

Bu çabalar, ilk sonucunu, devrimci potansiyelin en yoğun bulunduğu alanda, gençlik içinde verdi. 1975 yılının Kasım ayında İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür ve Dayanışma Derneği (İYÖKD) kuruldu. Yılgınların, inkarcıların dayattığı "örgütlenilemez", "dernek kurulamaz" düşüncesi İYÖKD'le kırılmış oldu. İYÖKD'ü diğer illerde de gençlik derneklerinin kurulması izledi.

Derneğin kuruluş çalışmalarına önderlik edenler esas olarak Cepheciler'den oluşuyordu. Ancak, çalışmanın belli mesafeler katetmesiyle diğer gruplardan da çalışmalara katılanlar oldu.

İYÖKD, kısa sürede gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesinde önemli bir güç haline geldi. Cephe çizgisindeki devrimcilerin, bu pratik faaliyetler içinde öne çıkmasıyla, cephe sempatanları daha da çoğaldı.

KURTULUŞ GRUBU

THKP-C'yi savunan gençlik, önemli bir güce ulaşmıştır. Öyle ki, 12 Mart terörünün yarattığı hava aşılmış, onbinleri hareket ettirebilen bir pratik mücadele hattı ortaya çıkmıştır. Cepheciler, İYÖKD'le, yani gençlikle sınırlı kalamazlardı. Gençlikle aynı boyutlarda olmasa da, diğer halk kesimleri içinde de yaygın bir Cephe potansiyeli vardı. Onlara da ulaşabilecek, onları mücadeleye katabilecek bir örgütlenme yaratmak şarttı.

Cepheciler işte bu aşamada siyasi arenada "**Kurtuluş Grubu**" olarak yer almaya başladılar. Bunun siyasi önemi şurada idi: Parti-Cephe'nin örgütsel yapısının Kızıldere'de dağıtılmasından sonra ilk kez merkeziliği olan bir örgütlülüğe adım atılmıştı. Kurtuluş Grubu, aynı zamanda açık bir ideolojik misyon da yüklendi: THKP düşüncesini tasfiye etmek isteyen sağ ve sol sapmalara karşı, THKP-C'nin ideolojik görüşlerini savundu, bu doğrultuda ideolojik mücadeleye girdi. Bu doğrultuda, Mahir'in "**bütün yazılar**"ı toplanıp basıldı.

Denilebilir ki, Kurtuluş Grubu, Devrimci Sol'un örgütsel nüvesidir. Devrimci hareketin oluşturulması doğrultusunda atılan iradi bir adım olarak tarihteki yerini almıştır.

İYÖKD PRATİĞİ ve CEPHECİLERİN PRATİK ÖNDERLİĞİ

İYÖKD bir gençlik örgütlenmesi olmasına rağmen, kendini “akademik” mücadeleyle sınırlamadı. NATO’yu protesto eylemleri, “Tüm Siyasi Tutuklulara Koşulsuz Siyasi Özgürlük” kampanyası, 1975 Lice depremi sonrası “Doğu Halkıyla Dayanışma” kampanyası, “İETT Zamlarını Protesto” eylemleri, “Ayrıcalıklı ve Paralı Eğitime Son” kampanyası, “Bağımsız Birleşik Kıbrıs” sloganıyla şovenizme tavır alarak Kıbrıs’ın işgaline tavır alınması, gibi çok geniş bir alanda mücadele etti. Bu mücadele içinde, onbinleri mücadeleye kattı, örgütlendi.

İYÖKD’ün bu konumu, 74 sonrası tırmadınlan faşist saldırıların ilk hedefinin de İYÖKD olmasına neden oldu. 74 Aralık ayında İYÖKD yöneticisi Şahin AYDIN, 75 başında da devrimci öğrenci Kerim YAMAN katledildiler.

Cephelilerin bu faşist saldırılar karşısında geliştirdiği kitlesel eylemler ve işgallerle, 12 Mart sonrası statükoları yıkıldı. Bu pratiği sokak çatışmaları izledi. 1 Aralık’ta katledilen iki İDMMA öğrencisinin cenaze törenine polisin saldırması karşısında gerçekleşen Kocamustafapaşa direnişi, bu süreçte önemli bir role sahiptir. Polis saldırısı karşısında dağılmamış, tersine karşılık vermişti. Devrimci hareketin anti-faşist mücadele anlayışı da işte bu süreçte şekillendi. Bu şekilleniş, Cephelilerle inkarcı, revizyonist, oportünist gruplar arasındaki belirleyici ayrımlardan biri olacaktı.

DEVİRİMCİ GENÇLİK

Bütün bu süre boyunca tartışmalar, ayrışmalar da sürüyordu. İYÖKD içinde de reformistler, THKP-C’nin sağ, sol yorumları arasında mücadeleler vardı.

İYÖKD ve diğer illerdeki dernekleri bir araya getirecek Türkiye çapında, DEV-GENÇ gibi bir merkezi gençlik örgütlenmesi ihtiyacı da artık kaçınılmaz hale gelmişti. Ama Cepheciler içindeki dağınıklık sürüyordu.

Yoğunlaşan pratik, ayrışmaları da hızlandırdı.

Bu dönemdeki ayrışmaların bir bölümü, Devrimci Sol tarihini anlatan broşürde şöyle özetleniyordu: “Yıllarca kendi dışımızda, geçmiş hareketin içinden gelen, teori ve pratiğiyle bize önder olacak insanları bekledik. İlk gelenler, geçmiş hareketi reddedip **Halkın Yolu** adlı bir görüş örgütleyerek **PDA**’ya gittiler. İkinci gelenler, **Acil** adıyla hareket örgütleyip, fokoculuğu seçtiler. Üçüncü gelenler, **KSD** adlı bir hareket örgütleyip revizyonizmin batağına doğru gidiyorlar...”

Bir grup daha vardı. Başını Ankara’daki “eski THKP-C’liler” çekiyordu. Genç militanlar, “eski” kadrolardan ve DEV-GENÇ’lilerden oluşan Ankara grubu ile belli bir iliş-

ki içindeydiler. Bu grup, THKP-C’ye yönelik eleştirilere, çarpıtmalara cevap vermiyor, ama kendileri THKP-C’yi savunduklarını söylüyorlardı.

Bundan dolayı, Cepheliler, Parti-Cephe potansiyelini bölmek gibi bir tavra girmek istemiyor, ihtiyatlı hareket ediyor, THKP-C’yi yeniden yaratmada onlarla birlikte hareket etmek istiyordu. Tartışmalar sonucunda eski DEV-GENÇ gibi “**merkezi bir federasyonun kurulması ve ideolojik birliğin sağlanması**” doğrultusunda anlaşmaya varıldı.

Bu çerçevede, 1975’te **Devrimci Gençlik Dergisi** çıkarılmaya başlandı.

AYÖD (Ankara Yüksek Öğrenim Derneği) ve İYÖD arasında kurulan ilişkinin ikinci sonucu ise bir süre sonra Kasım 1976’da **DGDF**’nin kuruluşu oldu.

İYÖD, AYÖD ve EYÖD (Erzurum Yüksek Öğrenim Derneği)’ün kuruculuğunu yaptığı DGDF’nin kurucularının beş’i İstanbul, beş’i de Ankara’dandı, başkan Ankara’dan, Genel Sekreter ise İstanbul’dan seçilmişti. DGDF’nin kısa adı DEV-GENÇ’ti. Cepheliler bir süre bu adla anılacaklardı.

DEVİRİMCİ YOL BİLDİRGESİ

16 sayı çıkan “Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Devrimci Gençlik” Dergisi’nde genel teorik görüşlere yer verilirken, THKP-C’nin temel tezlerine, günün acil görevlerine ilişkin yazılardan genellikle kaçınılıyordu.

Artık Dev-Genç örgütlülüğünü de aşan bir siyasi organizasyon gündeme alınmalıydı. Ankara ve İstanbul’daki örgütlülüklerin “ortak onayı” ile Nisan 1977’de yayınlanan **Devrimci Yol Bildirgesi** işte bu hedefe varmak için atılmış bir adımdı. Farklı bölgelerdeki Parti-Cephe potansiyelini birleştirmenin aracı olarak gündeme gelen bildirge, aynı zamanda ayrışmanın da zemini oldu. Ankara hizbi, ısrarla ideolojik mücadeleyi erteliyor, geçiştiriyor, örgütsel anlamda somut adımları ortalıyordu. Kendi hizip yapısıyla tüm Cephe potansiyelini denetim altına alma hesabı içindeydi. “Savaşçı partinin yaratılması temel sorundur” diye yazılıyor ama bu kağıt üstünde kalıyordu.

Sorunlar bununla da sınırlı değildi. Pratik mücadelesinin yürütülmesinde de sorun vardı. **Anti-faşist mücadelede** Cephe militanlarının asla ortak olmayacağı bir pasif çizgi savunuluyordu. Örgütlenme konusunda kendiliğindencilik, kadrolaşmada sağ bir mantık hakimdi. Öncü savaşının, partinin yaratılmasının ise sözü bile edilmiyordu.

THKP-C ideolojisinin savunulması ve partinin yeniden yaratılması, bu sinsi inkarcılardan kopmadan yerine getirilemezdi. Ayrışma, devrimci hareketin, Devrimci Sol’un doğumu olacak, partinin yeniden kuruluşunun yolu açılacaktı.

- sürecek -

Timsahların Ve Korkakların Vicdanı

Almanya Başbakanı Gerhard Schröder'in, AKP hükümetinin, Amerikancılar'ın bir çoğunun, açık olarak işgalden yana olduklarını gizlemek için timsah gözyaşları dökerek, "Sivil halk kaybı olmasın... bunun için ABD'nin bir an önce zaferine ulaşması, Saddam'ın devrilmesi gerekir" demeleri anlaşılabilir.

Onların gözyaşları yavrusunu yedikten sonra gözyaşları döken timsahın gözyaşlarıdır. "Sivil halk" dedikleri Iraklılar umurlarında değildir. Amerikan saldırganlığının propagandasını yapanlar, hava sahasını, lojistik desteğini verenler, o desteğin sayesinde Iraklılar'ın tepesine yağdırılan bombalardan vicdan azabı duymazlar. Aralarındaki çelişkiler sürse de nihayi olarak Amerikan emperyalizminin her "zaferinin" halkların yüreğine korku salacağını umarak, pazardan pay kapma hesabı yaparak işgalin yanında yer alırlar. Tayyip'lerin, Schröder'lerin gözyaşlarından çocuk cesetlerinden başka bir şey akmaz.

Dediğimiz gibi onların anlaşılabilir, çünkü suçlular.

Peki kendine solcu, sosyalist sıfatını layık görenler böyle düşünebilir mi?

Kendisi de öyle düşünen Zülfü Livaneli Avrupa Konseyi toplantısında İngiliz İşçi Partisi milletvekillerinin, sosyalist grup başkanının nasıl saldırıya karşı çıktıklarını anlatıyor ve devam ediyor:

"... 'Peki şimdi çözüm ne?' diye sorduğunuzda ilginç bir cevapla karşılaşıyorsunuz: Saddam Hüseyin'in bir an önce devrilmesi.

Haksız da olsa bir savaş başlamış durumda. Şu anda Amerikan-İngiliz kuvvetlerinin Irak'tan çekilmesi mümkün görünmemekte. Ayrıca böyle bir çekilme, eli kanlı Saddam diktatörlüğünün zaferi anlamına gelir ki, bu da hoş bir şey değil. Bu durumda tek çare Saddam rejiminin bir an önce devrilmesi ve savaşın son bulması.

Yoksa masum insanlar daha çok zarar görecek... Kö-

"Bu savaşı yargılıyorsunuz, ama hala Cezayir savaşçılarıyla dayanışma cesaretini gösteremiyorsunuz. Korkmayın." (Sartre)

tünün iyisi bu." (5 Nisan Vatan)

"Solcu", "sosyalist" ama emperyalistin zaferini istiyor. Ne adına; insanlık adına!

Madem saldırıyı engelleyemedik, öyleyse Amerika zafer kazansın! (Engellenebileceğini söyleyen sivil toplumculuk da aynı emperyalistlerin üretimi değil mi zaten!)

Sivil toplumculuğun, emperyalizmin "insan hakları, demokrasi" masallarına inanmanın, küreselleşmeyi "insanileştirme" saçmalıklarının gelip dayandığı nokta burasıdır. Saddam burada sadece bir bahanedir. O olmasa başka bir bahane adına güçlü olanın zaferi için dua edilecektir.

Halka **inanmayanların**, direnişe **inanmayanların**, halkların tarihini **unutanların**, veya düpedüz halkın direnişinden **korkanların** geldikleri noktanın ibret verici ifadesidir bu cümleler. Bir yanda tüm dünya halklarına savaş ilan eden, halkları katleden, sömüren Amerikan imparatorluğu, öte yanda ister beğenin ister beğenmeyin "bir ülkenin liderliği." Liderlik, o ülkenin, o halkın bağımsızlığının simgesidir. "Zaferinden" korktuğunuz, bir ülkenin özgürlüğüne sahip çıkmasıdır. "İnsanlık" diye diye beyinler öylesine çarpıtılmıştır ki, özgürlükten, özgürlük için bedel ödemekten korkuluyor. Katleden, bombalayan emperyalizm bombalar yağıyor, katlediyor, sonra beynini teslim aldığı "sosyalist"e "insanlar ölmesin" diye direnenin teslim olmasının tek yol olduğunu söylüyor.

Halkların tarihinin bu kafayla şekillendiğini düşünün. Ne kölelerin ayaklanması, ne ulusal kurtuluş savaşları, ne halk kurtuluş savaşları mümkün olur, ne de Nazilere karşı Moskova'da, Stalingrad'ta, Paris'te, Atina'da direnişler yaşanır. Kısaca kölelik, sömürgecilik kaçınılmazdır bu kafaya göre. Oysa aynı kafa dün (ve bugün) tüm bu direnişleri göklere çıkaranlar, faşizme karşı nasıl direnildiğini anlatanlar değil midir?

Fark, 90'lardan bu yana geliştirilen sivil toplumculuğun, inançsızlığın, emperyalizmden demokrasi bekleme saçmalıklarının beyinlerde yarattığı tahribattır.

"Ama diktatör Saddam..." demek için sadece demagojisinden ibarettir ve bu düşünceler de esas olarak emperyalizme aittir. Emperyalistler dünya düzenlerinin önündeki her engel için aynı demagojiyi yıllarca işleye-

"Daha az can kaybı olsun" diye Amerika'nın zafer kazanmasını isteyenler de, bu görüntülerden siyasi olarak sorumludur.

bilir. O, bütün sosyalist iktidarları, tüm anti-Amerikancı iktidarları da “diktatör” olarak nitelemiştir.

9 Nisan günü Saddam’ın heykeli yıkılırken, yokolan “Saddam rejimi” miydi? Mesela İngiliz “sosyalist” beyler ve Livaneli gibi düşünen ülkemiz “sosyalistleri” öyle diyecektir. Beyaz Saray’ın bu görüntülerden “memnuniyet” açıklaması bile ona bir şey anlatmaya yetmez. Saddam heykelinin üzerine asılan Amerikan bayrağının anlattığı işgali de anlamaz, çünkü “sınırlar kalkmış, küreselleşme çağında içişleri kalmamıştır” onlara göre. Her yurtsever Iraklı’nın Saddam’a karşı olsa dahi o görüntülerde onurunun, özgürlüğünün, bağımsızlığının tank paletleri altında ezildiği duygusunu anlayamaz.

“Saddam’ın zaferi hoş değil” ama Amerikan zaferi “insanilik” adına daha mı “hoş”tur?

Amerika’nın Irak’tan sonraki hedeflerine “Irak’tan ders alın” açıklamalarını anında yapması, Sharon’un aynı tehdidi Filistinliler’e savurması mı daha “hoş”tur?

Biliyoruz, itiraz edilecektir. Biz tabii ki bunlara da karşıyız denilecektir. Sorun da burada ya, işgalle, halkların iradesinin yok edilmesine karşıysan, en azından Fransız aydını Sartre gibi düşünmek zorundasın. Emperyalizmle halklar arasında bir yer aramak, imparatorluğun yanında olmaktır. Bu noktada o “vicdan” da, Irak halkı için derinliklerinde acı hissetmez.

“Arada” olma teorilerinin sonucunun egemenin, güçlü olanın yanında yer almak olduğunu F tipleri örneğinde anlattığımızda kimileri “*yok canım olur mu öyle şey*” diyordu, Irak örneğinde çok daha somut olarak ortadadır. Aynı kafa, işgalciyle, işgal edilen arasında tarafsızlığa soyunmuştur. “Savaşa hayır”cılık da işte bu kafaların ürünüdür. Emperyalizme karşı açıktan bir tavır, bir savaş ilanı yoktur beyinlerinde. “Amerikan saldırganlığı” demekte dahi tereddüt etmeleri, sürekli icazetin sınırları içinde kalmak için kırk takla atmaları bu yüzdendir.

Bu kafa hiçbir koşulda **direnışı düşünmez**.

Ezilenlerin direnişleri her koşulda güçlü olana karşıdır. Bu yüzden de doğal olarak büyük kayıplar, fiziki yenilgiler-yengiler süreci ile şekillenir. Kimi zaman on yıllara yayılabilir, uzun süre esaret zincirleri kırılmayabilir. Ama en nihayetinde zafer de böyle kazanılır.

Direnışı göze alamayan, direnişten korkan, panikleyen, her ne gerekçeyle olursa olsun zulme, işgale, emperyalizme karşı direnmeyen, direnenlerin yanında olmayan ne o zaferi kazanabilir, ne de özgürlüğünü.

Bir Halkın Başına Kukuleta Geçiremezsiniz

Irak’ın dört bir yanından görüntüler yayınlanıyor, başına kukuleta geçirilmiş Iraklıların aşağılanma görüntüleri. Amerikan ve İngiliz askerleri tam da işgalciye yakışır şekilde genç, yaşlı, kadın, erkek demeden kentlerde terör estiriyor, genç erkeklerin başına kukelatalar geçirip, ellerine kelepçeler takarak esir alıyor. Özgürlük götürüyor Irak’a, sonsuz bir demokrasi sunuyor Iraklılara!

Halkların özgürlüğü, onuru, bağımsızlığı işgalle, bombalarla, top mermileri ile ayaklar altına alınmaz, yok edilemez. Yok ettiğini düşünenler Filistin’e baksınlar. Halkların tarihine baksınlar.

Biz 6 milyarız; bileklerimize takılan kelepçeleri, başımıza geçirilen kukelataları tarihin her döneminde parçalayıp atmasını bildik. Acılı, uzun savaşları göze alarak halkların tarihini yazdık.

Iraklı kardeşlerimizin başına geçirilen kukelatalar, tüm dünya halklarının başına geçirilmek isteniyor. Tüm dünya halklarının aynı aşağılamaya, aynı esarete teslim olması isteniyor.

Halklar teslim olmayacak, esareti, imparatorluğun tebaası olmayı kabullenmeyecek. Zulüm imparatorluğunun demokrasi, özgürlük maskesi takarak halkların iradesini yok etmesine izin vermeyecek. Silahların, tankların, uçakların gücüne tapanların göremeyeceği bir gerçektir bu. Bu güç halkların gücüdür.

Irak halkı da bu güce sahip olduğunu gösterecektir!

Sayı 56

33

13 Nisan 2003

Bugün Irak'ın Yanında Olmayan Arap Ülkeleri Kendi İpini Çekiyor

Amerika'nın imparatorluk planlarının sadece Ortadoğu parçasını düşündüğümüzde bile, Bağdat'ın işgalcilerin eline geçmesi ne Saddam Hüseyin yönetiminin sona ermesiyle açıklanır, ne de direniş sadece Irak halkının direnişi olarak görülebilir. Iraklılar'ın direnişiyle savunulan Afganistan'dan Basra Körfezi'ne, Irak'tan Doğu Akdeniz'e, Kızıldeniz'e kadar tüm ülkelerin başkentleri, yoksul ve de yeraltı zenginlikleriyle dolu kentleridir. Irak halkı tüm dünya halkları adına direnir. En başta Ortadoğu halkları adına.

Irak'ın ardından **sıranın diğer Arap ülkelerine geleceği** kimse için sır değil. ABD Dışişleri Bakanı Powell'in Suriye ve İran'ı tehdit etmesi bunun en açık ifadesi. Keza bu tehditlerin ardından, Irak saldırısının mimarlarından ABD Savunma Bakanı Yardımcısı **Paul Wolfowitz**'in NBC Televizyonu'na verdiği demec, Bağdat'ın tepesine yağan tonlarca bombanın ne anlama geldiğini tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ortaya koyuyor:

"Suriye'de bazı değişiklikler olacak, ancak Irak savaşıdan sonra aralarında Suriye'nin de bulunduğu bir çok ülke barışçıl yollarla anlaşmaya varmak gerektiği mesajını alacaklar. Suriye Irak'a yaptığı yardımlardan sorumlu tutulacak. Yapmamaları gereken şeyler yapıyorlar. Ne kadar erken dururlarsa kendileri için o kadar iyi olur." (Yeni Şafak 8 Nisan)

Ya bombalarla ya gönüllü! Bütün Ortadoğu rejimleri, mevcut iktidarları Amerikan saldırganlığının ve dayatmasının hedefidir. Suriye yakınlarındaki Girçepel kasabasının bombalanması da yine bu mesajlardandır. Oysa Girçepel'de Irak askeri yoktu! Bombardıman sözlü olarak ifade edilen bombalarla anlatılmasıdır. ABD, Suriye'ye gözdağı veriyor! Gözdağı Bağdat'ın düşmesiyle daha açık hale geliyor: "Irak'tan ders alın" diyor İran ve Suriye'ye.

İşbirlikçi Arap Rejimleri Halklarına İhanet İçindedir

Peki buna karşın, halklarının tavırlarından bağımsız olarak Arap ülkeleri ne yapıyor?

Kuveyt açık bir işbirlikçilik içinde Amerikan üssü durumunda. Suudi Arabistan yarı açık yarı gizli işbirlikçi olarak Saddam'a teslim olmasını, ülkeyi terk etmesini tavsiye ediyor. Ürdün, Katar ve işgalcilere destek veren diğer Arap ülkeleri, Amerikan saldırganlığından açık veya gizli destek vererek kurtulmaya çalışıyor.

Ancak **işbirlikçilik onların köleleştirilmesi ni engelleyemez.** İster bombalarla ister IMF, Dünya Bankası yoluyla. Arap halklarının büyük öfkesi sokaklarda dile getiriliyor. İlerici örgütlülüklerle sahip olmamaları, daha radikal adımları şimdilik engelliyor olsa da, Arap halkları açık olarak Irak halkının yanında. İktidarlar kendi halklarını da bu noktada karşılarına almaktan çekinmiyorlar. Bugün rüşvetle Amerika'nın gözüne girebilirler belki, ama bu en fazla süreci biraz geciktirir.

Suriye ve İran ise bunlar arasında daha özgün bir yerde duruyor. İşgale karşı olduklarını dile getirmekle birlikte daha şimdiden en yakın hedef durumunda olan bu ülkeler Irak'a ağıttan destek vermeyerek kendilerine yönelik bir saldırıyı veya başka biçimlerde Amerikan müdahalesini engelleyeceklerini zannediyorlar.

Yanılıyorlar!

Özellikle en yakın hedef olan Suriye ve bölgede asıl hedef durumunda olan İran'ın bu noktada hiçbir şansı yoktur. Tek yolları açık olarak Irak halkının yanında olmak, işgale karşı bölge ülkeleri olarak güç birliği içinde olmaktır.

Bu bir tercih olmasının ötesinde Amerikan imparatorluğunun dayatmasıdır. Bu dayatmayı görmeyen, görüp buna göre tavır almayan Arap rejimleri esasen kendi iplerini çekiyorlar. Irak'a düşen her bomba sadece yüreklerindeki korkuyu büyütüyor, bu şekilde koruyacaklarını zannettikleri iktidarlarının sonunu da yaklaştırıyor. Göstermelik kınamaların, Arap Birliği'nin sudan açıklamalarının, "ABD değil BM hükümeti olsun" demenin bu noktada hiçbir anlamı ve önemi yoktur. Saddam'a karşı olmak da İran'ın aman bana dokunmasın diye izlemesinin gerek-

İran ve Suriye için ABD saldırganlığından kurtuluş, işbirlikçi oligarşiyle ittifakta değil, direnen Irak halkıyla dayanışmadır.

çesi olamaz.

Bu, Amerikan politikasına hizmettir. Nedir bu politikanın özü; tecrit et, önce birini yok et, diğerlerini tarafsızlaştır, sonra ötekilere yönel. Oligarşinin de muhalefete, sola karşı izlediği bu politikanın öyle özgün, bilinmeyen bir yanı da yoktur elbette. Ama her dönem için geçerlidir.

İşgale karşı olmak, işgal edilenin, direnenin yanında olmaktır. Yanında değilseniz, özünde işgale karşı değilsiniz demektir. Hele, sıranın kendisine geleceğini bilerek beklemek ise ölümden öte bir anlam taşımaz. “Kaybedecek olanın yanında olmak” mıdır “real politığe uymayan”? Yarın aynı şeyi Suriye’ye saldırdığında, İran işgal edildiğinde ötekiler düşünecek. Ta ki böyle düşünecek bağımsız ülke kalmayınca, tüm Ortadoğu Amerika’nın pazar alanı haline gelene kadar.

Oligarşiyle İttifak Suriye ve İran’ı Kurtaramaz

AKP iktidarı “koalisyonun içindeyiz” diyerek Amerikan saflarında yer aldığını gayet açık şekilde herkese ilan etti. İran ve Suriye, şimdilerde Türkiye ile ittifak arayışında. Bunun için görüş-

meler yapılıyor.

Bu görüşmelerin temelinde ise “Kürt devletinin kurulmasına karşıtlık” var. Siz Kürt halkına karşı ittifak yapmayı bırakın, gücünüz ve cüreti-niz varsa, Amerika’ya karşı ittifak yapın!

Ama **yapamazlar**, işbirlikçilik ve korku, kendi halklarının gücüne güvenmeme, inanmama buna engeldir.

Bu üçlü ittifak için, Kürt halkına karşı olmanın dışında elbette başka nedenler de sıralanabilir. Örneğin, AKP iktidarının bir yandan işbirlikçilikle Irak halkını katlederken, öte yandan Amerika’ya, “*bakın başka güçlerle ittifak yaparım*” diye daha fazla kredi, Kuzey Irak için taviz koparma hesapları bunlardan biridir.

“Irak’ı yönetecekler” arasında adı geçen, CIA eski Başkanı James Woosley; Amerika’nın imparatorluk savaşını “Dünya Savaşı” olarak niteliyor ve “birinci ve ikinci dünya savaşlarından çok daha uzun süreceğini” belirtiyor. Bu savaşın hedeflerinden ikisi İran ve Suriye. Peki onlar ne yapıyor, Kürt halkına karşı ittifak arıyor. ABD’nin hedefleri yanında nasıl küçük bir hesap olduğu, halklar arasında birliği değil, tam da Amerika’nın istediği düşmanlığı körüklediği açık.

Avrupa emperyalizmi işgalin, katliamların suç ortağıdır. Halklara karşı saldırıda Amerika’nın ittifakıdır.

Ne diyor Almanya Başbakanı Gerhard Schröder: “*sivil halk arasındaki kaybın az olması için her türlü çaba harcanmalı. Bu da koalisyon birliklerinin bir an önce zafere ulaşmaları demektir.*”

Keza, Almanya Ulaştırma Bakanlığının pazardan pay almak için, Amerikan B-52 uçaklarıyla İngiliz savaş uçaklarının Alman hava sahasını kullandığını açıklaması da bir anlamda suçun itirafıdır.

‘İnsani’ maskesi altında işgaldir savunulan.

Amerika karşısında Avrupa’yı alternatif gösterenlerin yanılgıları açıktır. Devrimci Halk Kurtuluş Partisi’nin 5 Nisan tarihli 26 no’lu açıklamasında net olarak ortaya koyduğu gibi;

“Sözü edilen ülkeler, emperyalist (veya Çin için özel olarak belirtmek gerekirse, emperyalistleşme yolundaki) ülkelerdir. Bunu hiç kim-senin aklından çıkarmaması gerekir.

ABD’nin Irak saldırısına kısmen karşı çık-maları, sadece kendi emperyalist hesapları ne-deniyledir. Irak konusunda ABD’yle çelişki içinde olan ülkeleri, örgütleri, hatta kitle hare-

Avrupa Suç Ortağıdır

ketini de bu doğrul-tuda kullanmaya ça-lışmışlardır. Avru-

pa’ya bakınca demokrasiyi, insan haklarını görmeye çalışanlar, Irak katliamının asli faille-rinden birinin İngiltere olduğunu, İngiltere’nin de AB’nin temel direklerinden biri olduğunu unutmasınlar. Avrupa’ya bakınca “tavizsiz in-san hakları savunuculuğu” görenler, Avru-pa’nın ABD’yle çelişkisinin her türlü “insa-ni”likten tümüyle uzak, kar-zarar hesabına bağlı olduğunu görmezlikten gelmesinler.

ABD bombaları yağdırmaya başlayınca, “işinizi bir an önce bitirin” diyen, hava sahası-nı, üslerini açan “en büyük savaş karşıtı” sayı-lan Almanya’dan, Fransa’dan başkası değildir.

Devrimciler, ABD’nin karşısında AB’nin ya-nında olamazlar. Rusya’ya, Çin’e angaje olma-yı düşünmezler. Bunlar, özünde birbirinden farksızdır. Devrimciler, anti-emperyalist cephe-de durmak, o cepheyi oluşturmak, o cepheyi savaştırmak durumundadırlar. Anti-küreselleş-meci göstericilerin dile getirdikleri “başka bir dünya” sloganını soyutluktan çıkartacak olan, ülkelerin bağımsızlık-demokrasi-sosyalizme kavuştuğu bir dünyadır ve böyle bir dünya da ancak böyle bir cepheleşmenin içinde kurula-bilir.”

POLİS YASADIŞI VE KEYFİ DAVRANMAYA DEVAM EDİYOR YASADIŞILIĞA KARŞI MÜCADELE EDELİM! HAKLARIMIZA SAHİP ÇIKALIM!

Av. Süleyman ŞENSOY

Demokratik olduğu iddia edilen hukuk devletinde temel olarak iki tür örgütlenme biçimi vardır:

Birincisi, siyasi iktidarı almayı hedefleyen SİYASİ PARTİLER.

İkincisi ise iktidar alma iddiası olmayan ama siyasi iktidar üzerinde yasal haklarını kullanarak baskı unsuru olma hakkına sahip kitle örgütleridir. Bu kitle örgütleri çok çeşitlidir. Dernekler, sendikalar, meslek örgütleri, bunların en belli başlılarıdır.

Bu kitle örgütleri ise son yasal düzenlemelerle birlikte **SİYASET YAPMA** hakkına sahiptir.

Bir dernek **ÖNCEDEN İZİN ALMAKSIZIN**, hiç bir izne bağlı olmaksızın yaşadığı ülkedeki her türlü gelişme hakkında eleştiri yapmak, olumlu veya olumsuz düşünce bildirmek hakkına sahiptir. Bu düşüncelerini yayması için önünde hiç bir engel yoktur. Asıl özgürlük düşünmek değil, bu düşünceleri yaymak, halka anlatmak halka duyurmak hakkıdır. Çünkü bu ülkede olup biten her şey öncelikle halkı ilgilendirir.

Hem anayasal statüde, hem dernekler yasası gereğince bu haklarını kullanması önünde **YAZILI** hiç bir engel yoktur.

1- Hukukun genel kurallarına göre YASAKLANMAMIŞ HER ŞEY haktır ve kullanılabilir.

Suç olan eylem ve davranışlar ise ceza kanununda tek tek sayılmıştır ve sınırlıdır. Son derece sınırlıdır. Her önüne gelen emniyet müdürlüğü veya karakol amiri istediği davranışı yasaklamak hakkına sahip değildir. Bunun adı **KEYFİYETTİR VE SUÇTUR. GÖREVİN KÖTÜYE KULLANILMASIDIR.**

Polis yasadışılığının farkındadır bu nedenle gizli saklı iş yapma ve şantaj tehdit yoluna başvuruyor. Biz ise yasal haklarımızı kullanmalıyız Suçlu olan biz değiliz. ŞANTAJ VE TEHDİT suçtur ve bu suçta polis işlemektedir.

Yasak olan davranışlar ilgili yasalarda tek tek sayılmamıştır. Yasalara göre **SUÇ SAYILANLAR DIŞINDA**, her konuda, her şekilde herkes düşüncelerini belirtebilir ve bu düşüncelerini yaymak için basın yayın başta olmak üzere yazı ile, söz ile, resimle, bir tiyatro oyunuyla, bir şarkı türküsü ile, şiir ile, bir çok yolu kullanabilir. Gösteri yapabilir.

Bu hakkını kullanan kişi veya dernek-sendika, hakkını kullanırken suç işlerse, ancak hakkını kullandıktan sonra eğer suçun unsurları oluşmuşsa hakkında soruşturma açılabilir.

Soruşturma yetkisi polisin değil savcındır

Bir polis birimi veya idari bir kurum bu hakkın kullanılmasını engelleyemez. Mutlaka yasal bir dayanağı olmalıdır. Engellerse **KEYFİYET VARDIR** ve görevler keyfiyetle değil yasalara belirlenir, bu nedenle **KEYFİYET SUÇTUR, ÇÜNKÜ YASAL BİR DAYANAĞI YOKTUR.** Buna Emniyet Müdürlüğü Dernekler Masası da dahildir.

Bir polis birimi dernekte veya sokakta yapılacak bir basın açıklamasını engelleyemez. Basın açıklaması yapma hakkı toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasası ile **ENGELLENEMEZ.** Bu yasanın gereklerine tabii değildir. **ANAYASAL BİR HAKTIR.** Anayasal haklar her yasanın üstündedir.

Bir dernek binasında yapılan hiç bir faaliyeti (dernek kongrelerini hükümet komiserinin izlemesi dışında) polis izleyemez. Yapılan bir basın açıklamasının bir örneğini isteyemez. Dernek binasına polis **SAVCIDAN ALINMIŞ İZİN DIŞINDA** silahını ve polis kimliğini dışarıda bırakarak ancak girebilir. Çünkü yetkili değildir. Dernek binası emniyet müdürlüğü değildir. Yasal izni olmadan girmek isteyen polis, polis kimliğini ve silahını dışarıda bırakarak girebilir çünkü yasalarca görevlendirilmiş değildir. Bir polis bunu yaparsa mesleğini kötü kullandığı için suç işlemiş olur. Suçlu olan polistir.

Biz yasal haklarımızı kullanıyoruz.

Yasadışı olan polistir.

2- Cenaze Töreni Binlerce Yıllık Halk Geleneğidir

Halk nasıl mutluğunu dostlarıyla paylaşarak

çoğaltırsa, ölüm acısını da dostlarıyla paylaşarak azaltmaya çalışır. Ve cenaze törenine katılmak da her dostun, her komşunun, her tanıdığı bu gelenekten aldığı güçle bilerek ve isteyerek sahiplendiği görev ve sorumluluğudur. Halkın hiç bir yerde yazılı olmayan ama hiç bir yasa ile de YASAKLANAMAYACAK olan yüzlerce yıllık sessiz bir geleneğidir, inancıdır. Bir cenazeye katılmak, bu kutsal gelenek DÜNYANIN HİÇ BİR YERİNDE SORUŞTURMA KONUSU YAPILAMAZ. Tehdit olarak kullanılamaz.

Ölümün kaçınılmaz doğa kanunu olması ve buna yönelik korku, ruhun buna başeğışı karşısında yakınlarının ve ölünün çaresizliğine destektir halkın yaptığı. İnsanlar, yüzyıllardır, tabuta omuz verme görevi yüklemiştir kendisine ve hiç tanımadığı birisi bile olsa o tabutun dört kolundan birisine dayanmak gelenekten olmuştur, görev sayılmıştır.

Nasıl bugün ülkemizde bir üniversite öğrencisinin bir devrimcinin cenazesine katılması soruşturma konusu olabiliyor? Yani bu teröristtir bunun cenazesine katılmıyorsa, ama bu iyi insandır buna katılın şeklinde bir yasa mı var? Bunu belirleyecek yetkili kurum polis teşkilatı mıdır veya bir dekan mıdır? Hayır bunların hiç birisi değil, yüzlerce yıllık sessiz ama herkesin uyduğu bir halk geleneğidir. Bu geleneği değiştirmeye de hiç bir dekanın soruşturmasının, hiç bir polisin keyfiyetinin gücü yetmez.

3- Yasal bir mitinge katılmak suç değildir olamaz.

O miting süresince olacak her şeyden Tertip Komitesi sorumludur. Bir mitinge katılmak soruşturma konusu yapılamaz. Bu mitinge katılan kişiler YASAL HAKLARINI KULLANMIŞLARDIR. Bir kimseye yasal hakkını kullandığı için dava açılmaz, soruşturmaya tabii tutulamaz.

4- Çalıştığımız bir iş yerinde işe girme ve işten atılma kuralları yasalarla belirlenmiştir.

Bu yasalara uymayan işveren tazminat ödeme dahil bir çok sorumlulukla karşı karşıyadır.

1800 yıllarının başından beri verilen bu mücadele, bu gün yasalarla garanti altına alınmıştır. Binlerce emekçinin kanı akmıştır bu haklar için. Hiç bir işveren bunları isteyerek ve gönüllü bağışlamamıştır. İş hukuku tarafından garanti altına alınan bu haklar bir polis memurunun işverene getirdiği GİZLİ İBARELİ bir yazı ile ihlal edilemez. Bir işte çalışarak emeğimizin karşılığı ekmeğimizi kazanıyoruz, emeğimiz bizim onu-

rumuzdur. Ve gizli ibareli olduğu söylenen bir belge ile bizim ekmeğimizle oynanmasına izin vermemeliyiz. Haklarımıza sahip çıkmalıyız.

Yasal olarak kurulmuş bir derneğe üye olmak veya bir derneğin kurucusu olmak, bir mitinge katılmak, bir basın açıklamasına katılmak SUÇ değildir. Biz gizli bir insan değiliz. İkametgah, nüfus sureti ve suç kaydımızın olmadığına ilişkin belgelerden birden fazla nüshayı zaten biz emniyet müdürlüğünün dernekler masasına teslim ediyoruz. Bir suç varsa bize dava açmalıdır. Bizim her şeyimizle adresimiz, nüfus kütüğümüz dahil hakkımızdaki adli sicilimizde belgeler polisin elindedir. Neden bir suç varsa dava açmaz da işverini tehdit eder? “Bunu işten at” diye baskı yapar. Çünkü polis orada yasalarla kazanamayacağını biliyor, SUÇ İŞLİYOR, EKMEĞİMİZLE OYNUYOR. Asıl suçu işleyen polistir. Hakkımızı aramalıyız. Emeğimizin ekmeğimizin peşine düşmeliyiz, bu tür oyunlarla üzerimizde baskı kurulmasına, ekmeğimizle, işimizle oynanmasına müsaade etmemeliyiz.

5- Aileleri tehdit, okulundan atma ile tehdit!

Bir canlı doğduğu andan itibaren öğrenmeye başlar. Bakar görür dokunur hisseder ve giderek muhakeme yeteneği kazanır. Yasalara göre ise 15 yaşına gelmiş her insan TEMYİZ KÜDRETİNE SAHİPTİR. Yani iyi ile kötüyü ayırt edebilme yeteneğine sahip olur. Ve belli başlı sayılan yasal işlemler dışında anne babasının iznine gerek duyulmaz. Evlenme, mülk edinme gibi sınırlı işler dışında kendi kararlarını verebilir. 18 yaşına geldiğinde ise tüm hepsine karar verebilir. Anne babanın muvafakati gerekmez.

Bir hak ve özgürlük talebine ilişkin bir gösteriye katılmak, bir cenazeye katılmak TERÖR EYLEMİ değildir. Her türlü hak arama eylemi, hak gasbına karşı her türlü girişim polis tarafından TERÖRİZE ediliyor. Aileyi, okulu tehdit ediyor. Aileye, okula şantaj yapıyor. Ortada bir suç yoktur. Varsa dava açılmalıdır. Ama suç olmadığı için dava açamıyor ve kişiyi terörize ederek şantaj ve tehdit yoluna başvuruyor. Polisin ailelere mektup göndererek, okula başvuru yaparak öğrenci hakkında soruşturma açılmasını istemek HAK VE YETKİSİ YOKTUR. Tam tersine ŞANTAJ VE TEHDİT suçunu işleyen polistir.

Polis yasadışılığının farkındadır bu nedenle gizli saklı iş yapma ve şantaj tehdit yoluna başvuruyor. Biz ise yasal haklarımızı kullanmalıyız Suçlu olan biz değiliz. ŞANTAJ VE TEHDİT suçtur ve bu suç polis işlemektedir.

MARMARA TAYAD'A KAPATMA DAVASI

Örgütlenme Hakkımızı Savunacağız

F tiplerindeki tecrite, işkencelere, katliamlara karşı mücadele eden Marmara TAYAD'a kapatma davası açıldı. Tecrite karşı çıkan herkesi susturmaya çalışan iktidar, şimdi bu mücadelenin öncülüğünü yapan Marmara TAYAD'ı susturmak istiyor. Marmara TAYAD'a açılan kapatma davasına ilişkin Taksim'deki merkezinde bir basın toplantısı düzenleyen TAYAD'lı aileler davaya dayanak gösterilen gerekçelerin hukuksuzluğunu gözler önüne serdiler.

Marmara TAYAD Başkanı Tekin TANGÜN tarafından okunan açıklamada, dernek geçici yönetim kurulu üyeleri Tekin Tangün, Ünzile Araz, Şevket Avcı ve Cesur Kartal hakkında açılan davaların gerekçe gösterilmesinin, davalar henüz sonuçlanmamışken hukuksuz olduğu dile getirildi. Tangün iddianemede davalar örnek gösterilerek, derneği, "suç sayılan eylemlerin kaynağı haline getirdikleri" ifadesinin, sonuçlanmayan davaları sonuçlanmış gibi kabul ederek hazırlanmış olduğunu söyledi ve "güya savcı, güya hukuk adamı. Ama yaptığı tam bir hukuksuzluk. Böyle savcıların adalet mekanizmasında yer aldığı bir Türkiye'de yaşıyoruz. Sözde hukuk devletinde yaşıyoruz. Sözde demokrasi var, örgütlenme hakkı var." dedi.

Tangün açıklamasına şöyle devam etti: "Bizi 'örgüt mensubu' ilan eden savcının DGM'lerde süren bu davaların neden ve nasıl açıldığı hakkında bir bilgisi var mı acaba? Baksaydı, nasıl hukuksuz biçimde hakkımızda davalar açıldığını, nasıl uydurma, zorlama ve hatta komik senaryolarla yargılandığımızı görürdü. Bu ülkede işkenceye karşı, F tiplerinde süren tecrite karşı mücadele eden, haklarını ve özgürlüklerini isteyen, örgütlenen kişilerin nasıl kolayca 'terörist' denilerek, 'örgüt mensubu' denilerek baskılarla, göz-

Hukuksuzluğa karşı hukuk mücadelesi vereceğiz. Örgütlenme hakkını savunan, demokrasi ve özgürlükten yana olan herkesi bu mücadelemizde yanımızda yer almaya çağırıyoruz.

zaltılarla, işkencelerle, tutuklamalarla yüzyüze kaldığını gördü."

Marmara TAYAD'ın yöneticisi oldukları için sürekli baskı, gözaltı ile karşı karşıya kaldıklarını belirten Tangün, "Bizi tehdit eden, hakkımızda zorla, baskı ve işkenceyle aleyhte ifade almaya çalışan polislerin hangisinin hakkında dava açılmıştır." diye sordu ve hukukun böyle işlediği bir ülkede hukuku öğretmenin de kendilerine düştüğünü belirterek "o halde öğreteceğiz" diyerek şöyle devam etti:

"Ders 1: Hukukun en temel prensibidir. Hiç kimse aleyhinde kesinleşmiş bir mahkumiyet hükmü olmadan suçlu kabul edilemez. Dolayısıyla hakkımızda mahkumiyet kararı olmadığı halde bizleri 'örgüt mensubu' diyerek suçlu ilan eden savcı asıl kendisi suç işlemektedir.

Ders 2: Anayasada suç ve cezanın şahsiliği kuralı vardır. Bu ne demektir? Eğer dernek yöneticisi olup da işledikleri suçlardan dolayı mahkumiyet kararı kesinleşen kişiler varsa bu durumda derneğe üye olma şartlarını yitirdiklerinden tüzük ve yasa gereği dernek üyeliğinden çıkarılırlar. Ancak bu durum derneğin kapatılmasına gerekçe olamaz."

Açıklamanın sonunda derneğin tüzük ve yasalar çerçevesinde faaliyet yürüttüğü ve baskılara, hapis hanelerde yaşanan işkenceye ve tecrite karşı olanların çatısı altında toplandığı bir dernek olduğu belirtildi ve hukuksuzluğa karşı hukuk mücadelesinde herkese destek olma çağrısı yapıldı.

Sayı 56

38

13 Nisan 2003

Keyfi Baskın ve Gözaltı!

TAYAD Yönetim Kurulu Üyesi Orhan Eski, 9 Nisan sabaha karşı evine baskın yapılarak hiç bir gerekçe gösterilmeksizin gözaltına alındı.

Orhan Eski, gündüz her saatte dernekten bulunabilir, hakkında bir soruşturma varsa, derneğe bildirimde bulunularak ifadeye çağrılabilirdi. Ama polis bunların hiçbirini yapmayarak evine baskın düzenlemiş, iki çocuğunun gözü önünde gözaltına almıştır!

Polis devleti "işlerini" böyle yapıyor!

Aydın Gençlik Derneği:

Polisin keyfiliği, yasadışılığı sınır tanımıyor!

Polis, ülkemizin her köşesinde demokratik mücadele ve örgütlenmeyi önlemek için akla gelen gelmeyen her yola başvuruyor. **Aydın Gençlik Derneği** tarafından yapılan açıklama, bunun çarpıcı bir örneğini oluşturuyor:

"Dernek kurma çalışmalarından başlayarak derneğimiz gayri resmi yollardan baskı ve yasaklamalarla karşı karşıya kalmıştır.

✓ Üniversitede dergimize gelen arkadaşlarımıza polis tarafından psikolojik baskı yapılarak rahatsız edilmekte, sağda solda bu kişiler hakkında **bilgi toplama** yoluna gidilerek özel yaşamlarına müdahale edilmektedir.

✓ Derneğimizle uzaktan ve yakından ilişki içerisinde olan arkadaşlarımızın, diğer arkadaşlarıyla olan ilişkilerine müdahale edilmekte ve gerçek dışı **dedikodular** yapılmaktadır.

✓ Derneğimize gelen arkadaşlarımızın **çevresine, ailesine veya okuluna gidilerek** buralara baskı yapılmaktadır.

✓ Dernek kurucu üyelerimizden bir arkadaşımızın iş yaptığı çevrelere gidilmiş, burada zanalında bırakılarak işinden olması sağlanmıştır.

✓ Kurucu üyelerimizden bir arkadaşımız, işyerinde sivil bir polis tarafından tehdit edilmiştir.

✓ Dernek çevresinde tüm gün boyunca sivil polisler telsizlerinin sesini açarak derneğe gelen arkadaşlarımızı psikolojik olarak etkilemekte ve rahatsız etmektedirler.

✓ Olmadık yerlerde kurucu üyelerimizden bir kaçına kimlik sorgulaması yapılmıştır.

✓ 4 Nisan günü basın açıklaması yapacağımızda, derneğin içine sivil bir polis girerek "Irak'ta Savaşa Hayır" yazısını gösterip bunun için **derneği kapattırabileceğini** söyleyerek tehdit etmiştir. Bu olumsuz şartlar altında basın açıklaması iptal edilmiş bugüne ertelenmiştir.

Biz T.C. Anayasası ve Dernekler Kanunu'na göre düzenlenerek gerekli kuruluş evrak ve bildirimlerimizi imzalayarak yasal olarak kurulu bir derneğiz. Tüzel olarak var olan bir kurumun ya da derneğin kendisini ifade yöntemi, var olma koşulu yapacağı faaliyetleridir. 4 Nisan 2003'de dernek yerimizde basın açıklaması günü, yaşanan olaylar ve bugüne kadar gelişen bu olaylar var olma ve örgütlenme hakkının ihlalidir."

Aydın Gençlik Derneği, bu keyfilikler karşısında haklarını ve meşruluklarını sonuna kadar savunacaklarını belirtiyor.

İZMİR GENÇLİK DERNEĞİ AÇILIŞ ŞENLİĞİ DÜZENLEDİ

6 Nisan 2003 saat 14.30'da Gençlik Derneği binası önünde düzenlenen açılış şenliğine yaklaşık 70 kişi katıldı. Irak ve Filistin için yapılan saygı duruşunun ardından, derneğin amacı ve faaliyetler anlatıldı. Şiir dinletisi ve Grup Şerhod'un müzik dinletisi eşliğinde türküler söylendi, halaylar çekildi. Şenlik saat: 17.00'de sona erdi.

Akdeniz Üniversitesi: Faşist Piyonlar Devrede

Üniversite'de anti-Amerikan mücadele ile birlikte yükselen muhalefetin önünü kesmek isteyen devlet, zaman zaman silahlandırıp sokağa saldırdığı, zaman zaman geri çektiği faşist güruhu devreye soktu.

26 Nisan'da yurttan kalan ilerici bir öğrenciyi saldırımasının ardından, faşistler saldırılarını öğrenci yurdu dışına da taşıdılar. Üniversite Sinema Kulübü'nün gösterime sunmak istediği Kürtçe "Sarhoş Atlar Zamanı" adlı filmin gösterimini baskı yaparak engellediler. Aynı akşam üniversite içerisinde toplanarak gövde gösterisi yaptılar. Halen yurttan kalan devrimci demokrat öğrencilere yönelik tehditler sürüyor.

Antalya Gençlik-Der'li öğrenciler, bu gelişmeler üzerine bir açıklama yaparak şunları belirttiler: "Bizler faşist hareketin bugün Irak'ta katliam yapan ABD'nin uşağı olduğunu biliyoruz. Kampüs içinde kendinden olmayan herkese baskı uygulayan faşist harekete üniversitemizi teslim etmeyeceğiz. Akdeniz Üniversitesi'nin sahipsiz olmadığını ve her saldırılarına karşılık bulacaklarını kamuoyuna duyuruyoruz."

Müzik Dinletisi

3 Nisan'da Akdeniz Üniversitesi öğrencilerinin katılımıyla Olbia Çarşısı'nda müzik dinletisi verildi. Antalya Gençlik Derneği öğrencilerinin de içinde bulunduğu 150 kişilik kitlenin katıldığı dinleti sonunda Antalya Gençlik Derneği Başkanı Miri Arpacı; üniversitedeki son gelişmelere dikkat çekerek faşist saldırılara karşı mücadeleye çağırarak bir konuşma yaptı.

"Nasıl Bir Eğitim" Semineri

Amerikan saldırısının yanısıra YÖK'ün de tartışıldığı son günlerde, Antalya Gençlik Derneği, YEK tasarısı hakkında bir seminer gerçekleştirdi. "Nasıl Bir Eğitim, Nasıl Bir Üniversite İstiyoruz" adlı seminer, 4 Nisan'da Eğitim-Sen Antalya Şubesi'nde yapıldı.

Elazığ Gençlik Derneği: Kültürel Faaliyetler Sürüyor

Elazığ Gençlik Derneği Girişimi üyeleri, uzun bir süredir yürüttükleri saz, gitar ve resim kurslarının yanısıra, değişik alanlarda da çalışmalar yürüteceklerini açıklayarak öğrencileri bu faaliyetlere katılmaya çağırıldılar. Bu çerçevede 6 Nisan Pazar günü, Ortadoğu gündemi çerçevesinde "Filistine Veda" filminin gösterimi yapıldı.

TAYAD'lılar AKP Önünde Öldürmekten başka yapabileceğiniz bir şey yok mu?

TAYAD'lı aileler 5 nisan günü İstanbul ve İzmir'de AKP binaları önünde eylemdeydi. Her hafta düzenlenen eylemlerde TAYAD'lılar bir kez daha AKP iktidarına seslendiler; "duyun ve görün bizi... F tiplerindeki tecrit zulmü yakınlarımızı, çocuklarımızı öldürüyor..." dediler.

Çağlayan AKP İl binası önünde oturma eylemi ve açıklama yapan TAYAD'lı aileler tam bir polis ablukası altında AKP'lilere sordular; "Teslim olmayı öldüren Amerika gibi, katliamcılıktan başka silahınız yok mu? Aylardır kendinizden

önceki iktidarlar gibi, Nedamet getirmeyi dayatınız... Öldürmeye devam ediyorsunuz... Öldürmekten başka yapabileceğiniz bir şey yok mu?"

F tiplerini yapanlarla Irak'ı işgal edenlerin aynı olduğu dile getirilen açıklamada, AKP'nin katliğe ve katliam ortaklığına devam ettiği söylen-di ve ortak olmayın denildi.

Eylem sonunda "Tecrit Öldürüyor Ölümleri Durdurun" sloganları atıldı.

İzmir'deki eylemde de Ege TAYAD'lı aileler Buca AKP İlçe binası önüne "106. ölüm Yusuf Aracı, AKP içerde ve dışarıda öldürüyor" pankartı ve "tecrit ölümdür, tecrite son" yazılı önlüklerle geldiler ve burada yaptıkları oturma eylemi ve basın açıklaması yaparak ile Tecritin kaldırılmasıyla birlikte Irak halkının katledilmesine, işgale son verilmesini istediler. Yapılan açıklamada "direnenler hiçbir zaman yalnız değildir." denilirken, eylem sonunda aileler ellerindeki ampülü **AKP'nin yeri tarihin çöplüğüdür**, bizde bu ampülleri atarak AKP iktidarını böyle çöpe atacağız diyerek ampülleri çöpe attılar. AKP yine binasını polislere teslim edip kaçtı.

Sayı 56

40

13 Nisan 2003

Amerikancılar!

Kimi bu ülkenin "**Başbakanı**" sıfatını taşıyor. Kiminin omzunda sırmalı **apoletleri**, kiminin **holdingleri**, kiminin **gazeteleri**, **TV'leri** var. Hepsi bir noktada birleşmiş; hepsi Bushlaşmış! Satıyorlar ülkemizi, döküyorlar halkların kanını!

'Milli Görüş' de "terör listesi"ne girerse...

Erbakan'ın lideri olduğu "Milli Görüş Teşkilatı" Almanya ile AKP hükümeti arasında yapılan anlaşmada "İslamcı terörist örgüt" olarak tanımlandı ve "ortak mücadele" kararı alındı.

İslamcı kesimler hem şaşkın hem tepkili bu karara. Tepkiler sonucunda AKP'liler "düzeltme" yaptı. A. Gül "okumadım" diye kıvırttı, karar Dışişleri Bakanlığı bürokratları tarafından ise yaşanan tartışma ve açıklamalara karşın "doğrudur" diye savunuldu.

Belirtelim ki, bugün düzeltme yapsalar da **yarın girmeyeceğinin garantisi yok!** Bu nedenle karara tepki gösterenler AKP'nin çark etmesiyle "bir yanlışlık düzeltildi" diye düşünmemelidir. Çünkü o "yanlışlık" dediğiniz bir zihniyettir.

Almanya'yla yapılan anlaşmada "**oligarşinin zihniyeti**" var, **Amerika'nın zihniyeti** var; **bu zihniyet muhalif herkesi terörist sayıyor.**

İslamcılar bu yaşanan tartışmalar, gelişmeler üzerine oturup düşünmeli, meselenin bir yanlışlık değil zihniyet sorunu olduğunu görmelidir. Tabii önce **kendilerine dönmelidirler.**

Siz, devrimcilerin "terör listelerine" alınmasına karşı çıkmayıp sadece kendinizi korumaya çalıştığınız sürece, o listelere girmekten kurtulamazsınız.

"Milli Görüş" listeye alınca "**vay nasıl olur**" diye ayağa kalkmak, tutarsızlıktır, riyakarlıktır. Düşünün aynı listede başka örgütler de var ve onlara "terörist" diyen Amerika ve oligarşi. Yani Milli Görüş'e terörist diyen zihniyetle aynı. "*Hayır biz silahlı eylem düzenlemiyoruz ki*" denilecekse, bugünün dünyasında Amerika'ya nasıl direneceksiniz, faşizme karşı nasıl direneceksiniz soruları gündeme gelir. Terörün tanımını kimin yaptığını, kimin kıstaslarıyla Amerikancı dünya düzenine muhalif herkesin terörist ilan edildiğini tartışmak gerekir. Bunlar ayrı bir tartışma, ama sadece, Milli Görüşle aynı listede adı anılan örneğin DHKP-C'nin ABD tarafından Afganistan işgali sırasında dünya çapında "yok edilmesi gereken 5 örgüt" arasında sayılmasının bizzat CIA başkanı tarafından dile getirilen gerekçesini hatırlatalım:

"*Örgüt Afganistan operasyonumuzu açıkça eleştirdi.*"

Açın bakın arşivlere, kim nasıl terörist ilan ediliyor, görürsünüz.

Peki istisnaları dışında islamcı ne yapıyor; o da devrimcilere terörist diye saldırıyor. Çok gerilere gitmeye gerek yok. **Vakit Gazetesi'**nde sıkça çıkan haberlerden sonuncusu 5 ve 10 nisan'da çıktı. Emperyalizmin ve AKP'nin katliamlarının ortasında devrimcilere düşmanlık politikasını sürdürüyordu Vakit. 5

Nisan günkü ölüm orucu nedeniyle sakat kalan ve tahliye edilenler nedeniyle Sezer'i eleştiriyor, AKP'nin tasarruflarına engel oluyor diye.

İşte AKP'nizin tasarrufları ortada.

Vakit bu konuda belki son ve ısrarlı, uslanmaz, devlet başına çöreklense bile aklı başına gelmesi zor bir örnek. Aynı zamanda ahlaki olarak islami açıdan da sorgulanması gereken bir örnek.

Yüzlercesi yaşandı ve hala yaşanıyor.

Bu konuda yaptığınız kontrgerilla haberlerini, devletle -dolayısıyla emperyalist devletlerle- nasıl paralellikler kurduğunuzu hatırlayın. Devrimcilere yapılan zulmü "teröriste mubah" diyerek nasıl alkışladığınızı gözlerinizin önüne getirin.

Amerika'nın mantığına göre düşünün; Milli Görüş için "El Kaideleri yaratan bu tür yerlerdir" der saldırır. Örnekleri az değildir. AKP aslında farklı bir uygulama izlemiyor. Demokratik gösteri yapanı yargılıyor, F tiplerine atıyor, "terör"den yargılıyor.

Zihniyet aynı, mantık aynı. AKP'nin Adalet Bakanlığı, F tiplerinde tecrite karşı, düşüncelerimizi yokede-mezsiz diye direnenlere "terörist" diyor ve bu konuda girişimde bulunmaya çalışanları, "bilmediğimiz meseleler var" diyerek, "teröre yardım etmiş olursunuz" diyebiliyor. TBMM'nin başkanı da "insanlar ölmesin, bu ülkede insanlar ölüyorsa biz nasıl görmezlikten geliriz" manasında konuştuğunda bu kafaya göre "teröre yardım yataklık" yapmış oluyor.

Terör demagojisinin karşısına tutarlı bir şekilde dikilmeyen, bu düzene şu ya da bu düzeyde biçimde muhalif olan herkes aynı suçlamalarla, aynı listelerle er ya da geç karşılaşır. Direnen bir halkın topyekün terörist ilan edildiği bir dünyada, Amerika'nın işbirlikçileri de kendi ülkesinde aynı yolu izliyor. Hem de yeni değil, onyıllardır.

Irak işgali ve Amerikan demagojileri vesilesiyle geçen haftaki yazılarımızdan birinin başlığı şuydu: "Terör demagojisinin çivisi çıktı!"

Çivisi çıkan terör demagojisi şimdi kimi hedef alacak, muhalif herkes sırasını beklesin!

Koordinasyon Kendini Geliştirmeli, Dönüştürmelidir!

Amerikan saldırganlığına karşı, özellikle dünyanın başka ülkeleriyle kıyaslandığında belki daha küçük boyutlarda da olsa, az çok sürekliliği olan bir mücadele yürütüldü. Daha da yürütülecek, işimiz bitmedi, tersine, işgal daha sert bir mücadeleyi gerekli kılıyor. Bu sürekliliğin sağlanmasında Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu da belli bir rol oynadı.

"Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu", çeşitli zayıflıkları ve zaafılarıyla birlikte bugüne kadar oluşturulan birlikler içerisinde katılımcıları bakımından en geniş birliklerden birisidir. Emperyalizme ve faşizme karşı olan hemen her kesimin birlikte olduğu, çeşitli sorunlar olmakla birlikte iş yaptığı bir yapıdır. Koordinasyon, gerek isim gerekse içerik bakımından herkesin düşüncelerinden tavizler vererek ortak noktaların bulunup, öne çıkarılması ile oluşabilmiştir.

Ve bugüne kadar, çeşitli sorunlarını tartışarak, yeri geldiğinde sert tartışmalarla ancak temel olarak Koordinasyon yapısını dağıtmamaya özen göstererek, tartışmalardan olumlu bir sonuç çıkarma çabasının esas alınması ile sorunlarını çözmeye çalışmıştır. Farklı yöndeki çeşitli hesap ve girişimler olsa da, bunlar şimdilik etkisiz kalmıştır.

Bununla birlikte Koordinasyonun ciddi zaafı da vardır. Bu zaafının temeli Koordinasyonun kendisini 'Irak'ta Savaşa Hayır'la sınırlaması, ülkemizde yaşanan katliamları, emperyalizmin ülkemize yönelik işgalini, işbirlikçilerinin siyasi, ekonomik her alanda uyguladığı baskı ve terörü gündemine almamasıdır. Sağlıksızlığın diğer yanı ise Koordinasyonun gündemini salt 'Irak'ta Savaşa Hayır' diyerek sınırlaması Koordinasyon içindeki katılımcıların sadece bir kısmının (Koordinasyon katılımcılarından çoğunluğu Koordinasyon yapısının ülkemizdeki sorunları da gündemine alması gerektiğinden yanadır) düşüncesidir, ancak buna rağmen bu düşünce Koordinasyonda belirleyici hale gelmektedir. Kuşkusuz Koordinasyon işleyişi hemfikir olunan noktalarda yakalanmış bir birliktir ve bu yanı sıra azınlık bir grubun düşüncesi de olsa Koordinasyon yapısını korumak 'bu çoğunluğun düşüncesidir' diyerek dayatmada bulunma anlayışıyla hareket etmemeyi gerektirmektedir. Sorunun çözüm biçimi iknadır ve bu çaba sürdürülmektedir. Diğer yanı ise Koordinasyonun salt Irak gündemiyle sınırlandırılmasını savunanların da çoğunluğun görüşlerini dikkate alması ve dayatıcı olmamalarının gerekliliğidir.

Koordinasyonun Geleceği

Koordinasyon mevcut haliyle **mücadele çerçevesinde ve örgütlenmede** kendini yenileyemediği, geliştiremediği takdirde, tıkanacak, gelişmeme giderek işlevsizleşmeyi ve bugüne kadar emek harcanarak oluşturulmuş birlikteliğin erimesini getirecektir.

Bu nedenle, bu yapı içinde harcanan emeğe, bu yapının mücadelesine saygısı olan, dahası, halkın mücadelesini geliştirme sorumluluğu ve iddiası taşıyan herkes, Koordinasyon'un nasıl daha ileri bir birlikteliğe dönüştürülebileceğini düşünmelidir.

Nedir daha ileri birliktelik?

Kimsenin bu noktada Amerika'yı yeniden keşfetmesine gerek yok. Solun bütün olarak bugünkü en temel sorunlarından biri **örgütsüzlük**'tür. Bunda hiç kimsenin itirazı yoktur. Gerek Koordinasyon aracılığıyla, gerekse de herkesin ayrı ayrı örgütlediği eylemlerin hepsinin açığa çıkardığı olgu da budur. Bu sorunu aşmanın yolu ise, örgütlenme, kitle örgütü, kitle iradesi gibi konulardaki çarpık, kitleleri kucaklamayan, sekter kafa yapılarını aşıp, meclis türü **halk örgütlenmelerini** yaratmaktır.

BİRİNCİ ADIM OLARAK; Koordinasyon, demokratik alandaki tüm talepler doğrultusundaki mücadeleyi ve bu mücadeleyi yürüten güçleri birleştiren bir yapı haline dönüştürülmelidir. Bu yapılmadığında mücadele durmaz, hak ve özgürlük mücadelesi sürer elbette. Koordinasyonun kendisini bu mücadeleyi omuzlayacak bir yapıya dönüştürmesi toparlayıcı, mücadeleyi hızlandırıcı bir rol üstlenecektir. Aksi durumda herkesin "kendi" sorunu ve talepleri için mü-

cadele etmesi devam edecektir. Koordinasyon bu dönüşümü sağlamadığı noktada, elbette farklı biçimlerde bu mücadele örgütlenecek ve Koordinasyon yapısı gittikçe önemini kaybedecektir.

Bu bir tahmin ya da yorum değildir, nesnel bir sonuçtur. Sürecin sorumluluğunu yüklenmeyen, ihtiyacı karşılamayan yapılar dağılmakla, yokolmakla yüzyüze gelirler. Bugüne kadar bu pratiği yaşamış onlarca birlik deneyimi vardır.

İKİNCİ ADIM OLARAK; Kapsamının bu şekilde genişletilmesinin yanında Koordinasyon aynı zamanda tüm ülkede yerel ve merkezi düzeyde örgütlü bir güce dönüştürülmelidir ki, haklar ve özgürlükler mücadelesinde en örgütlü ve temel mücadele alanı olma fonksiyonunu yüklenbilsin. Tüm halkı ifade edebilsin. Bu aynı zamanda demokratik mücadele çerçevesinde sınırlı bir güçle yetinmemeyi, tüm halkı örgütleme hedefiyle büyük bir gücün açığa çıkarılmasını, demokratik mücadelede temel önemde adımlar atılmasını sağlayacaktır. Koordinasyonun ülkenin çeşitli yerlerindeki Irak'ta Savaşa Hayır platformları tarzındaki örgütlenmelerle ilişkileri vardır. Bunlar örgütlenmenin büyütülmesinde avantajdır. Bunu değerlendirmeliyiz.

Kısacası, Koordinasyonu merkezi ve yerel halk meclislerine dönüştürmeliyiz.

Koordinasyon, gerek ilişkiler gerek aylara yayılan pratik birlikteliğimiz açısından bu imkanı sunmaktadır.

“Emek platformu” denildi bir zaman, olmadı. “Blok” denildi, ortada yok. “Halk cephesi”, “halk meclisi” öneriliyor, ona da hayır deniyor.

Çünkü kendi reklamlarının olmayacağı bir yapı bu. Neden illa kendileri “merkezde”, neden illa kendileri “vitrinde” olmak istiyorlar? Merkezde olmak istiyorlar, çünkü, statükolarının bozulmasını istemiyorlar; ya denetimi elden geçirirlerse da hareket radikalleşir, siyasallaşırsa! Vitride olmak istiyorlar; çünkü sorunları bağışsızlık, demokrasi mücadelesi değil, legal partilerine oy taşımak!

Halk Cephesi, Demokratik Cephe, adına ne dersenez deyin, böyle bir **merkezi örgütlenmenin** ve bunun yerel ayakları olacak, kitleleri örgütlemeye hizmet edecek -adına meclis deyin, başka bir şey deyin- **halk örgütlenmelerinin** zorunluluğu çok açık. Bunun önündeki engel de açık aslında; düzen içi statükolar, icazetçi politikalar ve grupçu hesaplar.

Eğer halkın mücadelesini, halkın örgütlenmesini geliştireceksek, emperyalizme karşı daha güçlü bir direniş, oligarşiye geri adımlar atılabileceğimiz daha güçlü bir mücadele örgütleyeceksek, bunlar aşılacak zorundadır.

Soldaki statükoculuk, bu noktada tıkanmıştır. Ne teorilerinin iflasi, ne seçimden mitinglere pratik iflasları, onları kendileriyle muhasebe yapmalarına neden olmuyor, Amerikan imparatorluğunun açık işgalleri, oligarşinin tüm beklentilerinin tersine gelişen katliamcılığı, kendilerini sorgulamalarına vesile olmuyor. Bu çizginin devam ettirilmesi, halka karşı sorumsuzluktur. Taşındıkları sıfatları, sorumsuzca istismar etmektir. Kendileri yapmıyorsa, istemiyorsa, engel olmaktan çıkmalıdır. Ama en doğrusu, bağışsızlık, demokrasi mücadelesinin önünü açacak olan, bu muhasebeyi yapmalarına paralel olarak, örgütlenmede de statükolarını ve hesaplarını terketmeleridir.

Barış Girişimi Katilleri, Katilin Denetimine Çağırıyor

Barış Girişimi TBMM'ye gönderdiği ve 5 Nisan tarihli basında yer alan mektupta görülüyor ki, “meclisini sevmeye” devam ediyor.

“Toplumun iradesine, komşumuz Irak halkına ve dünya barışçı kamuoyuna verdiğiniz umuda sahip çıkın.” diyor Barışçılar.

“Ulusal Egemenliğin” temsilciliğini tıpkı burjuva politikacılar gibi, bağımsızlığımızı yokeden TBMM'ye layık gören Barışçılar, hükümete karşı meclisi göreve çağırıyor. Peki son tezkere ile hava sahamızı açan, Iraklı kardeşlerimizin tepesine B-52 bombardıman uçaklarıyla ölüm yağdırılmasının önünü açan da aynı meclis değil mi, yoksa Barışçılar başka bir ülkede mi yaşıyor?

Katiller topluluğunu, katillerin başını denetlemeye çağırıyor!

Barış Girişimi, *“Türkiye'nin koalisyon güçleri içinde olduğunun söylenmesi dehşet vericidir”* derken, AKP'nin en tutarlı destekçilerinden, en azından tabanından bir ses bakın ne diyor:

“Türkiye, o sözlerden çok önceden beri, Irak Savaşı'nda ABD ile 'koalisyon' halinde. Hükümetin Meclis'ten çıkardığı ilk tezkereyle birlikte ve özellikle hava koridoru açma izni veren üçüncü tezkereden sonra, Türkiye, ABD'nin oluşturduğu koalisyonun önemli ortaklarından biri.” (Fehmi Kuru, Yeni Şafak, 6 Nisan)

Bırakın sosyalist, ilerici, solcu bir bakış açısını, türlü kaygıları olmayan, gözleri gören, düşünen herkesin dile getireceği bu gerçeği Barışçılar bir türlü görmek istemiyor. Kendisine olmayan bir meclis, “barışçı, demokratik, Amerikancı olmayan” bir meclis yaratmış, onun üzerinden politika yapmaya, paralellik bulmaya çalışıyor. Burada aynı Barış Girişimi'ni Irak halkının direnişiyle dayanışmada göremiyorsunuz. O sadece “savaş hayır”cı, direniş ilgilendirmiyor onu.

Sayı 56

43

13 Nisan 2003

Kafasında devrim olmayan, işbirlikçiliği “mazur” görür!

Oral Çalışlar, Cumhuriyet'teki köşesinde “AKP, ABD İşbirlikçisi mi?” diye bir yazı yazdı.

Kendisinin kanaati öyle olmadığıydı.

Öyle olsa bile, mazur görülebilirdi.

“Sonuç olarak şunu söyleyebilirim, -diyor Çalışlar- AKP, Türkiye'deki siyasi tablo içinde ABD işbirlikçisi sayılacak siyasi güçler içinde çok arkada kalır. AKP'nin asıl özelliğinin ABD işbirlikçisi olduğunu söylemek bana gerçekçi gelmiyor.”

AKP'nin ABD işbirlikçisi “gerçekçi” değilmiş. Tabii, semalarımızdan uçan B-52'ler de gerçekçi değil. Üslerden yapılan sevkیاتlar, ABD'ye verilen siyasi destek, hiçbir “gerçekçi” değil. Peki gerçek ve gerçekçi olan ne acaba?

Aynı Oral Çalışlar, bir kaç gün sonra Doğan Medya'nın Amerikancı kalemşörü Ertuğrul Özkök'den övgü aldı.

Bu ikisi birbirinden hiç de ayrı değil. “Sosyalistlik” adına sosyalizmle uzaktan yakından alakası olmayan bu düşünceleri, politikaları, tesbitleri yazdıkları için bu tür çevrelerden övgüler alıyorlar. Böyle yaptıkları için “akıllı, sağduyulu solcu”, “mantıklı, olgun sosyalist” olarak adlandırılıyorlar.

Oral Çalışlar ve onun gibi düşünenlerin AKP'nin yerini doğru tarif etmesi için, önce kendi yerlerini netleştirmeleri lazım. AKP'nin işbirlikçi olup olmadığına “nereden” bakıyorlar.

Daha açık bir deyişle, sen neredesin? Safın ne? Sosyalist mi, devrimci mi?

Hayır. Avrupa Birlikçi.

Ona göre, Amerika'yla, Avrupa'yla işbirliği yapmadan, onların desteğini, icazetini almadan iktidar olamazsın. Kafasında devrim olmadığı için böyle düşünüyor.

Yine ona göre, iktidar olduğunda da Amerika'nın Avrupa'nın dediklerinden çıkamazsın. Bir-iki hik-mık eder, nazlanırsın, o kadar. Kafasında devrimci bir iktidar olmadığı için de böyle düşünüyor.

Doğru; devrimi hedeflemiyorsan, devrime inanmıyorsan, Avrupa'nın, Amerika'nın onayını almadan iktidar olamazsın.

Doğru; Amerika'nın, Avrupa'nın icazetiyle iktidar olmuşsan, onların dediğinden çıkamazsın.

Gerçekte burada AKP'yi değerlendirirken, **reformizmin, düzen solculuğunun kafa yapısını** ortaya koyuyor Çalışlar.

Bu kafa yapısı tabii artık devrimi tartışmaz; devrimin yolu, halkın devrimci örgütlenmeleri, onun kafasını yormaz. Onun için tek tartışma, iyi emperyalist, iyi kapitalizm tartışmasıdır. Emperyalistlerden, kapitalizmlerden

hangisinin tercih edileceği tartışmasıdır. Bu, bir devrimcinin, sosyalistin, solcunun tartışması olamaz. Bu bir burjuva kafa yapısının tartışmasıdır.

Bugün nasıl, işbirlikçi iktidarlara karşı doğrudan mücadele etmeden, emperyalizme herşeyiyle ve her türüne karşı açık tavır almadan kendini “solcu, sosyalist” diye lanse ediyorsa, yarın da eskaza iktidar olursa, aynı AKP gibi, biraz nazla, sözde eleştirilerle emperyalistlerin, MGK'nın istediklerini yapacak, ama yine “solcu, sosyalist iktidar” diye geçinmeye devam edecek.

Oral Çalışlar, ve reformist partilerin AKP işbirlikçiliğini açıkça tanımlamaktan ve açıkça tavır almaktan kaçışlarının anlamı budur: Ben de iktidar olsam, böyle yaparım.

Avrupa'da, kendine sosyalist iktidar diyen, işçi partisi iktidarı diyen böyle bir sürü iktidar var. Bunların olacağı da daha fazlası değildir.

O zaman bilmeleri gereken gerçek şudur. Avrupa'da adı sosyalist, işçi olan iktidarlara vardır ama, sosyalist iktidarlara yoktur.

Siyasi konumunuz buysa, siz de ne muhalefetken, ne iktidarken, sosyalist olamazsınız. Sosyalist sayılamazsınız.

Böyle düşünmenize rağmen, kendinizi hala sosyalist olarak nitelemeniz doğru değildir. İşte bu noktada da AKP'yle yine aynılaşırsınız. O da, emperyalistlerin askeri, ekonomik her istediğini yapıyor, ülke içinde halka, devrimcilere karşı her türlü zulmü uyguluyor, ama yine “müslüman”, yine “demokrat”! Allah bilir, Oral Çalışlar AKP'yi bu noktada da savunup, öyle diyorlarsa öyledirler, diyecektir.

Bu düzen içilik, devrimi silip emperyalizmin sistemi içinde kendine bir yer arama tavrı, “reel politika” denilerek meşrulaştırılıyor.

Reel politika dedikleri, aslında emperyalizmin ve oligarşinin dayattığı “siyaset yapma” koşullarına teslimiyetten başka bir şey değildir.

İşbirlikçilik nedir? İşbirlikçilik denilen şeyin egemen sınıflarla oturup ücretli-primli anlaşmayla olması gerekmez. İşbirlikçilik işte böyle ortaya çıkıyor. Amerikan saldırısına karşı çıkarken bile, muhalefetini “ben zaten her türlü savaşa karşıyım, sadece Amerika'nın savaşına değil, halkların savaşına da karşıyım” diye emperyalizmin daha az öfkesini çekecek bir hale getirir, öte yandan yemin billah “Saddamcı” olmadığını kanıtlamayı da ihmal etmez.

Amerikan saldırısına karşı çıkarken, AKP'ye tavır almayan reformist kafa da aynıdır. Bu kafa tabii ki, halkın mücadelesini, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini geliştirmiyor, köstek oluyor, düzenin değişimine su taşıyor.

“BÜYÜK DEVLET” Dediğin Böyle Olur!

Ne çok duyduk bu sözü; “Türkiye büyük ülkedir, devletimiz büyük devlettir”.

Askerinden siviline, gelip giden hükümetlere, devletçi yazardan, aydınlığı haketmeyen aydınına kadar sakız gibi çiğnenip durur yıllardır.

Peki nasıl olur bu “büyük devlet”, bir de biz bakalım:

“Büyük devlet” devlet olmak için önce emperyalistin her istediğini yapacak, sonra pişkin pişkin “ne yapıyorsak onlar istedi diye değil, halkımız için yapıyoruz” diyeceksiniz. Sonra olaki ağzınızdan kaçır da “istedikleri her şeyi yaptık” dersanız, anında burjuva politikacılığının kıvraklığını kuşanacak ve “tabii aslında biz halkımız için yaptık.” diyeceksiniz.

Efendinizin kaşlarının çatıldığını hissettiğinizde yalvar yakar olup “biz ettik siz etmeyin, tezkereli, tezkeresiz ne isterseniz isteyin bizden” diye telefona sarılıp Beyaz Saray’a “alo” diyeceksiniz.

Büyüklüğünüzü Kürt halkına karşı düşmanlıkta eksik etmeyip, katliamları, asimilasyonu dayatacaksınız, “Milli politika” diyeceksiniz, sonra ABD Kuzey Irak Kürtlerini kullanmaya başlayınca birden süngünüz düşecek.

Mesela diyeceksin ki, “benim kırmızı çizgilerim var, geçerseniz askerlerimiz harekete geçer”. Sonra kırmızı çizgi mizgi kalmayınca da, hemen çizginin etrafından dolanıp Amerika’nın gözünün içine bakarak, “ama amerika bize söz verdi” diye salya sümük olacaksınız.

“Kerkük’e girerseniz, şöyle yaparsınız, böyle yaparsınız”

diye esip güreleyecek, sonra “Tabii peşmergeler madem geri çıkacaklar o zaman bir şey demiyoruz” diye çark edeceksiniz.

Kıbrıs politikası mı; eh onda da ABD ne der, AB’ye giriş ne olur diye uykularınız kaçacak.

Avrupa Birliği kapılarında yalvar yakar olacak, Avrupalılar “şu Türkiye’yi oyalama yollarını bulalım” demesini duysanız da onursuzluğu elden bırakmayıp, duymamazlıktan geleceksiniz.

Beyaz Saray kapısında dilencilik ve aşağılanmaktan, ülkesini satan adamların onursuzluğuyla “taltif” edilip kapı dışarı edilmekten gocunmayacak, burnunu dik tutarak, “biz pazarlık yapmıyoruz” diyeceksiniz. Öte yandan şu kadar milyar dolar rakamları ortalıkta uçuşacak.

ABD, Iraklı diplomatların sınır dışı edilmesini mi istedi. Hemen! Dünyada tek (belki birkaç kabile devletiyle birlikte) bu konuda örnek de olsanız tereddüt etmeyeceksiniz. Ha, bu arada “büyük devlet” olduğunuz için, büyük devletin büyük MİT’i ve büyük

polis teşkilatının aslında bu diplomatlar hakkında raporları olduğu yalanını söylerken kulaklarınızın kızarmamasına dikkat edeceksiniz.

Halkınız “Irak halkının yanındayız” da dese, siz uşaklığın gereğini yaparak “Amerika’nın yanındayız” diyeceksiniz.

Daha anlatabiliriz, daha binlerce örnek verebiliriz büyük devletliğe.

Geçin bu masalları, bırakın bu palavraları. Büyük devletliğini halkına karşı katliamlarda, kendi hapishanelerine karşı yıkım ve ölümden gösteren bir devlet basit bir işbirliğinin ötesinde hiçbir şey olamaz. Bağımsız olmayan büyük de olamaz. Bağımsız bir ülkenin nerede ne yapacağını ise başka bir yazı konusu olarak şimdilik bırakalım.

Gerçekten bağımlı bir ülkenin kırmızı çizgileri, yani bir başka güç, ülke tarafından geçilemeyecek, çiğnenemeyecek sınırları olmuştur gibi, bir “kırmızı çizgimiz” diye tutturdu AKP ve Genelkurmay.

Basın da itibar edip, günlerce Kuzey Irak üzerine yapılan teorilerde bu çizgilerden bahsetti. O çizgiye göre, Kürtler Kerkük ve Musul’a girmeyeceklerdi. Bu yazıyı yazarken Kerkük’e girilmiş yağmalanıyordu.

Türkiye, bizim muhatabımız Amerika’dır diyerek Amerikan imparatorluğunun ne diyeceğini gözlemeye başladı.

Amerika’nın bölgede bir işbirlikçi devlet kurdurma planı varsa, oligarşinin bu konuda ne kırmızı çiz-

Oligarşinin Kırmızı Çizgileri!..

gisi işler, ne de oligarşi askerlerini yürüte-

bilir. Bunu en iyi “ne yani Amerika ile mi çatışacağız” diyen emekli generaller ifade ediyor. (Bilinir, generaller ancak emekli olduklarında gerçeği nispeten ifade ediyorlar.)

Oligarşi Kürt halkına karşı katliamcılığını, asimilasyon politikasını da tarih boyunca emperyalizmin denetimi ve izni ile uygulamıştır. Bugün şartlar değişmiş, emperyalizm izin vermemektedir. Yarın önünü açar yine aynı politika devreye girer. Kimse “Musul Kerkük bizim” demagojilerine sarılmasın, böyle bir şey zaten yalan olmakla birlikte, Amerikan politikalarına denk düşmedikçe hiçbir somut ifadesi de olmaz oligarşi için.

Yolumuz Çayanların Yoludur

yemeği ile anıldı. 6 Nisan günü Okmeydanı Cemevi'nde verilen yemeğe yaklaşık 200 kişi katıldı. Yemeğin ardından mezarı ziyaret edilecek karanfiller bırakıldı.

nın söylenmesinin ardından yapılan konuşma, “*umudun adını selamlıyoruz*” diye başladı ve THKP-C'nin silahlı devrim yolunu seçmesinin nedenleri anlatıldı ve bu nedenlerin, koşulların bugün de geçerliliğini koruduğu ve o yolun tek devrimci yol olduğu belirtildi. Anma türküsü ve marşların söylenmesiyle sona erdi.

Şehitlerimizi Anıyor 30 Mart - 17 Nisan Umudu Selamlıyoruz

Sayı 56

46

13 Nisan 2003

Devrim şehitlerimizi Anadolu'nun tüm kentlerinde yurtdışında çeşitli etkinliklerle anmaya devam ediyoruz. Şehitlere bağlılık devrimine inançla özdeşir. Şehitlik geleneğini, kahraman şehitlere sahiplenme kültürünü yaratamayanlar devrimi de yaratamazlar.

İSTANBUL:

Sarıgazi Mezarlığı'nda 6 Nisan günü yapılan anma, Ordu kır gerilla şehitlerinden Şengül Gülsoy'un mezarı başında gerçekleştirildi. Tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından yapılan konuşmada şöyle denildi:

“Kızıldere'de 16-17 Nisan'da şehit düşen önderlerimiz bize büyük bir miras bıraktılar. Onlar emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşı tercih ettiler, direndiler. Onlara sadık kalacağız.” Konuşmanın ardından *“16-17 Nisan Şehitleri Ölümsüzdür”, “Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez”,* Sloganları atıldı ve mezarlıktaki şehitler ziyaret edildi.

Tecrite karşı direniş şehidi **Orhan Oğur** düzenlenen kırk

ADANA

Çukurova Üniversitesi öğrencileri kampüste yapılan Kızıldere ve 17 Nisan şehitleri anmasında 1995'te katledilen Mehmet Latifeci de anıldı.

Grup Arkadaş'ın dinleti verdiği anmada “Yolumuz Çayanların Yoludur-Kurtuluşa Kadar Savaş” şiirleri okundu. Yapılan konuşmalarda Kızıldere ve 17 Nisan direniş bayrağının bugün Ölüm Orucu direnişçilerinin ellerinde olduğu belirtildi. Anma marşlar ve “Mahir-Hüseyin-Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş” sloganlarıyla sona erdi.

MALATYA

Malatya Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin Hak-Der binasında yaptığı anma direniş şiirleri ve saygı duruşuyla başladı. Kızıldere direnişinin ve Mahirler'in ideolojik çizgisinin 19 Aralık Katliamı, ABD emperyalizminin Irak'ı işgaliyle bütünleştirildiği konuşmanın ardından marşlarla anma sona erdi.

KOCAELİ

Kocaeli CHP İl binasında Haklar ve Özgürlükler Cephesi tarafından 4 Nisan günü düzenlenen anma saygı duruşuyla başladı. Kızıldere marşları

YURTDIŞINDAN

6 Nisan günü KÖLN Anadolu Halk Kültürüvi'nde yapılan anma ve umudun doğuşunu kutlama etkinliği düzenlendi. Saygı duruşunun ardından devrimci hareketin tarihi aralarda marşlar söylenerek anlatıldı. Kızıldere direnişinin Türkiye devrimi açısından önemini ve Feda ruhunun altı çizilen konuşmada “33 yıllık Parti-Cephe tarihi fedakarlık tarihidir” denildi. Konuşmaların ardından marşlarla sona eren anmaya 70 kişi katıldı.

Paris'te 5 Nisan günü düzenlene anmaya katılan 60 kişi şehitlere bağlılıklarını dile getirdi. Parti Cephe bayrakları ve şehitlerin resimleriyle süslenen anmanın yapıldığı salonda devrim marşları söylendi ve Parti-Cephe'nin 33 yıllık direniş tarihi anlatıldı. Güncel gelişmelerin değerlendirilmesi, ölüm oruçları ve Amerikan işgali üzerine yapılan konuşmalarla anma kararlılık belirtilecek sona erdi.

Avustralya'nın Sydney kentinde düzenlenen anma Kızıldere'nin sesini kıtalar ötesine taşıdı. Saygı duruşuyla başlayan etkinlikte Kızıldere direnişi üzerine konuşmalar yapıldı, marşlar söylendi ve “Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor” denildi.

kahramanlar Ölmez

Mustafa SELÇUK

12 Nisan 1995

Ankara Batıkent'te birlikte bulundukları evde katledildiler. Ölüm mangaları, onları silahsız, savunmasız durumdayken infaz etti.

Mustafa Selçuk, 1978'den bu yana mücadele içindeydi. Uzun yıllar tutsak kaldı. Son olarak İç Anadolu Bölgesi sorumluluğunu yürütüyordu. Seyhan ve Şirin, lise yıllarında mücadeleye katılan genç devrimcilerdi.

Seyhan AYYILDIZ

Şirin EROL

Adil CAN

16 Nisan 1980

İstanbul Beyazıt'ta faşist bir odağın dağıtılması eyleminde jandarmalarla girdiği silahlı çatışmada yaralı ele geçti. Tedavisinin kasıtlı olarak geciktirilmesi sonucu şehit düştü.

Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri içerisinde yer alan, gençliğin militan kadrolarından biriydi.

Nuran DEMİR

17 Nisan 1995

Afyon'da Devrimci Gençlik mücadelesinin içinde yer alıyordu. Bir eylem hazırlığı sırasında silahın elinde patlaması sonucu şehit düştü.

Fehime ÖZTÜRK

Nisan 1978

Samsun DEV-GENÇ örgütlülüğü içinde yer alan bir devrimciydi. Hastalığı sonucu aramızdan ayrıldı.

KAYIP

Nisan 1994

Yıllardır mücadele içindeki bir devrimciydi. 1989 yılında Yeni Çözüm İzmir temsilciliği yaptı. Bölgede devrimci mücadele ve örgütlenmenin gelişmesi için çaba sarfetti. Nisan ayında gözaltına alındı. O zamandan bu yana haber alınamadı.

Recep GÜLER

30 Mart - 17 Nisan Açıklamalarından:

MAHİRLERİN BAĞIMSIZLIK VE FEDA RÜHÜ ANADOLU TOPRAKLARINDA YAŞIYOR!

... Mahirlerin bağımsızlık çağrısı bugün meydanlarda "Yanki Go Home" "Kahrolsun ABD Emperyalizmi"sloganlarıyla hayat buluyor.Halklarımızın bağımsızlık özlemi emperyalizme duyduğu öfkeyle birlikte büyüyor. Yankilerin kanlı postalları vatanımızın üzerinden çekilene kadar da büyümeye devam edecek!

İdil Kültür Merkezi

Grup Yorum

Özgürlük Türküsü

Kültür Sanat Yaşamında TAVIR
Dergisi

DİRENİŞ GELENEĞİMİZDİR!

Hesapları kitapları, pazarlıkları yoktu...

Onlar ki halklarının bağımsızlığı ve demokrasi mücadelesine adanmışlardı hayatlarını. ... O gün yaratılan gelenek, direniş geleneğiydi. Bugün ise; bu direniş geleneği halk arasında bir yanıla efsane, bir yanıla asla yok edilemeyen, edilemeyecek yaşayan bir güce dönüşmüştür.

... Bağımsız, özgür ve demokratik bir ülkede yaşamak isteyen herkesin bu mücadeleye katılması gerekir.

YAŞASIN BAĞIMSIZ TÜRKİYE!

TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER
DERNEĞİ

Val kıssa mektube asayhat aldayğa (öykü köyün çığlık-larına yazıldı)

Merhaba....;

Irak'a saldırı başladı, görüyorsunuzdur... Halkı kurtarmaya gittiler güya. Savaşın adına da Irak ın özgürlüğü adını verdiler. Böylece özgürlüğü kirleteceklerini sanıyorlar. Irak'ın adını kirleteceklerini sanıyorlar. Ama kirletemiyorlar. Irak'ın özgürlüğü deyimi sadece onların bir yalanı olarak kalıyor. Bütün dünya şimdi ABD ve İngiltere'ye yalancı diyor. Katil diyor.

Vücutları paramparça olan çocukları, anaları görüyor musun televizyonlarda, İşte onlar kardeşlerimiz, kızım. Onlar mazlum Irak halkı. Bütün mazlum halkların kardeşiyiz biz. Onlar Arap halkı, bizim halkımız yani... Boş durmamalısınız. Kardeşlerinizin yanında durmalısınız, çalışmalısınız. ABD ve İngiltere'ye karşı eylemler içinde yer almalısınız. Belki yapıyorsunuzdur. Daha fazla yapmalısınız kızım. Ne yapabilirim, kardeşlerim ateş altında onları kurtarmak için ne yapabilirim diye düşünmelisin. Yeni yöntemler bulacağına inanıyorum. Ben şimdi bir şiir yazıp sizin gruba göndermek isterdim. Öyle bir yeteneğim yok, hiç yapmadım da... Sen yapabilirsin, arkadaşların yapabilir... Başka biriniz besteler belki. Bir şeyler yapmalıyız hepimiz. Yapacağımız her şey bir çocuğu, anneyi, bir Iraklıyı kurtarabilir. Onlar kardeşlerimiz. Bütün mazlum halklar bizim kardeşimiz. **Biz kocaman, bütün dünyaya yayılan bir aileyiz.** Ailemizin fertlerine sahip çıkmalıyız. Arap kardeşlerimize sahip çıkmalıyız.

Müzik grubunuza, Marsel KHalife'nin bir şarkısını gönderiyorum. Savaş uçağını gören bir Arap çocuğunu anlatıyor. Arapça okunuşunu ve Türkçe anlamını gönderiyorum. Ancak melodisini gönderme olanağım yok. Size tavsiyem orada Arap tanıdıklar varsa onlardan rica edin muhakkak bulabilirler. Çok yaygın söylenen bir şarkı bu. Eğer kimseden bulamazsanız, varsa, internetten arayın: <http://music.6arab.com/marcel..kan-fee-marrah-6efl.rm> Bu şarkıyı söylemeye çalışın. Belki zor gelecektir. Şehit düşen yaralanan kardeşlerimizi düşün, söyleyebileceğinize inanıyorum. En azından dinleyin öğrenmeye çalışın.

Şimdilik bu kadar... Sevgilerimle. Baban

* Bir babanın, kızına yazdığı mektup

Şarkı şöyle;

Ken fi marra tıfıl zağir amyilğeb bilhara
Sokakta oynayan küçük bir çocuk vardı, bir keresinde
Ammeifettiş akhitan tatir tayyara
Uçurtmasını uçurmak için ip arıyordu.
Va atlağ bil cev, va kal medri şo amme yilmeğ
Göğe baktı, ve bu parlayan ne anlayamadım dedi,
Şufo şufo tayyara, cayı lainna altayyara,
Bakın, bakın uçurtma!! Uçurtma bize geliyor...
Hay tayyara kebire ma ileyha khitan
Bu büyük bir uçurtma, ipleri yok...
Va cavanihha Ekbar min beyt elciran
Kanatları komşu evden de büyük...
Ferfeh kalbu va tar acinah al tayyara
Yüreği uçtu, uçurtmanın kanatlarına kondu.
Va essemakilla hakitlo esrara..
Bütün gökler ona sırlarını anlattılar.
Vakkaf bilsaha yendi rifkato
Sahada durdu, arkadaşlarını çağırdı.
Ken hedir altayyara akvam in kul alasvat
Uçurtmanın gürültüsü bütün seslerden şiddetliydi.
Va içtamao elevled va fato billibe
Çocuklar toplandılar, oyuna başladılar.
Va hezzit el biled kıssa misl elkizbe
Ülkeyi yalana benzer bir öykü sardı.
Valhedir tahavval liduhan kebir va merdi şusar
Gürültü büyük bir dumana dönüştü, bilmiyorum ne oldu.
Dak el hedir
Bir gürültü koptu.
Va kal val tayyara kanet tehnil liğeb va asrar.
Uçurtma bana oyuncaklar, sırlar taşıyordu dedi.
Hedemit el ard va şeğilet en nar
Yer yarıldı, ateşler yandı.
Va taret el hudud, hudud el vilidna
Sınırlar uçtu, doğduğumuz sınırlar.
Kasıf va ruud tehdid adlini
Bombardıman ve gök gürültüsü yağıyor dünyaya
Va taret el liğbe va taret miğha elkıssa
Oyun bozuldu, onunla beraber öykü de bitti.
Va saru el vloed cuz min el kıssa.
Çocuklar öykünün bir parçası oldular.
Val kıssa mektube asayhat aldayğa
Öykü köyün çığlıklarına yazıldı.
Hal dayğa elheyyube valaet misl alşamğa
Bu heybetli köy mum gibi yandı.
Val şamğa biddavvi val kıssa bitdevvi.
Mum ışıyor, öykü yazılıyor.

Yeni Yetme Amerikancı

HABERTÜRK

Kablolu yayında olduğu için belki tüm halkımız izleyemiyor, ama en azından gazetesini görüyorsunuzdur. HaberTürk'ten söz ediyoruz. Yeni yetme çığırtkan Amerikancılar, bu konuda Amerikan medya kanallarını sollamış durumda. ABD işgalinin en hararetli savunucusu Fox TV'ye kesintisiz bağlantı halinde bulunan HaberTürk kanalı, haber vermiyor, alenen ve pervasızca Amerikan katliamlarının, işgalinin propagandasını yapıyor.

Pentagon'un ayırdığı bütçeden ne kadar aldı acaba HaberTürk? Yırtıyor HaberTürk; iktidarın işbirlikçiliğini dahi beğenmeyip, uşaklık "manifestosu"nu kaleme alıyor Üfuk Güldemir. HaberTürk'ün "gelişimini" izleyin, önüne atılacak kemiğe göre havlama tonunun nasıl değiştiğini göreceksiniz!

HaberTürk ve sahibi Üfuk Güldemir, "manifesto"larla, zıvadan çıkmış Amerikancılıkla, bu cephenin teorisyenliğine soyunuyorsa sıra onlara gelmez. Sadece basit bir çığırtkan olmanın ötesine gidemez.

Bu arada tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş; HaberTürk Tv'nin sık sık konuk ettiği ve gazetecilerin katledilmesini dahi onaylayacak şekilde kraldan daha kralcı kesilen Sedat Sertoğlu'nun, tıpkı HaberTürk'ün habercilik yapmadığı gibi, onun da gazetecilik maskesi takan azgın bir Amerikancı olduğunu bir not olarak düşmekte fayda var.

Basına, İçeriden Bir Eleştiri

"BORSA nasıl, iyi mi?... Çocuklar vurulduğuna göre tavandadır..."

Size ne uyanınca ellerini arayan, ya da artık olmayan annesine gitmek için kalkmak isteyen, ama ayakları kesilmiş çocuklardan?... Bir tekimizin çocuğu hastalansa hastanelere koşarız da, o kara gözlü çocuklardan size ne?...

Binlercesi elsiz-kolsuz-gözsüz-annesiz-babasız...

Borsa nasıl?... Repo nasıl?... Hummer cip mi, tank mı iyi?...

Bakın; zafer kutlamaları başladı... Medya, ABD askerlerinin zaferlerini anlatan yorum-fotoğraf ve haberlerle dopdolu... Bir anda ABD tanklarının üzerine doluştu arkadaşlar..."

(Bekir Yıldız, 9 Nisan Hürriyet)

ABD'den bomba, AKP'den yasak

Amerika El Cezire Tv'yi bombalarla susturmak istiyor. İşbirlikçisi oligarşi de Türkiye'de kablolu yayına geçmesi için yaptığı başvuruya yıllardır cevap vermeyerek, "müttefik" ile paralellik kuruyor.

Amerika'nın korkusu gerçekten, muhalif olan her düşünceden. Oligarşinin korkusu da aynı. Düşünün belki bu kanaldan Türkiye halkı, oligarşinin ortadoğu'daki suçlarını daha fazla öğrenecek, belki ülkemizdeki gelişmeleri haber yapan El Cezire, devletin saklamak istediklerini gösterecek. En iyisi yasakla, izin verme.

Emperyalist Özgürlüğün Sınırı

1991 Körfez Savaşı'nda CNN'den dünyaya yalan yayın yaparken Amerikan medyasının en "itibarlı" isimlerindendi. En son NBC'de çalışan Peter Arnett Irak televizyonuna röportaj vermesinin karşılığında işinden oldu. Güya "belgesel" kanalı olan Naitonal Ceography de işten attı Arnett'i.

Emperyalistlerin özgürlük sınırına çarpan Arnet, görevden alınmasını şöyle açıklıyor: "ABD yönetimi Irak savaşının temiz bir savaş olarak onaylanmasını istedi, ancak tarafsız yorumların ABD'de vatan haini ilan edilmeme yol açtı. Sivillerin ölümlerinin ABD açısından Arap dünyasında bir sorun yaratabileceğini söyledim Irak televizyonuna çıkmam ve bu gerçekleri dile getirmem ABD halkını kızdırdı."

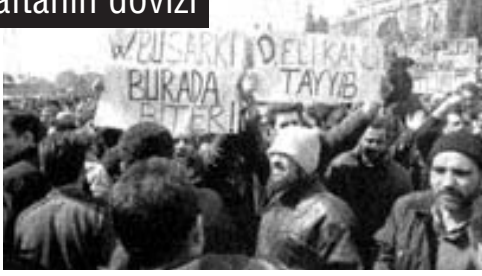
Doğan Medya da Tarih Öğrenecek

Bağdat'a yapılan saldırının ardından Hürriyet, Milliyet "dört köşe" idi. Amerikan medyasının haberleriyle erken zafer havasına giren Doğan Medya. Hatırlanacağı gibi, Doğan Medya, daha işgal başlamadan "8 günde Bağdat" manşetleri atmış, işgalin ilk günü çölde ilerleyen işgalcilere yön göstermişti: "tam gaz Bağdat"!

Beyinlerinde halk, bağımsızlık, onur, özgürlük yok, çıkarlar var. Ama onlar da öğrenecekler; Ortadoğu'nun bağrına saplanan hançerin akıttığı kandan doğan direniş dalgasının efendilerini o topraklara nasıl gömeceğini de görecekle. Bugünden yükselen Anti-ABD dalga aynı zamanda Doğan Medya'nın saltanatının zillerini de çalmaktadır

köyün! Delisi

haftanın döviz

MUHBİRİNİZ AĞAR

7 Nisan tarihli Hürriyet'te Cemil Çiçek anlatıyor... ANAP'ın 25 muhalif ilçe başkanı Özal'ın bir tasarrufuna karşı çıkmak için vilayet evinde toplanmışlar. Bu toplantı Turgut Özal'a anında haber uçurulmuş.

Peki haberi uçuran muhbir kimmiş dersiniz? O zaman İstanbul Emniyet Müdürü olan şahıs: **Mehmet Ağar**. Demek ki, terfilerinin nedeni, sadece infazcılığı değilmiş. Muhbirliği de varmış.

Yanlış Muhatap

Gazetelerden bir haber: "Castro, Türkiye'den yardım istedi."

Küba Parlamentosu Acil Mesajı başlığıyla Türkiye hükûmetine gönderdiği mektupta şöyle diyor:

"ABD'de tutulan 5 Kübalı mahkum, diğer mahkumlarla ve dış dünyayla hiç bir bağlantısı olmaksızın tüm zamanlarını kapalı kapılar ardında tek başlarına geçirmeye mecbur edilmişlerdir. Küba konsolosları, hatta avukatları da dahil olmak üzere hiç bir ziyaretçiyle görüşmelerine

izin verilmemektedir. Hiç vakit kaybedilmeksizin, 5 Kübalı yurttaşın avukatlarıyla iletişimine ve bir araya gelmelerine izin verilmesini talep ediyoruz. Bu konuda yardımlarınızı bekliyoruz." (7 Nisan 2003. Hürriyet)

AKP'nin Tecrit ve Katliam Bakanı Çiçek, bu mektubu eline alınca ne yapmıştır dersiniz? Biz öğrendik. "Amerika en iyisini yapıyor", deyip, yaveri Ertosun'a, hemen Küba'ya Amerikan hapis-hanelerinde tecritin olmadığını açıklayan bir açıklama göndermesi talimatını vermiş.

çizgi

İki general makam odalarında sohbet ediyorlardı:

- Yahu ben buraya biraz önce üç kırmızı çizgi çekmiştim, gördün mü?

Sayı 56

50

13 Nisan 2003

